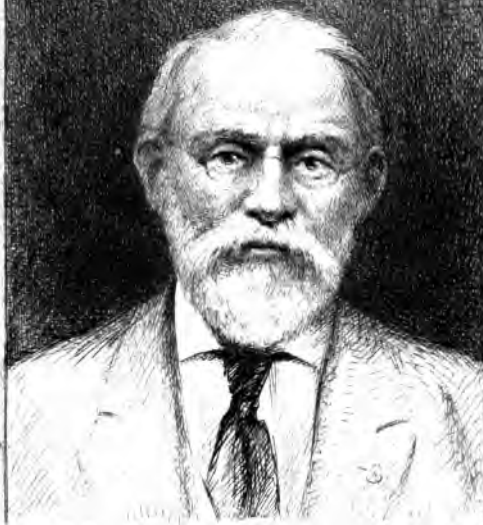

www.libtool.com.cn

A 797,782

www.libtool.com.ca

SILAS WRIGHT DUNNING
BEQUEST
UNIVERSITY OF MICHIGAN
GENERAL LIBRARY

FROM THE LIBRARY OF
CHRISTIAN JENSEN

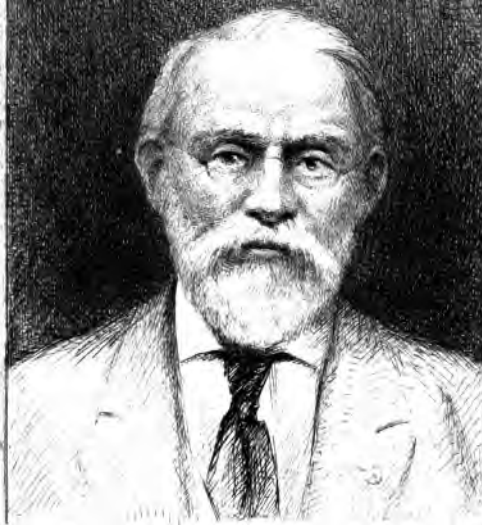
www.libtool.com.cn

P1

8126

M5

www.libtool.com.cn

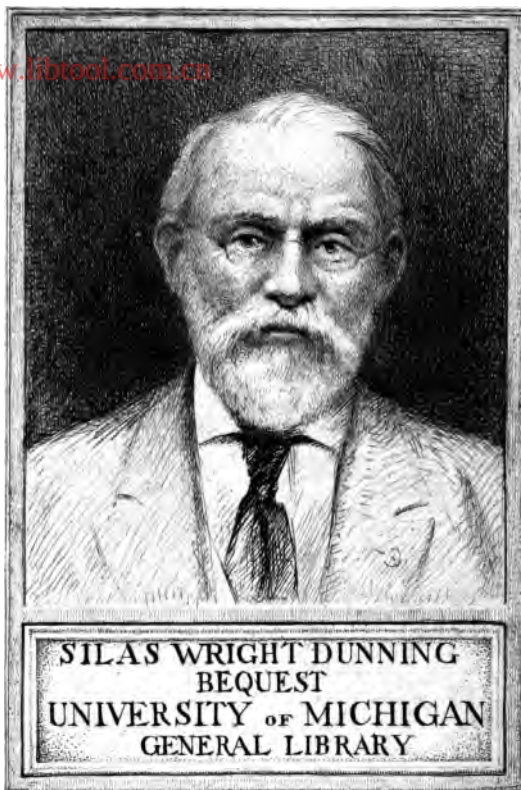
SILAS WRIGHT DUNNING
BEQUEST
UNIVERSITY OF MICHIGAN
GENERAL LIBRARY

FROM THE LIBRARY OF
CHRISTIAN JENSEN

www.libtool.com.cn

P1
8126
.M5

www.fabtool.com.cn

FROM THE LIBRARY OF
CHRISTIAN JENSEN

L. M. Baker

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

J. M. Anke

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

Med Kul og Kridt.

Skitser

af

Herman Herlitz
Holger, Drachmann.

Kjøbenhavn.

Andr. Schou's Forlag.

3. Kobens Bøgetrokkeri.

1872.

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

Med Kul og Krig!

Skitser af

H. Brechmann.

www.libtool.com.cn

100

Indhold.

	Side.
Det forunderlige Syn paa Østersøen	1
Fra Themsen til Lynen	10
I Rahyten	50
Fra Fyrtaarnet	92
Den svømmende Rigkiste	116
Udflugter paa Sicilien	134
Romantik over en halv Historie	187

www.libtool.com.cn

Det forunderlige Syn paa Østersøen

Helligtrefongersnat 1870.

„Jeg sagde strax til ham, at han ikke skulde være saa vis i sin Sag, men han svarede, at det var han og det blev han. Kul-Jørgen er en meget stiftelig Fyr, -men han er altid saa sikker af sig. Det var han ogsaa, da han var ombord i den amerikanske Damper; han var saa vis paa, at Rjedlerne var stærke nok, men det var de ikke, for ellers var Damperen ikke sprungen i Luften, og Jørgen med. Og ved den Leilighed kom han af med de tre Fingre paa venstre Haand og var nær bleven dernede i den spanske Sø; men han blev dog bjerget. Fra den Tid af var Jørgen saa underlig, og sagde altid, at han havde seet Noget; — de Andre sagde, at han havde nok faaet et Slag paa „Proviantskisten“. Denne Gang siger han nu ogsaa, at han har seet Noget; men da han kun kan fortælle, bad han mig skrive det op, —

for i Trykken vilde han ha'e det; — men jeg er kun Massinmester, og saa er De maaske nok saa god at besørge det!”

Jeg lovede Bedkommende, en af mine gamle Bekjendte fra Toldeboden, at „besørge“ det, som han sagde, og jeg modtog da et stort Ark Papir, hvorpaa der var gjort en hel Del Optegnelser, udaf hvilke jeg samlede følgende Meddelelse:

„Jeg, Jørgen Kasper Marker, ogsaa kaldet Kul-Jørgen, paa Grund af min Profession som Massinmestrens første Fyrhøder, er født paa Bornholm en Søndagmorgen, Aaret veed jeg ikke. Jeg har altid læst Historiebøger ved Skindet af de glødende Kul, derfor er mine Dine røde, ligesom mine Hænder er sorte, men i Mørke seer jeg godt, og jeg har en ren Samvittighed.

En gammel Kone, som kaldte sig min Bedstemoder, fortalte mig altid, at jeg var „synst“; nu troer jeg det selv. Jeg havde været oppe og besøgt hende i Julen, og da jeg skulde tilbage, havde Dampskibet lagt op. Jeg gik da ned til en Skipper og tingede mig ombord hos ham til Kjøbenhavn. Foruden min egen Person havde jeg en Zulegaas og en Poje Semulegryn med ombord. Dem bad jeg Koffen ombord paa Jagten tage i Forvaring; han stuede dem ogsaa ned i sin egen Køje, og da Vinden, som havde holdt sig vestlig i flere Dage, endelig faldt syblig, lettede vi Hel-

ligtfrefongersaften, efterat vi havde taget os en „Syp og en Sild“ og bedet Gud give os en heldig Overfart.

Nordlig og sydlig for Indløbet til Rønne Havn strækker to Stenrev sig langt ud i Søen. Det var maanelyst Veir med store, drivende Skyer paa Himlen; den hvide Brænding traf sig i lange Striber henover Revene; der var lidt Frost i Luften, og Kulingen tog til. Jeg kan godt huske, at jeg stod og saae efter Brændingen i Lø, da jeg bemærkede en Ende, som hang ud over Lønningen og slæbte agterud. Vi havde da klaret Revet fra os, og jeg hørte Skipperen sætte Kurjen, mens han gav Jens Kofod Roret, for selv at gaa ned og tage Liefklæderne paa. Medens jeg nu halede ind paa Trossen, der hang overbord, ligede jeg endnu engang tilbage imod Land. Jeg havde foruden den omtalte Syp kun smagt paa et Glas varmt Punsch inde hos Juuls, men alligevel var det ligesom om Byen havde forandret sig. Jeg syntes, at der var et stort rundt Fyrtaarn paa Havnehovedet, og jeg syntes, at jeg kunde see mange høie Bygninger længere oppe i Byen med store, ryggede Skorstene. I Havnen selv laa svære Skibe med en underlig, fremmed Rigning; der var Lygter og Lys allevegne, — det var ikke den samme By, og dog laa den paa samme Sted; Landhjendingerne var de samme; jeg kunde ikke tage fejl. Jeg vilde just

til at præge Koffen, om hvad dette kunde betyde, da Skipperen idetsamme kom op paa Dækket. Han stod lige ved Siden af mig, og vendte Ansigtet op- efter mod Maanen, for at see paa Skyerne, der drev forbi den. Skulde jeg tro mine egne Dine, saa var han nu bleven en gammel, gammel Mand, graa og rynket, og hans Skuttethed var bleven endnu tydeligere end før. Jeg syntes, at han talte til mig, men jeg var saa optaget af at see paa Koffen, Jens Kofod, der stod tilrørs, saa at jeg Intet hørte. For ogsaa Koffen, som jeg dog var voget op med som Barn, var bleven en al- drende Mand med indfaldne Kinder og strum- pede Træk.

Jeg gif forud, for at komme mig lidt ovenpaa Alt dette. Der blev ikke talt et Muf paa Dækket; man hørte kun Vinden pibe gennem Taffelagen, og Vandet, som blev kastet fra Bougen, hvergang Skuden hev til.

Jeg maa nu sige, at jeg har været i saa mange Slags Farvand, og jeg har ogsaa i mine Historiebøger læst om mange Slags Begivenheder, men jeg synes dog altid, at Østersøen er det mærk- værdigste Farvand af dem alle, og jeg veed ikke nogetsteds, at man har havt saa mange Batailler og Storme og Skibbrud og Brag som her. Danske og norske og svenske og lybedske og hollandske og engelske Flaader har bestrøet Bunden med Metal

og Kysterne med Bragstykker og døde Mennesker; Søhelte er blevene fødte og døpte paa Østersøens Bande, Soldater er marscherede derover, og brændende Byer har speilet sig i dem, og det maa jeg sige, at mangen en stakkels Moders Haab er blevet derude, og mangen en brav Faders Stoltthed er vendt hjem derfra — og nu stod jeg i denne maanelyse Helligtrekongers Nat 1870 og tænkte paa, at de Folk, der ligge i de store Byer og sove i deres Senge, daarligt vilde kunne forstaa en simpel Mand, naar han fortalte dem, hvad han her har fortalt dem, at det var ligesom om der var gaaet mange, mange Aar, siden Jagten havde forladt Rønne Havn, og at Skipperen og Jens Kofod var blevene gamle Folk, og at jeg har oplevet det, som jeg med mine egne Dine har seet, og som nu kommer, — trods det at Jens Kofod bestandig taler om Juuls Punich, og Skipperen siger, at jeg har seet feil.

Skyerne paa Himlen havde efterhaanden samlet sig i to store Banter, den ene norden, den anden i ønden for os. Udaf den sidste kom der paa eengang et Fartoi, som trods Rulingen førte alle de Klude, der kunde hænge paa det. En ypperlig Seiler var det, men jeg syntes dog ogsaa nok, at de havde forceret Seilladsen temmelig meget ombord i den. Da den kom nærmere, saae jeg, at Seil og Rundholter var stærkt medtagne, som om der var studt

paa den. Snart var den lige paa Siden af os, og jeg saae da, hvordan Folkene ombord holdt skarpt Udfig agterud. — „Nu kommer de,“ var der En, som raabte. „Skærp Skøderne overalt,“ kommanderede Manden ved Roret. Skuden blev lagt nærmere til Vinden, og den frængeede voldsomt over, og Vandet stod høit op paa Dækket i Læ. Den løb med den samme brændende Fart i en halv Snæs Minuter, og saa forsvandt den i Taagen forude.

Jeg var nu vis paa, at jeg vilde faa noget endnu Mærkværdigere at see ovenpaa dette, og det forundrede mig heller sletikke, da Taagen agterude, hvor den hurtige Seiler var kommen fra, lidt efter lidt begyndte at aabne sig, og udaf Abnningen kom der glidende nogle underlige store, sorte Nogle, som man ikke rigtig kunde skjelne fra hverandre, for dertil var Afstanden altfor stor. De vorede for hvert Minut, og saae truende og uhyggelige ud. Snart lignede de lange, mørke Rækker af Huse, snart saae de ud som enkelte Bygninger. Jeg vilde have antaget dem for svære Dampere, men de havde ingen steam oppe; dog det kom maaske af, at de fyrede med Ginders og ikke med almindelige Kul. Sommetider lød det for mit Øre som Trommehvirvler og enkelte Skud, maaske Signalskud; og hvergang det saa igjen blev stille; saae det Hele dobbelt saa uhyggeligt ud.

Jeg vendte mig nu mod den nordlige Laagebanke. Den var ligesom en Tordenbyge stadig dreven imod Vinden, og nærmede sig den anden Banke hurtigere og hurtigere. Inde i den var der ligesaa dan Liv og Røre; men de sorte Tingester var her mere af forskjellig Størrelse, og de bevægede sig mellem hverandre med meget forskjellig Fart.

Jeg stod netop og tænkte paa, at hvis begge Parter vilde vedblive at holde den samme Kurs, vilde de ligesaa sikkert tørne sammen, som vi engang i Bristolkanalen tørnede sammen med den Damper, der kom for Veiret ned paa os og puttede sin Stævn hele tolv Fod ind i vor Bat; og just som jeg tænkte derpaa og husede, hvor slemt den lille Youngman kom tilfælde, glimtede det fra over tusinde Steder paa begge Sider, og Lyden fra Skuddene kom ned til mig, og derpaa Raab og hvinende Skrig og den uhyggelige Skuren og Knagen af jvare Skuder, som tørnede voldsomt mod hinanden. Hu, ha! tænkte jeg; der gaar det hedt til; bare de ikke tager fejl, og skyder paa Jagten; jeg vilde dog nødig lade mit Liv af en Feiltagelse. Men de skød dog ikke paa Jagten, det var nu sikkert nok; men paa hverandre skød de, saa det var en Gru. Ja det var en Kamp, en Bataille, hvortil Østersøens Bølger maaske endnu ikke havde seet Magen. Men skjøndt

jeg stirrede og stirrede og grublede og tænkte paa mine Historiebøger, kunde jeg ikke hitte ud af, mellem hvem Bataillen stod; — men det var jo rigtignok ogsaa kun et Syn; idetmindste sagde Jens Rosod næste Morgen, at han havde ikke seet Spor af nogen Bataille, undtagen mellem Rotterne i Laften.

Maanen stod nu lavt paa Himlen. Jagten gik sin Gang gjennem Søerne; Roffen var gaaet ned, og Skipperen sad ved Roret, ganske stille, med det samme aldrende Udseende, og uden at lægge Mærke til Andet end til Roffen paa Rhyverbommen og Kompasset i Rathuset. Jeg syntes ordenlig, at han var uhyggeligere at see paa end Synet, og jeg vendte derfor atter mine Bine derhen.

Tætte Røgstyger indhyllede det næsten ganske, men engang imellem, naar Vinden spredte Skyerne, saa jeg al den Jammer og Glendighed, som Slaget førte med sig, idet Stumper og Stykker af de sorte Tingester forsvandt i Havet, og sommetider en hel sort En paa engang; og saa gøs det i mig, og mit Hjerte vendte sig indenfor min Trøje. Engang imellem kom der et stærkt og pludseligt Skin med en affkyelig Bragen, og saa haglede der endnu flere Stumper og Stykker ned i Vandet. Ved et af disse stærke Lys, som jeg vel kan tænke sendte mange stakkels Mennesker ind i Evigheden, syntes jeg, at jeg ligesom kunde skjelne et Flag, eller maaske

var det en stor, sort Fugl midt i alt det Lyse. Og saa et andet Flag syntes jeg at kunne faa Rig paa, men det kan ligesaa godt have været en rød og hvidglødende Gnist i Luften.

Jeg stod og stirrede paa dette Syn, indtil det forsvandt aldeles i Damp og Taage. Jeg vilde have givet mange Mar af mit Liv for at have faaet Bished om, hvem af de to Parter, der vandt. Jeg havde nok min Formodning, men den glemte jeg, for nu begyndte det at vadske over Dækket, da Kulingen tog til. Jeg havde ikke noget ordenligt Sæt, og jeg var ogsaa bleven søvning, og saa tørnede jeg da ind i Koffens Kæbe; men først tog jeg Gaasen og Grynene ud.

Da jeg næste Morgen vaagnede, og da jeg havde faaet en Staal varm Kaffe paa Dækket i den friske Morgenluft, just som vi passerede Dragør's Jomfruer, randt Synet og min Formodning mig saa livagtig i Hu igjen, at jeg ikke kunde bare mig for at fortælle Skipperen det. Men han sagde, at det var noget Hjernespid, og talte igjen om Juul's Punsch. Jeg taug stille; men jeg har nu saadan min egen Idee derom, og jeg er ganske sikker paa, at jeg har seet det Altsammen, og derfor vil jeg have det i Trykken. For jeg veed, at naar det først har staaet paa Prent, saa er det sandt, og Ingen skal komme og afdisputere mig det."

Fra Themsen til Tynen.

Paa Nordsjøen, den 20de August 1871.

Søndag.

Kjære Mikkel!

Skibet glider med jevn Fart gennem Vandet; alle de smaa Vinduer, „Køpinene“, staa aabne, men den Lust, der kommer ind, er varm; Rognaf og Vand cirkulerer ivrigt, men det er næsten ogsaa den eneste Ting, hvorved man sporer noget Livstegn — Stewardens Papegøje undtaget, der ikke har opholdt sig tilstrækkelig længe i England til at lære at overholde Søndagens decorum. Den snaffer, saa godt den kan idetmindste, og til to gamle Ladværss fiore Forargelse gjentager den følgende, vanhellige Strofe: Whenn the maid made a sermon 'bout heart and love, eller pludrer saadanne hedenffe Eder som: By Jove, etc., hvorved det hæslege Dyr, efter den ene gamle Ladværss Forsikkring, paa den

affstyeligste Maade vrænger ad den ganste hellige Skrift og spotter Sabbathen. Thi det er desværre Søndag. Ja, ved Jupiter, jeg sidder i mit stille Sind og ønsker mig en Pappegøiehalm for en Timestid. Jeg vilde da sætte mig paa en Bind ligesom Polly, og da jeg, i al Beskedenhed sagt, har et større Repertoire til min Raadighed og navnlig kan synge ikke saa faa af det Slags „van- hellige“ Sange, som ovenfor er citeret, kunde det muligvis lykkes mig at forarge den ganste Menighed mere, end Polly formaar, og saameget, at Menigheden enten smed mig ud eller selv foretog en Udvandring en masse op paa Dækket, — saa kom der dog saameget Røre i Forsamlingen. Hvad om jeg f. Ex. pludselig foredrog en rigtig overgiven „Bellman“! Hvad mener Du, kjære Mikkel? man kunde jo tage en af dem, der har en Koralmelodi til Ophav, og saa by and by stifte Hestefoden frem. Det vilde gjøre Effekt, det vilde. . . . Her blev jeg afbrudt i mine profane Tanter ved, at en ung Miss virkelig satte sig til Klaveret inde ved Siden af i den store „Salon“, virkelig slog nogle Afforder an og virkelig aabnede sit allertjæreste Næb og begyndte at kvadre. At, kjære Mikkel, Du veed ikke, hvor glad jeg blev; thi selv om jeg skulde have havt „den sidste Rose“ for endnu ikke sidste Gang, vilde jeg med Taknemlighed have hørt derpaa: det var dog altid Musik og fremfor Alt en Ud-

spredelse, der for en Stund kunde forjage Søndagens dræbende Ensformighed.

Beed Du saa, hvad det var? Nei, jeg vil dog først fortælle Dig, at der i den store Salon ombord paa den elegant udstyrede og isvrig overmaade fortræffelige Newcastle Damper „Palmer“ befandt sig i det Dieblif, jeg omtaler, henimod et halvt Hundrede Stykker af den Kategori, som i Almindelighed her i England gaar under Navnet »Ladies and Gentlemen«. Det vil begribeligvis ikke overraske Dig at høre, at den Melodi, den unge Dame spillede, var en virkelig Koralmelodi, hvor ingen Bellmann havde haft en Finger med i Spillet, men det vil maaske til Gjengjæld interessere Dig som noget Nyt, naar jeg fortæller Dig, at disse halvhundrede, engelske Struber paa eensgang, alle tilsammen, gav Lyd, da den, endog saa af en Salme og en engelsk Salme at være, ualmindelig brægende Melodi lod sig høre. Og nu har den ganske Menighed, med Orgel og Organist, paa femte Kvarter eller maaskee endog i halvanden Time, lovsunget og prist og takket og æret, — ja hvem det er, den saaledes har adoreret, er jeg noget i Tvivl om, men hvis det er den store Mand, der spæver over Bandene, da maa han rimeligvis være sin Menighed her ombord meget forbunden, siden den saaledes i Blikstille og 24 Graders Varme stuber sig sammen i Kagheden og synger Salmer.

— Naar blot ikke Værdien af dette Faktum forringes derved, at den (Menigheden) har paalagt sig hin Afkese i Mangel af at kunne, turde eller ville gjøre noget som helst Andet!

Jeg havde tænkt mig, at man ved at tage fra London en Løverbag Aften vilde kunne gjøre et stort Kup, idet jeg forestillede mig, at Søndagen henrandt ombord som alle andre Dage, saa at man kunde komme til Newcastle Mandag Morgen efter ligefrem at have „pubset“ den engelske Kirke, eller snarere den engelske Geistlighed, for et af dens mest ubestridelige Prærogativer og et af dens værste Torturmidler: Søndagen.

Jeg havde svarligen forregnet mig. Imidlertid, Du skal faae mine Lidelser i en vis Orden, og derfor begynde vi med Løverbagaften. Naar i England et Skib, der ikke udelukkende er et Post- og Passagereskib, skal afgaa til en bestemt Tid, afgaar det regelmæssig fire Timer senere. Det burde jeg have vidst, eller rettere, det burde jeg have erindret, men jeg erindrede det ikke og fik min Straf derfor. Rabhesten, der bragte mig fra Bestenden ned til Hermitage-Bharf, styrtede næsten udenfor Porten til samme Bharf; Kudsen og jeg vare lige ivrige for at vælte min Bagage indenfor Porten: jeg var fuldstændig overbevist om at være kommen for sildig, og saasnart jeg var kommen ombord, blev jeg modtaget med den

Bested, at jeg affurat havde de omtalte fire Timer at vente i. Disse fire Timer bleve for mit Vedkommende tilbragte paa en Bæl i Themsen, hvor det forekom mig, at jeg havde bedre Ro end ombord til at nyde den smukke, varme Sommeraften og til samtidig at anstille stylistiske Betragtninger over den larmende Mængde nedenunder mig paa Floden, ved Siden af mig paa Damperen, og ovenover mig paa Bathuset.

Jeg har hos Dickens læst, saa Meget om Themsmudderet, at det har opvakt en vis Interesse hos mig. Jeg sad derfor og stirrede ned i Mudderet, der slimet og uhyggeligt, halvt fast og halvt flydende, snart lod en Gjenstand komme tilsyne og snart igjen skjulte den. Jeg blev anraabt af smaa fattige „Jacker“ om at understøtte deres Industri, og efter at jeg havde seet et Par Kobbermønter forsvinde og atter blive bragt frem af dette „gähnende Schlund“, svækkedes til en vis Grad min Tro, eller snarere min Døertro, paa, at denne „historiske“ Bælling var bundløs. Endnu yderligere skulde jeg faae den rette Tro i Hænderne og samtidig paa Venene; thi ved at følge med Vinene Aftenfolens gyldne Stær henover Paulskirkens mægtige Kuppel, glemte jeg samtidig at følge de rette Love for Lyngdepunktets rette Beliggenhed; af lutter Andagt gled jeg ud fra min Spile og faldt paa alle Fire ned i Mudderet, til stor Glæde

svandt London bag os, som et Slags Opreisning for mig, ind til en lignende Ubetydelighed, til en blaa Laage, til noget usikkert skimrende Noget, der ikke længe efter aldeles opløste sig i Horisontens dunkle Nattefygger.

Disse Nattefygger stode sig frem og opslugte den store By, netop ligesom jeg for anden Gang blev Aftnens „Løve“ (jeg beder om Forlæbelse, kjære Mikkel, det var ikke „Løve“, jeg første Gang blev). Jeg var kommen paa Glidebanen og var bløven „muddret“ over mine Betragtninger af Arkitekturen; jeg kom paa en anden Glidebane og blev „tørt af“, fordi jeg udtalte mig om Kommunismen. Døm nu selv.

Ombord paa et engelsk Dampskib er der, efter mine Jagttagelser, den Forskel mellem Englænderne paa første Plads og Englænderne paa anden Plads, at de Første ere godt paaklædte og stumme, de Sidste slet paaklædte (sommestider slet ikke paaklædte) og meget talende eller syngende.

Jeg havde nede i Kabinen, medens jeg ledte efter mit Køienummer, været saa uheldig at træde en af den første Kategori paa hans lakerede Støvelnæse, og det Kvæk, han i den Anledning gav fra sig, var ogsaa saa godt som den eneste Lyd, artikuleret og uartikuleret; jeg i Løbet af en Time tid havde faaet ud af mine Rejsefæller „on the after Deck“. Jeg vidste, at jeg havde 32 Timers Seil-

lads for mig, og jeg havde derfor benyttet mig af alle de sædvanlige Midler til at fremkalde et af de flygtige Rejsebetjendtskaber, som man tyer til, naar man ikke kan ryge mere og ikke gider læse mere. Aldeles forgjæves. Enhver af disse løierlige Kyre, med den halvaabne Mund, skarpe Hage, ombøiede Flipper og Hatten nedad Rækken, havde været paa sin Post imod mig, som om han frygtede for et snedigt maisteret Attentat paa hans Banknoter. Jeg havde bedt om Jld, spurgt om Tiden for Ankomsten til Newkastle, (et meget usømandsmæssigt Spørgsmaal), taget en Handske op (dog ikke en, som var fastet til mig) osv., osv., -- men lige vidt var jeg kommen. Saa besluttede jeg mig til at gaa forud, hvorfra høirøstet Tale, Latter og Sang blev baaret hen til mig i Åftenens Stilhed. Paa Dækket ovenover „The fore Cabin“ havde et Selskab paa nogleogtyve Personer leiret sig, Søfolk, Fabrikarbeidere med deres „Damer“, Londonermob og Uegribelige. Frit blev her naturligvis talt (jeg blev saaledes itraz anmodet om Cigarer af Damerne), men der var dog en vis Disciplin, som gjorde sig gjældende. Jeg havde ikke været her mange Minuter, før jeg opdagede, at denne Disciplin dels havde sin Grund i den Opmærksomhed, der blev kastet de forskjellige Sangnumre, dels og hovedsagelig i en vis, muligvis ubevidt Respekt for den Diskussion, som intes at være bleven reit mellem

to Mænd, hver for sig Repræsentanter for et stærkt Parti, og af hvilke den ene netop nu tog den korte Pibe ud af Munden og demonstrerede ivrigt og heftigt, idet han snart rakte den knyttede, snart den flade Haand ud imod sine Tilhørere. Det var en engelsk og en irsk Arbejder. Den Ene havde været med ved Mr. Odger's meeting i Trafalgar Square og i god Ro og Mag hørt Dronningen, Prinds Arthur og Ministeriet blive skjældt ud; den Anden havde været med i Phoenix-Parken i Dublin og faaet „paa Hovedet“ af Politiet efterat have raabt Hurra for de fangne Feniere. I Hovedsagen vare de Begge enige. De vilde Begge først og fremmest Regeringen og dernæst den bestaaende Samfundsorden tillivs. Men medens Irlænderen i vilde, heftige Udbrud gjorde sig til Talsmand for et underkuet, lidenskabeligt Folk, der med Religionen og Fenianismen til Fane, men uden nogen bestemt Plan blot ønsker at kaste sig over sine Undertrykkere eller over dem, det anseer for saadanne, — vedligeholdte Briten under hele sit „Foredrag“ en vis Koldblodighed, en vis logisk Sands og et Herredømme over sine Udtryk, som i Forening med den dybe Understrøm af Forbittrelse og Had imod Samfundet, der nu og da umiskjendeligt skød sig frem i hans Tale, varslede om langt større Fare for de bedre Stillede, naar engang disse Ord bleve til Handlinger, og naar denne ulmende Glød blev

til en Brand, lig den, der for nylig blev sluttet i Frankrig. Jeg havde jo nok baade læst og hørt om Republikanere, Demokrater og Radikale her i England, men det var dog aldrig faldet mig ind, at de eksisterede i saa kraftig, saa forbittret og, jeg kan vel næsten sige, saa moden en Skikkelse, som jeg her saae for mig. Jeg troer ikke, at det vilde have gjort et saa stærkt Indtryk paa mig, om en af de londonfke Galgenkandidater ved Siden af mig havde været den Talende. Men netop det, at jeg her havde en kraftig, ædruelig Arbejder for mig, der ikke af Lyft til Rov og Mord, ikke som et Udskud, for hvem Intet er at tabe, men kun som Proletaren, der er greben af Tidens socialistiske Strømninger, kaster Handsken til det Samfund, som ikke vil eller ikke kan løse det vanskelige Spørgsmaal: Kapital og Arbejde! — netop dette overbeviste mig om, at der virkelig, maaske i en ikke saa fjern Fremtid, var Fare for Englands indre Ro, og at Lorderne, Citymændene og de store Jurister maaske en istjøn Dag vilde føle Jorden rykke under deres Fødder, naar, efter Talerens Program, en almindelig „strike“ over hele Landet samlede en umaadelig Masse Arbejdere i Hovedstaden, og naar disse gjorde fælles Sag med Londonermobben, der understøttedes af et irsk Indfald. Der var noget Dæmonisk i den Jubel, som i Nattens Stilhed, og medens det store Skib gled lydløst gennem Vandet,

lønne de Taleren for hvert Udsalbs imod Dronningen, imod alle de Brindsfer og Brindsfæsser, Landet skulde forsørge, imod Regeringen o: Ministeriet, der nedværdigede England i Europas Dine (Alabamafagens Ordning; Hør, hør; ja det er sandt!), imod de forhøiede Skatter, imod Aristokratiet, der pugede uhyre Kapitaler sammen paa enkelte Individer og brugte Pengene paa Fastlandet, osv., osv. Den hele Skala af Alt det, som et Folk i det Hele taget kan være misfornøiet med, blev gennemgaaet, og da derpaa Monologen snart gik over til at blive Dialog, fik jeg en uimodstaaelig Lyst til ogsaa at deltage i Samtalen. I Begyndelsen vilde Demagogen slet ikke give sig af med mig; han antog mig for Lydsff og stemplede mig ubetinget som: a bloody German. der „var og blev Træl, og aldrig vilde kunne ryste Aaget af sig“. Da jeg imidlertid havde fortalt ham, at jeg var Dansk, at vi havde en fri Forfatning, var et meget demokratisk Folk og hvad man ellers i en Hast kan fortælle om sit eget Land, syntes det at hjælpe lidt. Men uheldigvis kom jeg til at ytre mig noget forbeholdent om den franske Kommunisme, og nu blev det rent galt; han slog sig med sin stærke Haand for sit Bryst, bad mig om i ham at see: a red one, lod mig vide, at alle de Omkringstaaende vare „Røde“, og betyde mig, at hvis jeg var kommen til England for at haane „Folket“, saa vilde jeg finde . . . osv., osv. Med

andre Ord, jeg holdt det for raadeligt at foretage et Tilbagetog, der skete i nogenlunde god Orden, og som atter bragte mig „paa Høiden“ af mine stumme Rejsefæller, af hvilke dog nu de fleste havde søgt nedenunder.

Indsvøbt i min Plaid satte jeg mig hen i en Krog. Lyset gennem Rahytsfkyllighet kastede nu og da et Blink ud paa det rolige Vand. Stempelslagene fra Maskinen lode saa ensformige, saa søvndyssende, at jeg snart var paa Veien henimod den Tilstand, hvori man uvilkaarligt knytter Ord eller Sætninger til de drønende Taktslag. Jeg har en ubestemt Formodning om, at de Ord, jeg troede at høre udaf Maskinens Svælg, vare: Aux armes, citoyens! — men jeg er dog ikke aldeles sikker i min Sag. Derimod kan jeg temmelig tydelig huske, at jeg ikke længe efter greb mig i at citere Herb's:

Paa Dækket var der stille; af og til
Man hørte Rattets Knagen, Linens Spil,

og derefter er jeg ganske sikker paa, at jeg faldt isøvn.

Det blev da Morgen, Søndag Morgen, og den Dag oprandt, paa hvilken jeg her sidder og skriver Dig til, kjære Mikkel. Dækket saae ganske anderledes ud end den foregaaende Aften: ingen revolutionær Stemning hverken at høre eller see; ingen „Stemning“ i det Hele taget; Solen skinnede ned

paa et rentvabstet og blanktpoleret Skib, Republikanerne forude havde rimeligvis feiret „Saturdaynight“ paa bedste Maade; kun nogle Faa af dem var at see; men iblandt disse Faa opdagede jeg strax den engelske Folketaler, der ganske alvorlig og uden Spor af foregaaende intoxication sad paa det Styrbords Anker, smøgende sin Pibe og grundende dybt — tilskyndeladende over den Støvl, han var ifærd med, men maasse i Virkeligheden snarere over det Samfund, han i Anden saae sig kaldet til at flitte paa.

Ligesom om han pludselig greb sig i den Hel-
ligbrøde, han begik, kastede han Støvlen fra sig, bankede sin Pibe ud, og rullede sig ind i et Stykke Seildug, ved hvilken snild Manøvre, kan jeg tænke, han baade søgte at undgaa Solen og de af hans Tilhængere, som muligvis ikke skulde vise sig „søndagsmæssige“ nok i deres Opførsel.

Der var imidlertid ikke Noget at frygte i saa Henseende. Ganske slukørede, plirrende med Øinene imod det klare Dagslys, hyppigt gabende og strækkende sig, kom „de Røde“, En efter En, langsomt travlende op paa Jordbættet. De fleste lagde sig strax hen i en Krog, Nogle leirede sig omkring En, der havde en Bog i Haanden, og som nu og da læste nogle Sætninger op deraf; Solen skinnede stærkt, Maskinen summede og brummede som et Orgel, og den ufattelige, ugiengivelige Søndags-

blanding af Andagt, Varme, Kjedsommelighed og stille, jelspebreidende Eftertænkksomhed havde snart gjort sin Magt gjældende over den hele Republik.

Styrmanden fortalte mig, at Passagererne i den forreste Kahyt havde havt, hvad vi paa Dansk vilde kalde „en livlig Aften“, igaar. Jeg nærede som ovenfor anført aldeles ingen Tvivl derom, thi netop saaledes saae alle disse „andægtige“ Sjæle ud. Maaſke eksisterer der en ældgammel, nedarvet Forbindelse mellem Saturnalia og Saturdaynight. Jeg veed det ikke, og det vilde rimeligvis være vanskeligt at oplyse; men i ethvert Tilfælde er det et bekjendt Faktum, at Løverdagaften i England „helligholdes“ paa sin Maade, og paa en Maade, der staar i en skarp og grel Modsætning til den Maade, hvorpaa Søndagen helligholdes. Begge Dele forklare gjensidig hinanden; Overdrivelsen i den ene Retning er en nødvendig Følge af Overdrivelsen i den anden; man nærer med Rette en vis Frygt for Søndagen og bedøver sig i Ginpalsbjerne, — til Gjengjæld kommer Søndag Morgen med „Lømmere“ og Samvittighedsnag og falder de Angerfulde til Kirkerne eller omkring Bibellæernes ambulante Bulte, og — jo stærkere Lømmere, desto større Andagt!

Saaledes oprandt da Søndagen ombord paa Dampskibet „Palmer“ af Newcastile. I første Kahyt, hvor der ingen „Svir“ havde været igaar,

fremtraadte naturligvis Andagten heller ikke under en saa stærk Form af Slappelse. Her havde den snarere et Udseende af en vis haabløs Resignation — idetmindste for Herrernes Vedkommende. Blandt Damerne vare Nogle Fanatikere (de to gamle Ladies, der gjerne vilde have kvalt Papegøien), Nogle toge Sagen paa en praktisk, engelsk Maade som en god, gammel Skit, som Alle fulgte, og som de ogsaa vilde følge, og nogle ganske Enkelte læste lidt i en Salmebog, gik da op og ned ad Dækket, saae ud ganske som sædvanligt, lo, talte og fortalte, at de glædede sig over det smukke Veir, over Vorherre, som ikke lod det blæse, og forresten over alt muligt andet Godt og Glædeligt i Verden.

Hvis det havde kunnet være tænkeligt, at denne lille Minoritet kunde have vundet Seir over de Andre, da havde vi maaske endog faaet lidt Musik — foruden Salmesangen, da var Børdbønnen over Middagsmaden maaske ikke bleven læst fuldstændig saa begnemæssigt, da havde maaske Konversationen over og efter Bordet ikke udelukkende været bemægtiget af de to gamle, religiøse og meget stridbare Damer, da havde maaske hele Selskabets skindhellige Hvijsen været afløst af en ærlig „Talen fra Leveren“, — da havde fort sagt Meget af det været anderledes, som nu har drevet mig hen i en Krog med min Pen og Skrivemappe, Meget af det, som jeg havde Lyst til i endnu stær-

tere Udtryk at beklage mig over — hvis jeg ikke frygtede for, selv derhjemme i Danmark, at blive anseet for en Polly, der spotter Sabbathen.

Newcastle on Tyne.

Mandag.

Hvorledes det saa blev Aften igaar, skal jeg ikke kunne sige Dig. Men den kom dog, og med den kom ogsaa lidt Søbrise; Solen morede sig med at anstille Farveexperimenter gennem Stjerne, Vandet traadte frem, høit og skarpt, det var Glam-borough Head, mod hvis steile Kridtflinter Søen brød sig, og hvis to melankolske Fyrtaarne ragede mørke op over den nøgne Kås. Det var tydeligt at mærke, hvorledes Rejsen nærmede sig sin Ende. Der kom endogfaa et Slags Samtale i Gang paa Dækket, hvori selv Kaptainen deltog, og som fornemlig dreiede sig om Fyrtaarne, Storme, Vinterture, daarlige Kaminkul, vandtætte Overfrakter, o. A. desl. Saalænge Konversationen holdt sig indenfor disse mere eller mindre maritime Grændser, deltog jeg med Iver deri, men uheldigvis skulde netop Kaptainen ved ikke længe efter at pege ind imod Starborough, hvis Lys man saa blinke paa Kysten, fuldstændig forandre Samtalens Retning. Det at nævne noget Fashionabelt, og tilmed et saa

fashionabelt Badested som Starborough, skal aldrig undlade at gjøre sin bestemte, uforanderlige Indflydelse gjældende paa de „uafhængige“ Briter, og Indflydelsen viste sig ogsaa strax her i denne Kreds. En 5—6 adelige Navne bleve i en kort Tid nævne, man spurgte, om den eller den Lord laa ved Badet iaar, man saae ud, som om man selv havde en Krone paa sin Karethjør, man skottede til sin Nabo for at see, om han ogsaa saae tilstræffelig sin ud for Selskabet, kort sagt, der udbredte sig en vis Duft af Roblesse over disse Probenreutere, unge Jurister, Handelskommis'er og afdankede Officerer, der gjorde et uimodstaaelig komisk Indtryk paa mig, men som tillige forarsagede mig en vis kvalm Fornemmelse, omtrent som efter at have sunket noget Jldesmagende.

Det er muligt, at jeg ikke har Lov til at lade mig irritere, naar jeg i Parttiden møder disse lange Rækker af Lordernes Vogne, virkelige Lorders Vogne, fra den virkelige Vestend, der stænke Snarset i Regent-Street, Pittadilly og Rotten-Row helt op over Hovederne af de upriviligerede Fodgængere. Jeg vil indrømme, at det ikke har Lov til at afficere mig saa stærkt, som det maa ske, naar jeg træffes af et af disse kolde, uforklarligt overlegne Blik fra Mylord eller Mylady inde i Vognen, eller af et af disse aldeles uengiveligt uforklammede Blik fra Kudst eller Tjener paa But-

ten, hvilke samme Individer med deres veludtoppede hvide Lægge, pudrede Haar og vandkæmmede Kindstæg vilde afgive et udtømmeligt Emne for folkelig Fornøielse — naar kun Folket selv kunde see det Morjsomme deri. Det er endvidere muligt, at jeg slet ikke havde Ret, og at jeg aldeles ikke kunde støtte det paa nogen Fornuftgrund, naar jeg ved en tilfældig Revolution her i England vilde give Londonernobben Medhold i, at den rev disse Herrer og disse Tjenere ud af de forgyldte Karosser og satte dem paa halv Koft og lod dem gaa tilfods som andre Dødelige og ydmygede det overlegne Blif og bankede Puderet ud af Hovederne og Hovmoden ud af Hjertet.

Jeg vil indrømme det Altsammen. Men til Gjengjæld vil jeg have Lov til at ærgre mig og til at udtale min Uergrelse, hver Gang jeg træffer paa disse stakkels Snobber (hvoraf det vrimer her i England), der bruge Mofkusessjens fra Bond-Street, der ved enhver Leilighed viise det Kort frem, som en eller anden ung Lord efterlod paa Kollegiet, og som ved skjodesløs Slentren, dumme Bemærkninger, blaferte Bevægelser og idiotiske Ansigtsskildringer sætte en Gre i at efterabe de „virkelige“, unge, adelige Drivere, der ifølge Navnet henhøre til Englands berømmelige Adelslægter, men som selv ere til Latter og Adspørelse hos det engelske, intelligente Aristokrati, samtidig med

at de afgive yndede ugentlige Karrikaturer for Punch, Judy og Fun.

Hvorledes det altsaa var blevet Aften igaar, skal jeg som sagt ikke kunne sige; men Aften blev det, og Nat blev det ogsaa. Stewarden havde sagt mig, at vi vilde være ved Tynemouth omtrent Kl. 3, og uden at gjøre mig rigtig Rede for, hvad Tynemouth egentlig var, og hvor langt der igjen var derfra til vort Bestemmelsessted, havde jeg bedt ham vække mig ved dette Klokkeslet.

Jeg havde lagt mig paa Gulvet i den store Salon. Fuldt paaflædt, som en Soldat ved en Bivuald, var jeg rede til at springe op og uførtøvet tage imod, hvad der skulde vise sig; — men det, der viste sig, overgik selv mine dristigste Fantasier. Man havde raadet mig til at gjøre denne Tur opad Tynesfloden ved Nattetide, og man havde vel ogsaa omtalt for mig, hvad jeg vilde faae at see. Men jeg kan ikke nægte, at da jeg — halvt fortumlet af at drømme om Kirkemusik, Autodafeer, engelske Geistlige, osv. osv. og endnu neppe rigtig vaagen, forfrusnen og ubehagelig i det Hele taget, kom op paa Dækket, begyndte jeg strax ligesom Jeppe at tvivle om, hvorvidt det var „jeg eller ikke jeg“, og om hvorvidt Skibet ikke i Nattens Timer havde taget feil af Veien og — i Modsetning til det Sted, hvor Jeppe var kommen hen — nu befandt sig ved Indløbet til Akerons og Pyrislegetons mystiske Bænde.

Jeg vil forsøge, skjøndt det vist bliver et svagt Forsøg, at beskrive Dig det Forunderlige, som mødte mig her, baade de Gjenstande, der viste sig, og de Indtryk, disse igjen gjorde paa mig; kun maa Du tilgive mig, om jeg ikke bestemt formaar at skjelne mellem Indtrykkene, thi ubegrænsede og usammenhængende fløde de over i hverandre. Jeg antager, at vi selv, jeg mener Skibet, hvorpaa vi befandt os, svømmede som et stort Uhyre, med et rødt og et grønt lysende Die, ind mellem en hel Del andre lignende sorte Tingester, der af og til, og stiftetvis med et rødt eller grønt Blik, „laante hinanden et Die“. En klam Taage søgte øiensynlig at hindre disse sorte Kolosfers Bevægelser, og engang imellem skurede de sig ogsaa jamrende og klagende op ad hverandres Sider, og da lode høie, vrede Stemmer og Trampen af mange Fødder, som slæbte Louge eller raslende Kjæder efter sig.

Paa eengang delte de svømmende Tingester sig, og nogle af dem bleve til faste Legemer, der lode os passere forbi, medens de selv hvæfede ad os og spyede Røg og Gnister efter os. Men denne Røg og disse Gnister, der ikke forstrækkede mig synderligt, jaalænge jeg vidste, fra hvem de kom, bleve, alt efter som vi fordybede os mere og mere i Taagen, til uhyre Røgsoiler, til Flammetunger, der slikkede efter Luft udaf lange sorte Hals, og da al den Jld efterhaanden gjorde det lyst om-

fring os, syntes jeg, at vi selv svandt ind til et ganske lille sort Punkt, medens alle vore Omgivelser vorede til uhyre Dimensioner. Røgen hvirvlede hvidliggul ovenover os, Ild foer ud af Siderne paa de Bakker, som jeg nu tydelig kunde see begrænse det Vand, hvorigjennem vi galede, og til Slutningen blev det Hele en saadan forvirret Masse af Taage, Røg, Damp og Ild, en saadan tæt Blanding af Alt det, der formaar at standse det menneskelige Andedræt, at jeg godt kan forstaa, at vort eget Skib lidt efter lidt standsede sit, saa at vi til Slutningen stode aldeles stille.

„J, som indtræde, lader Haabet fare.“ Ja havde jeg blot en „Dante“ ved Haanden, skulde jeg i den lidensfabelige Digters eget, stærkt bevægede Sprog citere Dig Sted paa Sted, hvis glødende Kolorit vilde anstueliggjøre Dig al denne Ild, alle disse flammende „Kredse“.

Der er i London, i Bond-Street, et Galleri af Gustave Dorés Arbejder, blandt hvilke maaske et stort Maleri, forestillende Dante og Virgil, tiltrækker sig den største Opmærksomhed. Lause, med Sorg og Medfølelse i de alvorlige Træk, staa Digtidens og Middelalderens Digttere Side om Side og stirre fra Mørket ind i det flammende Ildhaa, hvor Skikkelser utydeligt bevæge sig forbi deres Blik. Billedet randt mig uvilkaarlig i Hu ved denne Leilighed. Ild var her nok af, og For-

dømte, som sled og slæbte og aldrig kom ud af „Kredsen“, var her ogsaa nok af. To mørke Skiffelser stode foran mig paa Skibets Dæk, og jeg var maasse et Dieblit Fantasi nok til at lade dem gjælde for Æneidens og Divina Comedias Forfattere. Illusionen ophørte imidlertid, saasnart jeg hørte dem tale, men til Bederlag for æsthetiske Jeremiader fik jeg da ogsaa radikale Forbandelser. Det var mine to Bekjendte fra den foregaaende Aften, Englænderen og Irlænderen, og deres Ord vare om muligt endnu mere „bevingede“, deres Udtalelser endnu drøiere, og det var tydeligt nok, at de her følte sig hjemme, og at den hele Fyrværkerifest, der var usædvanlig for mig, netop ved sin Tilværelse gjorde dem sikre og fri.

Mig havde det forekommet, som om Lynesfloden var garneret med lutter Ild og Røg eller, oversat i Realitetens Sprog, med lutter Fabrikker, men disse to Mænd udpegede til gjensidig Glæde det ene efter det andet mørke Punkt, det ene efter det andet Ironwork, der havde maattet standse Arbeidet paa Grund af Arbeidernes „strike“. Det var hævet over enhver Tvivl, at de selv agtede at tage Haand i Hanken med ved denne strike, og under Profetier om Arbeidstidens Forfortning, Lønnens Forhøjelse, fri Skolegang, Felttog mod Kapitalen, Arverettens Afkæffelse, Arbeidernes Revolution lød Stewardens Tickets please, Gentlemen! Og jeg

opbagebe, at Morgenens begyndte at dæmre svagt, og at de Huse, de Broer, de Skibe og de Baade, som omgave os i spøgelseagtige Fremtoninger, rimeligvis maatte være de virkelige, gediegne Bestanddele af den alt Andet end uvirkelige By, Newcastle.

London den 5te September.

En By ved Tynen.

Jeg har forladt den; jeg har rystet mine Sandaler udenfor dens Porte; jeg har væstet Kulstøvet af mit Ansigt, men jeg har ikke kunnet befri min Sjæl fra et Overtræk af spleen, fremfaldt ved denne By. Nu synes jeg, at jeg kun har tilbage at give den sit Skudsmaal; — og her er det, ligesaa fort, som Byen selv.

Jeg henvender mig paa Forhaand til de „Retfærdige“ i Sodoma, hvis Bekjendtskab jeg er taknemlig over at have gjort, og hvis gode Omdømme jeg derfor nødig vilde forskjertse. Jeg veed, at de ville forstaa, at naar jeg udtaler mig, udtaler jeg mig i Almindelighed, og naar man taler i Almindelighed om en Ting, har man Lov til at forsøge paa at træffe Sandheden, selv om den, som i dette Tilfælde, skulde vise sig at være fort. Jeg tager endnu engang min Hat af for „Undtagelserne“ og

takker disse hjerteligt for sidst; men saa sætter jeg ogsaa Hatten paa Hovedet igjen, og giver mig ifærd med „Reglen“.

I Reglen var da Byen indhyllet i en Røgsky, og forsaavidt skjulte den heldigvis sin sande Skikkelse under et tvivlsomt Slør. Men „hvad saa skjult i Mørkets Gjem, det klart for Dagen bryder frem“, — og hver Gang et Solglimt brød igjennem Sløret, fremviste Glimtet paa den mest udelikate Maade en Række af falmede Yndigheder, der gjorde et trøstesløst og melankolsk Indtryk, et Indtryk fra „bag Kulisserne“ med Alt, hvad derunder kan indbefattes.

Jeg tvivler ingenlunde om, at Byen virkelig engang har kunnet være en Skjønhed. Kun er jeg sikker paa, at det maa have været længe siden, — maaske i de Tider, da de gamle, rustne Vaaben fra Hallen i the old Castle hang nye og straalende omkring Skuldbrene paa den drabelige Svend, der fra Borgens Murtinde spejdede efter de vilde Klansmænd nordfra. Maaske den aarvaagne Vægter dengang har ladet sit Blik under Stormhatten glide henover de høie Flodstrænder, uden at dette Blik hindredes af de røgspjennende Skorstene, og uden at hans lyttende Øre døvedes af den buldbrende og bragende Larm fra de spærte Fabrikker.

Jeg stod selv paa denne Murtinde og tænkte mig den Overraskelse, det vilde være for en saadan

Bægter fra Grændsekrigenes Tid, naar man med tilbundne Dine førte ham op paa Platformen, tog Bindet bort, og lod ham see sig omkring. Jeg er sikker paa, at jeg vilde møde et mere forfærdet Blik end dengang, da han saae Bakkeaaften myldre med skotske Guer og hørte Alaymorerne drøne mod Skoldene. Et Jernbanetræn kom rutschende forbi nedenunder Taarnet. — Hvad vilde han sige om det? og hvorledes vilde han forklare sig Byens uhyre Udsfrækning over begge Flodbredder? Hvor vare Skovene blevene af, og de grønne Marker? og hvad i alle Helgenes Navn var det for Tingester, der spyede ham Gnister og Røg næsten lige op i Ansigtet? Jeg vil holde Ti mod En paa, at han vilde løbe ned i den store Vaabenhalle og raabe Bøgt i Gevær; eller rimeligere er det maasse, at han søgte ned til Kapellet i Kjælderen, og mødte op med en Forstærkning af Borgkapellanen og hans Spændebibel for at besværge Troldmanden paa Kvisten.

Der var noget saa uforklarlig Selsomt i at staa paa denne „historiske Grund“ og see ned paa disse Pabbehatte af Fabrikker, disse Kulpramme, disse merkantile Kontorbygninger, disse vimske Smaagrosferere, der Alle tilsammen ingen Historie havde og ingen Plads vilde faae i Historien uden som forsvindende Rommaer i Aarhundredets bindstærke Kulturhistorie. Der var Stof til allehaande Tanter

i den alvorlige No, der hvilede over den gamle normanniske Bygning som Modsatning til den forvirrede Larm, der trængte sig op fra den rastløse, arbejdende By; og det, at jeg havde tilbragt en Timestid i det lille Kapel under Jorden, gjorde Modsatningen saameget større.

Der havde været Meget at betragte, Meget at tænke over dernede under Jorden, hvor Dagslyset seldt dæmpet og sparsomt ind gjennem de smaa, tilgitrede Vinduer høit oppe i Muren. Stumper af Sarkofager og Vgftene vare stillede op langs Væggene. Jeg forsøgte at læse mig nogle af de Navne til, der vare indhuggede i Stenene, men jeg kunde kun faae ud, at Bedkommende, hvem det saa havde været, alle vare „døde i Herren“. At de just ikke Allesammen havde „levet“ i Herren, derom vidnede nogle af de raat udførte, men naivt anstuelige Basreliefs, der vare indmurede rundt omkring i Væggene tykke Kalkbedækning. Her saae man Adelsmænd og Damer, der tilheft fulgte det flygtende Vildt. Man saae en tyk Mand med Krone paa, der spidde en tynd Mand, ogsaa med Krone paa; man saae en lystig Banketscene, hvor Vægrene vare rullede de glade Gæster ud af Hænderne, og hvor en lille Bage med Snabelsto, rimeligvis overvældet af sit Skafferembede, laa udstrakt paa Gulvet saa stiv som en

Bind, men endnu knugende Haanden om den store Rande.

Et Vasrelief ovenfor dette sidste antog jeg strax i Begyndelsen feilagtig for disse glade Sjæles Apotheose, men snart indjaae jeg, at Glorien om Hovedfigurens Hoved, den Fane med et Kors i, som en Korsfarer i Svømmebenklæder holdt i Haanden, de Dyreskikkelser (ved nærmere Eiterhyn Lam), der græsede paa nogle Stene i Forgrunden, nogle store Kogler, en Saug, en Rølle, to Fyrbæffener og andre, lignende Forfriskningsmidler neppe kunde være Attributer til Evans Forherligelse, men høist sandsynlig tydede hen paa et eller andet Martyrium, hvor „Glorien“ var vundet, iffe ved Bægre og Thyrsustave, men ved de omtalte Bæffener og Røller.

Paa dette Punkt af mine Underjøgelsjer blev jeg kaldt ovenpaa af den Røne, der havde luffet mig ind i Borgen for en Sirpence, og som nu syntes at være tilbøielig til at betragte samme Sirpence som fortjent. Førend hun imidlertid luffede mig ud igjen, blev jeg tiltalt af en Gentleman, der paa en ubegribelig Maade maatte være kommen ind af en eller anden Dor, som hidtil var undgaaet min Opmærksomhed. Af mit lange Ophold i Røveløben syntes han at have sluttet sig til, at jeg paa en direkte eller indirekte Maade maatte staa i Forbindelse med Arkæologien; han spurgte

mig ogaa, om jeg dyrkede „saadan Noget“, og uden forørig at vente paa Svar lukkede han en lille Dør op bag ved sig, og førte mig ind i et stort, halvmørkt Værelse — en Mellemting mellem et Bibliothek, et Pulterkammer og en Marstandiser-butik — hvor Reoler, gamle Vaaben, Glasfabe med Eidsager, daarlige Træsnit og høiryggede Lænestole frembød en ganske malerisk Blanding, hvilken Blanding efter Mandens Sigende tilhørte Byens arkæologiske Selskab, der holdt sine Møder i dette forresten ingenlunde uhyggelige, men endogaa paa sin Maade ganske komfortable Lokale.

I hvilken Berøring han iøvrig selv stod med Arkæologien og Byens arkæologiske Selskab, kunde jeg ikke udfinde. Jeg mente ikke desto mindre, at jeg burde fortælle ham Noget om vore Samlinger og om den Kongres, der havde været i Kjøbenhavn, men det, der mest interesserede ham ved denne Fortælling, var Karl Vogts forskjellige Viser og Kjøffenmøddingsudflugten paa Issefjorden. Han syntes i det Hele taget ikke at have noget videre Kjenndskab til eller Interesse for de mere eller mindre værdifulde Skatte, han tilsyneladende bevogtede, og da jeg ledede Samtalen hen paa nogle af de gamle Vaaben, der smykkede Væggene, udtalte han sig noget ringeagtende om de „raa og uoplyste Tider“, som karakteriseredes af disse „plumpe Slagterredskaber“ i Mod sætning til de „herlige Dværg-

delsjer", der stemple vor Tid som Civilisationens og Fremstribtenes Tid. Jeg havde lige paa Munden at spørge ham, om han derved sigtede til Nutidens „oplyste“ Granater f. Ex.; men da jeg eengang for alle har gjort mig det til Regel aldrig at indlade mig i Disput med en Engländer, taug jeg ogsaa denne Gang klogelig stille, og anbefalede mig ved den første indtrædende Pause. De svære Døre lukkede sig efter mig; jeg stod atter i den oplyste Nutid og vendte den raa Fortid ryggen.

Det var umiddelbart efter dette mit Besøg i den gamle, skumle Borg og ikke mange Minuter efter den sidste Samtale indenfor dens ærverdige Mure, at jeg befandt mig midt inde i the strike. The strike præsenterede sig for mig som en Bande paa et Par Hundrede Mennesker, der anført af en druffen Fyr paa en hvid Hest, flankeret af en brølende Skare Fruentimmer og Dreng, og forresten forsynet med Flag og Vimpler med allehaande meningsløse Inscriptions, trak Gade op og Gade ned uden Spor af Plan eller Hensigt — med Mindre Hensigten var den: at døde Dreng paa sig selv og Andre ved det mest afskyelige Munstforb, som nogeninde i hæs og fordruffen Tilstand har ravet affied i Epidien for en engelst mob.

Hvorfor the strike var gjort, og hvilke the strikesmen's Fordringer vare, kunde jeg ikke bringe i Erfaring. Det eneste Faktiste, jeg kunde faae

ud af det Hele, var, at det var Kul- og Jernværksarbejdere, som — det maa man sige til deres Ære — nu paa fjerde Maaned havde holdt ud, eller hvad man i Haandværkerjargonet kalder: været „fyrige“. Denne „Fyrighed“ i overført Betydning var forresten ikke lobet af uden visse Fyrigheder i almindelig Forstand, og blandt andre toleriske Foretagender havde saaledes den samtlige Bunde den foregaaende Aften paa dens Samlingsplads, the cattle market, banket en Afdeling uhyggelige Normænd af, der af Fabriksherrerne vare bleven indfaldte til de vakante Pladser, og Alle som En havde de nidsjære strikesmen høitideligt lovet frendes at ville bankte enhver Udlænding af, der gik imellem dem og deres „duty“.

Det var et Fænomen fra den „oplyste“ (engelske) Tidsalder.

Da jeg Aftenen efter stod i Døren til det graa og triste Hotel, der husede mig indenfor sine melankolske Vægge, og medens jeg i et Slags halvfortvilet Aandsfløvhed netop havde begyndt at tælle efter, hvormange Gange i Minuten Dampfløiten lod sig høre derovre fra den store, tunge, graa og triste Stationsbygning, blev pludselig mit Regnskab bragt i Uorden ved, at en Mængde Mennesker af alle Stænder og Køn kom løbende forbi mig under Raabene: He is poisoned; they have killed him. Da jeg nu nok kunde ønske at vide,

hvem det var, der saaledes var taget af Dage, fulgte jeg — i den Forventning, at jeg skulde blive Vidne til en stor Sensationsscene, maaske endogjaa i næste Gade — gieblikkelig med Strømmen. Den standsede udenfor det nærmeste Apiskontor, og her fik jeg Sagens Sammenhæng at vide. Det var ikke Redaktøren, der var bleven forgivet, det var ingen af Negrene, „de Sorte“, der var bleven myrdet; alle „Medarbejdere“ sad uforskyrrede ved deres Bulte, og Redaktøren selv, den store Udgiver af et Blad, der nærmest vilde kunne svare til vor salig „Sandheds-Fakkell“, Folkets Talsmand, Strikens Panegyrist, meddelte det forsamlede Folk med en fast Stemme, men i dyb Benægtelse, at Mygten desværre havde talt sandt, og at den store Renfort, den uovervindelige Baadkæmper, ifølge derom indløbet Telegram var overvundet af Døden midt under hans Anstrengelse for at tilkæmpe sig og sit Fødeland en glimrende Seir.

Det var en stor Sorg, en Byjorg, en Landeforg, og Forsærdelse greb den hele Forsamling omkring mig og spredtes i utrolig Hast over alle Gader og Stræder. Paa mig frembragte den almindelige Benægtelse en Tilhøielighed til at sætte mig et Par Tusind Aar tilbage i Tiden og til at tænke mig en lignende Situation i Athens eller maaske inarere Spartas Gader, hvor Borgerne erholde Efterretning om, at en af deres Athleter er slaaet

ihjel ved et Naveslag eller fjørt over paa Kende-
banen. En egen uhyggelig Følelse greb mig af
noget ubetinget Naat, noget ubelukkende „Krop-
mæssigt“, der har usurperet den høieste Plads for
universal Opmærksomhed, og der gik et eget Lys
op for mig med Gensyn til Bessaffenheden
af det forunderlige Folt, hvoriblandt jeg færdedes.
Jeg erindrede nu, at jeg for en Ugestid til-
bage i Byens Govedavis havde læst et langt og
ufuldstændigt Referat af den Modtagelse, der var ble-
ven denne Kenforth og hans tre Kolleger til Del
ovre i Kanaba, hvor den store Kaproning mellem
Moderstatens og Koloniens Baade skulde afholdes.
Ankomsten af Tyneslodens fire berømte Baadmænd
havde været en Begivenhed for det hele Land;
alle Befordringsmidler vare stillede til deres Naa-
dighed i Mellemtiden, førend Kampen begyndte;
Alle flokkes om dem, Alle kappedes om at komme
til at see og beundre dem, og den Hædersbevis-
ning, som Sokrates fordrede, men ikke erholdt af
de utaknemlige Atheniensere, havde Kanabierne af
sig selv indrømmet disse fire „Safter“, hvis Arm-
mufter (mirabile visu) i Virkeligheden havde tra-
fficeret dem til at underholdes som Prytanister paa
det Offentliges Beløftning.

Samme Blad havde tillige en ufuldstændig Beskri-
velse af disse fire Prytanister, der i ubevidst Komik
var Noget af det mest Glimrende, jeg endnu kan

erindre af engelsk Sportsaivet. Den forporlige Beskrivelse lod nogenlunde saaledes:

Nr. 1. Kenforth, 36 Aar. Hals og Overarme uhyre udviklede. Dumstærk, Taler kun lidt.

Nr. 2. Mr. N. N. 32 Aar. Mindre bred over Brystet. Dygtige Arme. Godt bygget i det Hele. Taus.

Nr. 3. Mr. 28 Aar. Senestærk og udholdende. Noget indesluttet.

Nr. 4. Mr. Den Yngste. Fortreffelige Anlæg. Vil nok blive en stor Champion. Ikke meget meddeelsom.

Saaledes var den store Kenforth, og saaledes vare hans Medarbejdere. Men af Kenforth var ikke mere; han var død, ramt af et Slag midt under selve Kampen, og man havde kun den Trøst at bestynde Kanadierne, for at have givet ham Gift, og saa forresten det Haab, at den Yngste, han med de gode Anlæg, vilde udvikle sig til snart at indtage den vakante Plads.

Men behøvede ikke at flæde sig i Sort over hans Dødsang; den var sort i Forvejen. Men nogle Dage efter, løb de imaa Aishdrenge om paa Gaderne med trykte og lithograferede Kort, hvor paa the champion formaliter blev anmeldt som død, og hvorpaa hans Biografi og hans sidste Gilsen til Fødelandet fandtes. Slige Kort vare ikke fete siden Lord Palmerstons, ja maatte ikke siden

Brinds-Gemalens Død; men det forstaaer sig, der havde maaske heller ikke været nogen Anledning førend denne. Ugedagen efter havde „Graphic“ et stort Træsnit, der forestillede „Kæmpen“ i Virksomhed. En Mand, nøgen til Bæltestedet, saaes „trækkende“ paa en Mare i en af de lange, smalle Kaproningsbaade. Jeg behøvede kun at kaste et flygtigt Blik paa dette Billede for at mindes et Sted i Chaillus afrikanske Rejsekildringer, hvor den berømte Jæger omtaler et Møde med en Orangutang: „Et Øieblik endnu, og Dyret stod for os i hele sin dæmoniske Majestæt. Panden var lad, Udtrykket i Øinene lødende og ondskabsfuldt; de mægtige Skuldre bære et Par Arme, hvis Muskler røbebe en uhyre Kraft; det var et Menneske, der stod for os, og dog et Dyr, saa hæsligt, vilbt og voldsomt et Dyr, som vi nogensinde havde seet.“

Hvis Byen ved Solstin var en selsom Blanding af Røg, Kjedsommelighed, Drukkenskab og Forretningsløv, da var den i Regnveir eller naaet Søvindst skødte den ind i Taager, et haabløst Superlativ af alle de ubehagelige Egenheder, en By i det Hele taget kan være i Besiddelse af. Gik man paa en saadan Dag i Regn eller Taage, eller en nøie Forening af begge, langs med Kaien, hvor Skibene ligge, og hvor Handelsfolket staaer

paa Sur, da vilde man uvilkaarlig begynde med at undre sig over den menneskelige Naturs Seig-
hed, og ende med at underkaste den en Prøve i
Bhikshopperne, hvis Tal er legio.

Det var et underligt Folk, dette Handelsfolk, og en selvom Allarmplads havde det valgt sig. „Børsen“ (for dog at blive i Terminologien) var et Gadehjørne udenfor en Bhikshubutik, hvor der tilsyneladende handledes med gammelt Tongværk og nye Søfolt. „Børsen“ var en tre, fire Gange bleven flyttet hen til forskellige Lokaler med Tag over Hovedet, men uden Bhiksh i Baggrunden, og denne sidste Mangel havde utvivlsomt bestandig været den himmelige Grund til atter at søge tilbage til Gadehjørnet. „Børsen“ var og blev paa Gadehjørnet, hvor Blæsten og Regnen, Røgen og Taagen blegede de arme Kommis'ers Rinder, og hvor Bhikshen fra Smuthullerne rundtomkring til Gjengjæld farvede de merkantile Næser røde. Det Helt var en ægte engelsk Institution, og Anlægget var holdt i Nædegravstilen: et stort aabent Gul, der saae meget skuffeligt ud, og bagved det en Mængde frogede Gange og Gyder, der alle mundedes ud ved en eller anden Skænk, hvis flydende Varer gjorde Kaiens Egenkab af „fast“ Gjenskab endnu mere tvivlsom for dens Regnfrakke-bærende og Paraply-holdende Befolkning.

Paa the cattle-markot vare de Arbeidere lei-

rede, der havde gjort strike. De jade der næsten hele Dagen, undtagen i de Timer, hvor deres „duty“ fordrede, at de droge i Procession omkring i Staden. Om Aftenen trøb de sammen i smaa Hobe, og disse Hobe diskuterede da ivrigt indbyrdes, medens Konerne løb efter Tobak og Ol, og Børnene sov. Natten blev i Regelen tilbragt paa samme Sted. Det var en seig og energisk Skare Mennesker, der vilde føre deres Krig igjennem; og tilspindelende i det Mindste gav dette: at ville Noget! det hele Selskab en vis Holdning, løftede de haarde, kantede Hoveder i Beiret, og forsonede med de umagelige Vrosten, det ustadige Klima og med de faa Shillings, som Striksfondet ugenlig ydede pr. Mand. Langsmed Kaien bevægede Handelsfløtten sig i en uafbrudt, daglig Procession, med Mottoet: Money! Mottoet ifulde egentlig forsonede med Bestillingen, men der var et ængsteligt, forjaget Udtryk i alle de merkantile Træk, som vidnede om, at Dyrfelsen af Guldkalven i vore Dage fordrer større Anstrengelser end hos de dandsende Føder i Østuen. Og dog vilde alle disse vimse Mennesker, der gik paa Arbejde om Morgenens og fra Arbejde om Aftenen, og som levede i en By, der ikke engang formaaede at hyde dem Adspredelser for deres Sovereigns, dog vilde alle disse „blege Ansigter“ med Beklagelse, ja med Foragt trække paa Skuldrene af „Rødhuderne“ paa Kvæg-

torvet, der rigtignok til Gjengjæld ikke ønskede An-
 det end snarest mulig at komme „paa Krigsskiben“
 og faste Tomahavkene i Hovedet paa Principa-
 lerne. I de store Kontorers smaa, hyggelige Dag-
 værelser, hvor Kammerliden brændte som Offerild
 foran de smaa og store Guldkalve, der i Form af
 Jernstirn stod i Baase rundtombryg ved Bæggene,
 i disse ærefrygtindgydende „Allerhøiligster“ thronede
 Fyrsterne, de store Rødmænd, Principalerne. Det
 var deres Ordbanker, der i Luftsind jagedes tilføde
 i en daglig Stormmarch fra Kulturen til Banken, fra
 Banken til Kaien; ud paa Skibene og ned i Kahyterne,
 flæbende Skipperne, land, afflibende, indflibende,
 klarerende, konfigurerende, etc. etc. i det Alendelige.
 Naar man stod paa den sminkende høie Jernbane-
 bro, der forbinder begge Flodbredder, og naar man
 ser fra gennem Regnen og Raagen i det Hele taget
 kunde se Die paa Noget nedenunder. En, da tog
 den smudsige Flop og den smudsige Kai sig ud
 som den Jølet, opført Landevei, og Befolkningen
 derude syntes at være en Befolkning af Krager,
 der affugte Hjulsporene. Befandt man sig imellem
 denne Befolkning, kunde Sammenligningen endda
 holde Stikke. Sproget, der blev talt, her, var et
 eiendommeligt Kragemaal, et underligt Maal med
 korte, afstøvede Sætninger, monotone Spørgsmaal
 og Svar i et eget, ensformigt Tempo, uforstaaeligt

for Undviende, men muligvis hvist „praktist“ for de Indviende. Her paa Aftenen, naa Hjulsporene vare behørigt afføgte, forsvandt Kragerne lidt efter lidt; Alt blev lukket og stængt med ved Floden, og nu var det den øvre By, der regerede. Der var to eller tre Hovedgader, som løb sammen i en Plads; hvor et mægtigt Monument hævede sig i Form af en stor Spile; der var reist til Gæde for en lille Mand. Der var desuden en bred Tvergade, ved hvis ene Slutning det store Posthus og ved hvis anden Slutning den store Jernbanestation fandtes. Rundtomkring i denne Spile, dette Posthus og denne Jernbanestation havde den øvrige By leiret sig med sine mange Kirker og sine mange Driftestuer, af hvilke de første havde et lige saa stort Besøg om Søndagen som de sidste hver af de samtlige Søndage. Der var desuden to Theatre, et anstændigt og et uanstændigt; det anstændige var en stor Bygning, der laa paa Hjørnet af en Gade, som var døbt Shakespeare-Street; men „Shakespeare“ spillede ikke paa Theatret. Det uanstændige maa rimeligvis ikke have været morsomt eller ikke uanstændigt nok, eftersom ingen af de unge Handelsmænd opfordrede mig til at besøge det; og det anstændige afholdt jeg mig fra, paa Grund af en vis musikalsk Undseelse overfor anglo-italieniske Sangere.

Naar da Butikerne i Hovedgaderne samtidigt med Kontorerne nebe ved Floden vare lukkede, gik Handelsfolkene „hjem“. De Gifte forsvandt hver i sin Fæstning, hvor deres Kone, deres Middagsmad og deres „Times“ ventede paa dem. De Ugifte underkastede maaske Whiskyen i et eller andet Udsalg en lille Extraprøve, begave sig derpaa hen i en Klub, læste om det nyeste Mord, spillede en Whist, underkastede Whiskyen nok en en lille Prøve, og søgte sluttelig deres møblerede Bærelse, for den næste Dag igjen at blive Krage ved Floden og spille Whist i Klubben.

Det var en jelsom By, en By, der i kort Tid formaaede at gjøre En bange for sig selv, og den Morgenstund, da vi rutschede afsted over Jernbanebroen, og jeg for sidste Gang fra Coupèvinduet kastede et Blik ned til Kragerne, havde jeg en Fornemmelse af i rette Tid at have narret Tungfindets Mand for et allerede udkaaret Offer. Den samme Fornemmelse syntes min. Gjenbo, en lille, vever Franskmænd at have, der til min store Overraskelse, men med en øieblikkelig Tilslutning fra min Side, pludselig gjorde et af de Frimurertegn ud af Vinduet, som bestaaer i at holde begge Hænder med udspilede Fingre foran en vis Del af Ansigtet. En sliq Samklang i Følelser udviklede snart en gjensidig Aabenhjertighed i Ord, og jeg lykønskede ham oprigtigt, da han meddelte mig, at

han med Opoffrelse af sin Maanedsgage var „knebet ud“ fra det Kontor, hvorpaa han arbejdede. Da den sidste Skorsten, den sidste Røghvirvel var forsvunden, traf vi Begge Veiret dybt, og følte os Begge lige saa lette om Hjertet ved at have Byen bag ved os, som maaske en Principal i de kommende Tider vil føle sig, naar han har den By ved Tynen bag ved sig, hvor Tomahavken blinker i Haanden paa „de Røde“.

lønne de Taleren for hvert Udsalbs imod Dronningen, imod alle de Prindsen og Prindsesser, Landet skulde forsørge, imod Regeringen o: Ministeriet, der nedværdigede England i Europas Dine (Alabama-fagens Ordning; Hør, hør; ja det er sandt!), imod de forhøjede Skatter, imod Aristokratiet, der pugede uhyre Kapitaler sammen paa enkelte Individuer og brugte Pengene paa Fastlandet, osv., osv. Den hele Skala af Alt det, som et Folk i det Hele taget kan være misfornøiet med, blev gennemgaaet, og da derpaa Monologen snart gik over til at blive Dialog, fik jeg en uimodstaaelig lyst til ogsaa at deltage i Samtalen. I Begyndelsen vilde Demagogen slet ikke give sig af med mig; han antog mig for Lydsig og stemplede mig ubetinget som: a bloody German. der „var og blev Træl, og aldrig vilde kunne ryste Naget af sig“. Da jeg imidlertid havde fortalt ham, at jeg var Dansk, at vi havde en fri Forfatning, var et meget demokratisk Folk og hvad man ellers i en Hast kan fortælle om sit eget Land, syntes det at hjælpe lidt. Men uheldigvis kom jeg til at sige mig noget forbeholdent om den franske Kommunisme, og nu blev det rent galt; han slog sig med sin stærke Haand for sit Bryst, bad mig om i ham at see: a red one, lod mig vide, at alle de Omkringsstaaende vare „Røde“, og betyde mig, at hvis jeg var kommen til England for at haane „Folket“, saa vilde jeg finde . . . osv., osv. Med

fra de store Skyer. Søen vorede for hvert Minut. Længs Siderne af den engelske Dampers brød de tunge, graablaa Vandmasser. Røgen foer susende fra Skorstenen, nu og da indflettet med lysende Gnister, og den hastig tiltagende Vind begyndte sin Opjag mellem Stag og Bant.

„Maa jeg spørge, hvordan gaaer det Dem med Søsygen?“ — Den Spørgende var en dansk Amerikaner, en Skibsfører, der i sin Ungdom havde faret fra engelske Havne, men siden var gaaet til de forenede Stater, hvor Lykken syntes at have begunstiget ham, og det i den Grad, at han nu ansaa Amerika for det eneste Land paa Jorden, hvor det var værd at eksistere, det eneste Sted, hvor man efter hans egne Ord „kunde leve affurat som man lystede, og tjene flere Penge, end Præsterne kunde sluge ved Begravelsen.“ Jeg var, strax efterat vi havde forladt London, kommet i Snak med ham. Hans republikanske Foragt for alle engelske Institutioner, hans Forbittrelse paa den hele europæiske Kasteaand, hans lidenskabelige Udbrud mod mange af de Ting, som en Europæer voger op i og uvilkaarligt vænner sig til, havde møret og interesseret mig overordenlig meget, og vi vare ikke komne langt ned ad Themsen, førend vi i god Samdrægtighed havde endevendt det hele gamle Europa, affat Keisere og Konger, puttet Paven i en Lemmestiftelse, konfiskeret de store Fideikommissar,

nedrevet de nationale Grændsefjæl, flyttet de nationale Skifter, og stoppet de nationale Røfarder i Madrasfer til Proletariatet.

Da vi havde naaet Nordsøen, og Veiret opad Dagen var blevet haardt, var vor Samtale efterhaanden gaaet istaa. Jeg havde benyttet den rige Leilighed til at iagttage Storm- og Regnbuernerne naar de kom op; og Søen og de krydsende Skibe havde optaget Pladsen for Europas Landfort. Naar engang imellem en rigtig „Bryder“ med frummet Nakke og Brølen og Larmen tørnede imod vort gode Skibs Bug, havde jeg maaske nok i Fantastien seet en væbnet og overmodig Rationalitet, som vilde en anden tillivs, og jeg havde da næsten været fristet til at raabe Hurra, naar min egen Nation kastede Fienden asmægtig for sin Fod, — men flige Fantasier kom kun stødvis ligesom Rastervindene, og jeg havde over mit ivrige Studium af Naturen glemt Mennesker og Institutioner, ja næsten glemt, at jeg befandt mig paa Dækket af den store Damper, da det ovennævnte Spørgsmaal blev rettet til mig af den ovennævnte Skibsfører.

Jeg svarede ham smilende, at jeg i de sidste Aar havde staaet i en altfor nær og venstabelig Berøring med Søen til at ville bringe den de sædvanlige tvungne Offre. Han smilede igjen paa sin Side, og forklarede mig, at han af og til havde

iagttaget mig, og bestandig fundet mig i den samme Stilling, uforandret fæstende min Opmærksomhed paa Søen og Luften, hvilket han havde betragtet som et ufeilbarligt Kjenndetegn paa, at jeg ikke befandt mig ganske vel. Han kunde imidlertid nu paa min hele Skabelon see, at han havde taget feil i sin Formodning, og vilde desaaarsag opfordre mig til at tømme et lille Glas varmt Grog med sig nedenunder. „De maa nemlig vide — vedblev han, idet han kneb Dinene sammen og vendte Ansigtet mod Vindsiden, — at vi ret snart vil faae Søen helt tværs, og saa maa De dog pille ned, hvadenten De vil eller ei. Rulingen er allerede stiv nok nu, og jeg tør indestaa for en „Nyger“ til Natten. Bliver Skuden lagt et Par Streger høiere, som jeg hørte der blev praet til Roergængerene, skal jeg indestaa for, at Folkene ikke behøve at spule Dæk imorgentidlig.“ Jeg saae strax, at han havde Ret, og lovede ogsaa at efterkomme hans Opfordring, saasnart jeg havde røget min Pibe ud. Han gif da nedenunder, og jeg blev endnu et Kvarterstid paa Dækket.

Det var da næsten fuldstændig mørkt. Naar jeg saae forud, kunde jeg, hvergang Skibet buvede, iagttage, hvorledes Konturerne af alt det Opstaaende paa Broen efterhaanden bleve mere og mere utydelige op imod det svage Lys, der endnu var i Luften. Naar Skibet reiste sig paa en Sø og stat

Snuden iveiret ligesom et Dyr, der snuser efter Vinden, for at faae at vide hvad den fører med sig, løb alle Gjenstande paa Dækket sammen til en utydelig Masse, som kun nu og da en Lysstribе fra Maskinrummet gjennembrød. Forresten varede det ikke længe, inden jeg fik Virkningerne af den forandrede Kurs at føle. En lang, blinkende, Stribе dukkede pludselig med en egen, hvislende Lyd op paa den styrbord Side; den svære Damper krængede voldsomt over; det knagede i Skodder og Døre, og en tung Vandmasse brød ind midtskibs, og løb sydende og larmende fra for til agter, banded af den lange, magre Styrmand, som den, efter hans Udraab at dømme, havde gjennemblødt lige til Skindet. Jeg rutschede temmelig hovedfulds tværs over Dækket ned i Lø, og da jeg nu tilstrækkelig havde forvisset mig om, at Stillingen ikke længer var holdbar, arbejdede jeg mig hen til Rahytskappen, vendte mig paa god Sømandsmaner omkring, og firede mig sindig og med et vist Eftertryk paa hvert Trin baglænds ned ad Trappen.

En Dampstøbskahyt paa en stormfuld Aften ligner sig altid selv. En Hængelampe slingrer under Loftet; Stønnen og Jamren høres rundt omkring fra de smaa Afkuffer paa hver Side. Opvarterne løbe fra Dør til Dør med mistænkeligt udseende Blifindretninger. Luften er kvalm og af en høist ube-

stemmelig Sammensætning, og kun et ringe Antal hærdebe Individer hjem søge det dækkede Bord, som ved smaa Træbarrikader er afdelt i firkanterde Rum. Det var blandt disse prøvede Gæster, jeg fandt min Ven Amerikaneren. „Naa, har De nu faaet nok af det der ovenpaa,“ raabte han mig strax imøde. „Kom her og sæt Dem ned, og hvis De holder af Skinke, saa vil jeg anbefale Dem denne. Alle og Stout er her ogsaa til at skille den ned med, og dersom De foretrækker det halv and halv, kan vi jo dele et Krus imellem os. Det har altid været min oprigtige Mening, at Ølet er den eneste Ting, som duer hos Englænderne. De strige jo rigtignok ogsaa paa deres Drekjød og saa paa deres Heste og store Skribenter, men hvad Rjødet, jaavel Dre- som Hestekjød, angaaer, da har vi det bedre paa den anden Side af Atlanterhavet, og hvad Skribenterne angaaer, saa kan vi jo faae dem med Liden.“ Han traf en Stol frem under Bordet ved Siden af sig; jeg svingrede ned paa Stolen, lod Skinken og Ølet vederjæres deres Ret, og idet vore Overkroppe snart dannede spidse, snart stumpe Vinkler med Bordfladen, nød vi med god Appetit vort Aftensmåltid paa den urolige Nordsp.

Vi vare imidlertid ikke ene om Maden. Ugeoverfor os vare tre Pladser besatte. Der var for det Første Skibets Kaptain, som i en utrolig Hætt og

hvem det var, der saaledes var taget af Dage, fulgte jeg — i den Forventning, at jeg skulde blive Vidne til en stor Sensationsscene, maaske endog saa i næste Gade — glædelig med Strømmen. Den standse udenfor det nærmeste Aviskontor, og her fik jeg Sagens Sammenhæng at vide. Det var ikke Redaktøren, der var bleven forgivet, det var ingen af Negrene, „de Sorte“, der var bleven myrdet; alle „Medarbejdere“ sad uforstyrrede ved deres Bulte, og Redaktøren selv, den store Udgi- ver af et Blad, der nærmest vilde kunne svare til vor salig „Sandheds-Fattel“, Folkets Talsmand, Strikens Panegyrist, meddelte det forsamlede Folk med en fast Stemme, men i dyb Benægtelse, at Rygtet desværre havde talt sandt, og at den store Ren- forth, den uovervindelige Baadtæmper, ifølge derom indløbet Telegram var overvundet af Døden midt under hans Anstrengelse for at tilkæmpe sig og sit Fødeland en glimrende Seir.

Det var en stor Sorg, en Hysorg, en Lande- sorg, og Førfærdelse greb den hele Forsamling om- fring mig og spredtes i utrolig Hast over alle Ga- der og Stræder. Paa mig frembragte den almin- delige Benægtelse en Tilbøjelighed til at sætte mig et Par Tusind Aar tilbage i Tiden og til at tænke mig en lignende Situation i Athens eller maaske i nærmere Spartas Gader, hvor Borgerne erholde Efterretning om, at en af deres Athleter er slaaet

ihjel ved et Ræveslag eller fjørt over paa Rende-
banen. En egen uhyggelig Følelse greb mig af
noget ubetinget Raat, noget ubeløftende „Krop-
mæssigt“, der har usurperet den højeste Plads for
universal Opmærksomhed, og der gik et eget Lys
op for mig med Hensyn til Bestaansheben
af det forunderlige Folk, hvoriblandt jeg færde-
des.

Jeg erindrede nu, at jeg for en Ugestid til-
bage i Byens Hovedavis havde læst et langt og
uiførligt Referat af den Modtagelse, der var ble-
ven denne Renforth og hans tre Kolleger til Del
oore i Kanada, hvor den store Kaproning mellem
Moderstatens og Koloniens Vaade skulde afholdes.
Ankomsten af Lyneslodens fire berømte Vaadmand
havde været en Begivenhed for det hele Land;
alle Befordringsmidler vare stillede til deres Naa-
dighed i Mellemtiden, førend Kampen begyndte;
Alle Koffedes om dem, Alle kappedes om at komme
til at see og beundre dem, og den Hædersbevis-
ning, som Sokrates fordrede, men ikke erholdt af
de utaknemlige Athenienjere, havde Kanadierne af
sig selv indrommet disse fire „Gaster“, hvis Arm-
muskler (mirabile visu) i Virkeligheden havde twa-
lificeret dem til at underholdes som Prytanister paa
det Offenliges Betøftning.

Samme Blad havde tillige en uiførlig Bestri-
gelse af disse fire Prytanister, der i ubenidst Komit
var Noget af det mest Glimrende, jeg endnu kan

erindre af engelsk Sportnaivetet. Den forporlige
Beskrivelse løb nogenlunde saaledes:

Nr. 1. Kenforth, 36 Aar. Hals og Over-
arme uhyre udviklede. Bumsært, Taler kun lidt.

Nr. 2. Mr. N. N. 32 Aar. Mindre bred
over Brystet. Dygtige Arme. Godt bygget i det
Hele. Taus.

Nr. 3. Mr. 28 Aar. Senestært og
udholdende. Noget indeskattet.

Nr. 4. Mr. Den Yngste. Fortræffelige
Anlæg. Vil nok blive en stor Champion. Ikke
meget meddekkom.

Saaledes var den store Kenforth, og saaledes
vare hans Medarbejdere. Men af Kenforth var
ikke mere; han var død, ramt af et Slag midt
under selve Kampen, og man havde kun den Trøst
at beskylde Kanadjerne for at have givet ham Gift,
og saa forresten det Haab, at den Yngste, han med
de gode Anlæg, vilde udvikle sig til snart at ind-
tage den valante Plads.

Den behøvede ikke at fløde sig i Sort over
hans Bortgang; den var iort i Forveien. Men
nogle Dage efter løb de imaa Avisbrengere om paa
Gaderne med trykte og lithograferede Kort, hvor
paa the champion formaliter blev anmeldt som
død, og hvorpaa hans Biografi og hans sidste
Gilsen til Fædelandet fandtes. Slige Kort vare ikke
fete siden Lord Palmerstons, ja maaske ikke siden

Brinds-Gemalens Død; men det forstaaer sig, der havde maaſte heller ikke været nogen Anledning førend denne. Ugedagen efter havde „Graphic“ et stort Træsnit, der forestillede „Kæmpen“ i Virksomhed. En Mand, nøgen til Bæltstedet, saaes „trækkende“ paa en Nare i én af de lange, smalle Kaproningsbaade. Jeg behøvede kun at kaste et flygtigt Blik paa dette Billede for at mindes et Sted i Chaillus afrikanske Rejsefildbringet, hvort den berømte Jæger omtaler et Møde med en Orangutang. „Et Øieblik endnu, og Dyret stod for os i hele sin demoniske Majestæt! Panden var lav, Udtrykket i Øinene lændende og ondskabsfuldt; de mægtige Skuldre bære et Pårulme, hvis Musfler røbede en uhyre Kraft; det var et Menneske, der stod for os, og dog et Dyr, saa hæsligt, vilddt og voldsomt et Dyr, som vi nogenstunde havde seet.“

Hvis Byen ved Solstin var en selsom Blanding af Røg, Kjedsommelighed, Druftenstab og Forretningsløv, da var den i Regnveir eller naart Søvindet svøbte den ind i Taaget, et haabløst Superlativ af alle de ubehagelige Egenstaber, en By i det Hele taget kan være i Besiddelse af. Gik man paa en saadan Dag i Regn eller Taage, eller en nøie Forening af begge, langs med Kaien, hvor Skibene ligge, og hvort Handelsfolket staaer

paa Sur, da vilde man uvilkaarlig begynde med at undre sig over den menneskelige Naturs Seighed, og ende med at underkaste den en Prøve i Whiskyshopperne, hvis Tal er legio.

Det var et underligt Folk, dette Handelsfolk, og en selsom Allarmsplads havde det valgt sig. „Børsen“ (for dog at blive i Terminologien) var et Gadehjørne udenfor en Whiskybutik, hvor der tilspøkelabende handledes med gammelt Tongvært og nye Søfolk. „Børsen“ var en tre, fire Gange bleven flyttet hen til forskellige Lokaler med Tag over Hovedet, men uden Whisky i Baggrunden, og denne sidste Mangel havde utvivlsomt bestandig været den himmelige Grund til atter at søge tilbage til Gadehjørnet. „Børsen“ var og blev paa Gadehjørnet, hvor Blæsten og Regnen, Røgen og Taagen blegede de arme Kommis'ers Kinder, og hvor Whiskyen fra Smuthullerne rundtomkring til Gjengjæld farvede de merkantile Næser røde. Det Hæle var en ægte engelsk Institution, og Anlægget var holdt i Nædebegravstilen: et stort aabent Gul, der saae meget skuffeligt ud, og bagved det en Mængde frogede Gange og Gyder, der alle mundede ud ved en eller anden Skjænt, hvis flydende Væter gjorde Kaiens Egenkab af „fast“ Gjenstand endnu mere tvivlsom for dens Regnfrakke-bærende og Paraply-holdende Befolkning.

Paa the cattle-markot vare de Arbeidere lei-

rede, der havde gjort strike. De sad der næsten hele Dagen, undtagen i de Timer, hvor deres „duty“ fordrede, at de drog i Procession omkring i Staden. Om Aftenen køb de sammen i smaa Høbe, og disse Høbe diskuterede, da ivrigt indbyrdes, medens Konerne løb efter Tabak og Öl, og Børnene sov. Natten blev i Regelen tilbragt paa samme Sted. Det var en seig og energisk Skare Mennesker, der vilde føre deres Krig igjennem; og tilsyneladende i det Mindste gav dette; at ville Noget! det hele Selskab en vis Holdning: løftede de haarde, fattede Hoveder i Beiret, og forsonede med de umagelige Brosten, det utradige Klima og med de faa Shillings, som Strifefondet ugentlig ydede pr. Mand. Langsmed Kaien bevægede Handelsfolket sig i en uafbrudt, daglig Procession, med Mottoet: Money! Mottoet skulde egentlig forsones med Bestillingen, men der var et angsteligt, forjaget Udtryk i alle de merfantile Træk, som vidnede om, at Dyrkelsen af Guldkalpen i vore Dage fordrer større Anstrengelser end hos de dandsende Jæder i Orknen. Og dog vilde alle disse rimse Mennesker, der gif paa Arbejde om Morgenen og fra Arbejde om Aftenen, og som levede i en By, der ikke engang formaaede at byde dem Udspredelser for deres Sovereigns, dog vilde alle disse „blege Ansigter“ med Beslagelse, ja med Foragt trække paa Skuldrene af „Rødhuderne“ paa Kvæg-

torvet, der rigtig nok til Gjengjæld ikke ønskede An-
 det end inarest mulig at komme „paa Krigsskjen“
 og faste Tomahaven i Hovedet paa Principa-
 lerne. De smagte smagte sig alle igennem
 de store Kontorers smaa, hyggelige Bag-
 værelser, hvor Kaminilden brændte som Offerild
 foran de smaa og store Guldkalve, der i Form af
 Jernstirn stod i Baase rundtombulig ved Bæggene,
 i disse ærefrygtindgydende „Allerhelligst“ thronede
 Fyrsterne, de store Riksmænd, Principalerne. Det
 var deres Drabant, der i Lufinduis jagedes tilsøbe
 i en daglig Stormmarsch fra Kulturen til Banken, fra
 Banken til Kaien, ud paa Skibene og ned i Kabhyterne,
 slæbende Skippernes Mand, afflibende, indslibende,
 klarerende, konfigurerende, etc. etc. i det Uendelige.
 Naar man stod paa den smukke høje Jernbane-
 bro, der forbindet begge Flodbredder, og naar man
 derfra gennem Regnen og Taggen i det Hele taget
 kunde se den Die paa Noget nedenunder. En da tog
 den smudsige Flod og den smudsige Kai sig ud
 som den Hølet, opført Landene, og Befolkningen
 derude syntes at være en Befolkning af Krager,
 der afføgte Hjulsporene. Befandt man sig imellem
 denne Befolkning kunde Sammenligningen endda
 holde Stik i Sproget, der blev talt her, var et
 leiendommeligt Kragermaal, et underligt Maal med
 korte, afstødte Sætninger, monotone Spørgsmaal
 og Svar i et eget, ensformigt Tempo, uforklædt

for Undviende, men muligvis hvist „praktist“ for de Indviende. Gen paa Aftenen, naar Gjulspørene vare behørigt afføgte, forsvandt Kragerne lidt efter lidt; Alt blev lukket og stængt ned ved Floden, og nu var det den øvre By, der vegetede sig. Der var to eller tre Hovedgader, som løb sammen i en Plads, hvor et mægtigt Monument hævede sig i Form af en stor Spile; der var reist til Gæde for en lille Mand. Det var desuden en bred Tvergade, ved hvis ene Slutning det store Posthus og ved hvis anden Slutning den store Jernbanestation fandtes. Rundtomkring i denne Spile, dette Posthus og denne Jernbanestation havde den øvrige By leiret sig med sine mange Kirker og sine mange Driftestuer, af hvilke de første havde et lige saa stort Besøg om Søndagen som de sidste hver af de samtlige Søndage. Der var desuden to Theatre, et anstændigt og et uanstændigt; det anstændige var en stor Bygning, der laa paa Hjørnet af den Gade, som var døbt Shakespeare-Street; men „Shakespeare“ spillede ikke paa Theatret. Det uanstændige maa rimeligvis ikke have været morfont eller ikke uanstændigt nok, eftersom ingen af de unge Handelsmænd opfordrede mig til at besøge det; og det anstændige afholdt jeg mig fra, paa Grund af en vis musikalisk Undseelse overfor anglo-italienske Sangere.

Naar da Butikerne i Hovedgaderne samtidigt med Kontorerne nede ved Floden vare lukkede, gif Handelsfolkene „hjem“. De Gifte forsvandt hver i sin Fæstning, hvor deres Kone, deres Middagsmad og deres „Times“ ventede paa dem. De Ugifte underkastede maaske Whiskyen i et eller andet Udsalg en lille Extraprøve, begave sig derpaa hen i en Klub, læste om det nyeste Mord, spillede en Whist, underkastede Whiskyen nok en en lille Prøve, og søgte sluttelig deres møblerede Bærelse, for den næste Dag igjen at blive Krage ved Floden og spille Whist i Klubben.

Det var en jelsom By, en By, der i kort Tid formaaede at gjøre En bange for sig selv, og den Morgenstund, da vi ruttede afsted over Jernbanebroen, og jeg for sidste Gang fra Roupèvinduet kastede et Blik ned til Kragerne, havde jeg en Fornemmelse af i rette Tid at have narret Lungensindets And for et allerede udkaaret Offer. Den samme Fornemmelse syntes min. Gjenbo, en lille, vever Franskmænd at have, der til min store Overraskelse, men med en øieblikkelig Tilslutning fra min Side, pludselig gjorde et af de Frimurertegn ud af Vinduet, som bestaaer i at holde begge Hænder med udspilede Fingre foran en vis Del af Ansigtet. En sliig Samklang i Følelser udviklede snart en gjensidig Aabenhjertighed i Ord, og jeg lykønskede ham oprigtigt, da han meddelte mig, at

han med Dpoffrelse af sin Maanedsgage var „knebet ud“ fra det Kontor, hvorpaa han arbejdede. Da den sidste Skorsten, den sidste Røgghvirvel var forsvunden, trak vi Begge Veiret dybt, og følte os Begge lige saa lette om Hjertet ved at have Byen bag ved os, som maaske en Principal i de kommende Tider vil føle sig, naar han har den By ved Lynen bag ved sig, hvor Tomahavten blinker i Haanden paa „de Røde“.

Bind, men endnu knugende Haanden om den store Kande.

Et Vasrelief ovenfor dette sidste antog jeg strax i Begyndelsen feilagtig for disse glade Sjæles Apotheose, men snart indsaae jeg, at Glorien om Hovedfigurens Hoved, den Fane med et Kors i, som en Korsfarer i Svømmebentlæder holdt i Haanden, de Dyreskikkelser (ved nærmere Eftersyn Lam), der græssede paa nogle Stene i Forgrunden, nogle store Nøgler, en Sæug, en Kølle, to Fyrbækkener og andre, lignende Forfriskningsmidler neppe kunde være Attributer til Evans Forherligelse, men høist sandsynlig tydede hen paa et eller andet Martyrium, hvor „Glorien“ var vundet, ikke ved Bægre og Thyriusstave, men ved de omtalte Bækkener og Køller.

Paa dette Punkt af mine Underjøgelse blev jeg kaldt ovenpaa af den Kone, der havde luffet mig ind i Borgen for en Sixpence, og som nu syntes at være tilbøielig til at betragte samme Sixpence som fortjent. Førend hun imidlertid luffede mig ud igjen, blev jeg tiltalt af en Gentleman, der paa en ubegribelig Maade maatte være kommen ind af en eller anden Dør, som hidtil var undgaaet min Opmærksomhed. Af mit lange Ophold i Kjelderen syntes han at have sluttet sig til, at jeg paa en direkte eller indirekte Maade maatte staa i Forbindelse med Arkæologien; han spurgte

fra de store Skyer. Søen vorede for hvert Minut. Længs Siderne af den engelske Damper brød de tunge, graablaa Vandmasser. Røgen foer tusende fra Skorstenen, nu og da indflettet med lysende Gnister, og den hastig tiltagende Vind begyndte sin Opsang mellem Stag og Vant.

„Maa jeg spørge, hvordan gaaer det Dem med Spisningen?“ — Den Spørgende var en dansk Amerikaner, en Skibsfører, der i sin Ungdom havde faret fra engelske Havne, men siden var gaaet til de forenede Stater, hvor Lykken syntes at have begunstiget ham, og det i den Grad, at han nu ansaa Amerika for det eneste Land paa Jorden, hvor det var værd at eksistere, det eneste Sted, hvor man efter hans egne Ord „kunde leve affurat som man lystede, og tjene flere Penge, end Præsterne kunde sluge ved Begravelsen.“ Jeg var, strax efterat vi havde forladt London, kommen i Snak med ham. Hans republikanske Foragt for alle engelske Institutioner, hans Forbittrelse paa den hele europæiske Kasteaand, hans lidenskabelige Udbrud mod mange af de Ting, som en Europæer vover op i og uvilkaarligt vænner sig til, havde møret og interesseret mig overordenlig meget, og vi vare ikke komne langt ned ad Themsen, førend vi i god Samdrægtighed havde endevendt det hele gamle Europa, affat Keisere og Konger, puttet Paven i en Lemmestiftelse, konfiskeret de store Fideikommisser,

nedrevet de nationale Grændseffjel, flyttet de nationale Skifter, og stoppet de nationale Rokarder i Madrasfer til Proletariatet.

Da vi havde naaet Nordsøen, og Veiret opad Dagen var blevet haardt, var vor Samtale efterhaanden gaaet istaa. Jeg havde benyttet den rige Leilighed til at iagttage Storm- og Regndyngerne naar de kom op; og Søen og de krydsjende Skibe havde optaget Pladsen for Europas Landfort. Naar engang imellem en rigtig „Bryder“ med frummet Rakke og Brølen og Larmen tørnede imod vort gode Skibs Bøug, havde jeg maaske nok i Fantastien seet en væbnet og overmodig Nationalitet, som vilde en anden tillivs, og jeg havde da næsten været fristet til at raabe Hurra, naar min egen Nation kastede Fjenden afmægtig for sin Fod, — men slige Fantasier kom kun stødvis ligesom Rastevindene, og jeg havde over mit ivrige Studium af Naturen glemt Mennesker og Institutioner, ja næsten glemt, at jeg befandt mig paa Dækket af den store Dampers, da det ovennævnte Spørgsmaal blev rettet til mig af den ovennævnte Skibsfører.

Jeg svarede ham smilende, at jeg i de sidste Aar havde staaet i en altfor nær og vensfabelig Berøring med Søen til at ville bringe den de sædvanlige tvungne Offre. Han smilede igjen paa sin Side, og forklarede mig, at han af og til havde

iagttaget mig, og bestandig fundet mig i den samme Stilling, uforandret fæstende min Opmærksomhed paa Søen og Luften, hvilket han havde betragtet som et ufeilbarligt Kjendetegn paa, at jeg ikke befandt mig ganske vel. Han kunde imidlertid nu paa min hele Skabelon see, at han havde taget feil i sin Formodning, og vilde desaaarsag opfordre mig til at tømme et lille Glas varmt Grog med sig nedenunder. „De maa nemlig vide — vedblev han, idet han kneb Dinene sammen og vendte Ansigtet mod Vindsiden, — at vi ret snart vil faae Søen helt tvers, og saa maa De dog pille ned, hvadenten De vil eller ei. Rulingen er allerede stiv nok nu, og jeg tør indestaa for en „Nyger“ til Ratten. Bliver Skuden lagt et Par Streger høiere, som jeg hørte der blev praiet til Roergængerne, skal jeg indestaa for, at Folkene ikke behøve at spule Dæk imorgentidlig.“ Jeg saae stærk, at han havde Ret, og lovede ogsaa at efterkomme hans Opfordring, saasnart jeg havde røget min Pipe ud. Han gik da nedenunder, og jeg blev endnu et Kvarterstid paa Dækket.

Det var da næsten fuldstændig mørkt. Naar jeg saae forud, kunde jeg, hvergang Skibet buvede, iagttage, hvorledes Konturerne af alt det Opstaaende paa Broen efterhaanden bleve mere og mere utydelige op imod det svage Lys, der endnu var i Luften. Naar Skibet reiste sig paa en Sø og stak

Snuden iveiret ligesom et Dyr, der snuser efter Binden, for at faae at vide hvad den fører med sig, løb alle Gjenstande paa Dækket sammen til en utydelig Masse, som kun nu og da en Lysstribes fra Masttrummet gjennebrød. Forresten varede det ikke længe, inden jeg fik Virkningerne af den forandrede Kurs at føle. En lang, blinkende Stribe dukkede pludselig med en egen, hvislende Lyd op paa den styrbord Side; den svære Damper frænge voldsomt over; det knagede i Skodder og Døre, og en tung Vandmasse brød ind midtffib, og løb sydende og larmende fra for til agter, banded af den lange, magre Styrmand, som den, efter hans Udraab at dømme, havde gjenneblødt lige til Skindet. Jeg rutschede temmelig hovedfulds tvers over Dækket ned i Lø, og da jeg nu tilstrækkelig havde forvisset mig om, at Stillingen ikke længer var holdbar, arbejdede jeg mig hen til Rahytskappen, vendte mig paa god Sømandsmaner omkring, og firede mig sindig og med et vist Eftertryk paa hvert Trin baglænds ned ad Trappen.

En Dampstibskahyt paa en stormfuld Aften ligner sig altid selv. En Hængelampe slinger under Loftet; Stønnen og Jamren høres rundt omkring fra de smaa Afslutter paa hver Side. Opvarterne løbe fra Dør til Dør med mistænkeligtudseende Blikindretninger. Luften er kvalm og af en høist ube-

stemmelig Sammensætning, og kun et ringe Antal hærdede Individer hjemsege det dækkede Bord, som ved smaa Træbarrikader er afdeelt i firkanterde Rum. Det var blandt disse prøvede Gæster, jeg fandt min Ven Amerikaneren. „Naa, har De nu faaet nok af det derovenpaa,“ raabte han mig strax imøde. „Kom her og sæt Dem ned, og hvis De holder af Skinke, saa vil jeg anbefale Dem denne. Alle og Stout er her ogsaa til at skille den ned med, og dersom De foretrækker det halvf and halvf, kan vi jo dele et Krus imellem os. Det har altid været min oprigtige Mening, at Øllet er den eneste Ting, som duer hos Englænderne. De skrige jo rigtignok ogsaa paa deres Drekke og saa paa deres Heste og store Skribenter, men hvad Rødde, saavel Dre- som Hestekød, angaaer, da har vi det bedre paa den anden Side af Atlanterhavet, og hvad Skribenterne angaaer, saa kan vi jo faae dem med Liden.“ Han trak en Stol frem under Bordet ved Siden af sig; jeg svingede ned paa Stolen, lod Skinken og Øllet vederfares deres Ret, og idet vore Overkroppe inart dannede spibse, snart stumpe Vinkler med Bordfladen, nød vi med god Appetit vort Aftensmaaltid paa den urolige Nordsp.

Vi vare imidlertid ikke ene om Maden. Ligeoverfor os vare tre Pladser besatte. Der var for det Første Skibets Kaptain, som i en utrolig Fart og

uden at mæle en Stavelse, tømte sin Tallerken og sin Flaske, trykkede Vordugskaftetten fast om Panden, og med en Ottendebel af et gnavent Bux reiste sig, skjældte Stewarden ud for Et eller Andet, og kravlede op paa Dækket, for at fortsætte sin mugne Stirren ud fra Broen, udover det vaade Skibsdæk, udover den fraadende, oprørte Sø. Dernæst var der en lille, undersætsig Mand, en uudgrundelig Mellemting mellem en Lods og en Stud depranger. Hans Haar var klippet tæt af i Nakken, men foran var det langt og kæmmet ned over Lindingerne i to Tjavser, der gjorde et frøllet Forsøg paa at sætte sig i Forbindelse med Battenbarterne. Han bar Guldringe i Ørene og var forsynet med en svær Bæstetjæde af samme Metal. I Mangel af en hvid Slip havde han et rødt Lørklæde om Halsen. Han spiste meget, og traf under denne Forretning Beiret gennem Næsen. Hans Sidemand var mager og knoklet, med brede Kæber, tyndt Skæg, og et eiendommelig stift Blik, der, hvis det havde været mere intelligent, kunde have haft noget Inkvistorisk ved sig, men som nu kun syntes at betegne en Karakter, der havde løbet sig fast et eller andet Sted, maaske i Religionen, maaske i en „ny Opdagelse“. Hans sorte Frakke var knappet til helt op i Halsen, og forsaavidt havde han noget Degnemæssigt i sit Øre; hans Hænder vare imidlertid store og grove, med sorte Regle; og Hænderne saavel som den Maade,

hvorpaa han brugte sine Arme, vidnede om strengt Arbeide, maaske i en Mine, maaske i et Værksted. Han lod et Par Gange sine Dine glide henimod den bageste Del af Kabyten, og da jeg fulgte Retningen af hans Blik, opdagede jeg Rakkene og Fødderne af en Mand, der indsvøbt i uldne Tæpper laa udstrakt paa en af Divanerne, og som enten sov meget fast eller var kommen paa det Punkt af Søsygen, hvor Bevidstløsheden indtræder.

Min amerikanske Ven henkastede nu og da en Bemærkning til de to Passagerer ligeoverfor, der vidnede om, at han havde gjort deres Bekjendtskab, før end vi satte os tilbords, og da Maaltidet var tilende, foreslog han dem at drikke et Glas med sig ved Kaminen. Tilbudet blev modtaget, af den Lykke med ustrømt Glæde, af den Magre derimod først efter en længere Vægning, der imidlertid til Slutningen døde hen i et: „Ja, men kun et Par Draaber,“ hvilke Draaber ifkedestomindre blev tilmaalt ham med amerikansk Rundhaandethed, uden at han senere gjorde nogen Indsigelse derimod. Vi stode os af, saa godt vi formaaede, i en Halvtreds omkring Kaminen; Enhver fik sit Glas i Haanden med den Anbefaling, at passe paa, naar Overhalingerne kom, og derpaa blev vi præsenterede for hverandre. „Det er Mr. Simson,“ sagde Amerikaneren, idet han pegede paa den Lykke. „En Gentleman, der har tjent sine Penge paa Floden,

og som nu har en Skibsprovianteringshandel ude ved Limehouse." Og derpaa tilføiede han halvhøit paa Dansk til mig: „Utvivlsomt en stor Typeknegt." - „Det er Mr. Smuggins," vedblev han, idet han pegede paa den Magre. „Mr. Smuggins er Missionær fra Kapkolonien og en stor Jæger; han er reist til Europa for at søge Interessenter i et Jernbaneanlæg i det Indre." Og han tilføiede i den danske Parenthes: „Alle disse Missionærer er enten dumme eller durchdrevene; jeg troer, at han er en Blanding af begge Dele." Min egen Ringhed blev derefter forestillet for de to Engelskmænd, og da Isen nu var brudt, bragte Kaminiilden, den varme Grog og Bevidstheden om fælles Kjedsomhed snart en Samtale igang, og da Vindens Susen gjennem den aabne Skylightsrude, Larmen af Søerne, naar de gik over Dækket, Skoddernes Knagen, og de Svinges Stønnen, vare Lyde, der allesammen paa det Bestemteste mindede om Situationen, blev ogsaa Samtalens Retning herved bestemt. Historier om Spreiser, om gode og daarlige Skibe, om godt og daarligt Veir, men helst om daarligt, om lange og korte Ture, om Livet paa Themsen, i det kinesiske Hav og blandt Ryft-Hotentotterne, vandrede i broget Blanding, og En af os havde netop bestilt den tredje Omgang Grog til Erstatning for det, som var bleven spildt i den sidste svære Overhaling, da den Pakke uldne Tæpper,

jom jeg før havde lagt Mærke til agterude, pludselig blev urolig, og en lydelig Stønnen sammentræks fra tilkjendegav, at Pакten befandt sig usædvanlig ilde.

Min Ven Missionæren reiste sig øieblikkelig og naaede, under nogen Anstrengelse for at bevare Godfæstet, hen til Divanen, hvor allerede en tjenstvillig Steward ydede den Syge sin Hjælp i Skikkelse af det før omtalte Blikinstrument. Missionæren puslede lidt ved Tæpperne, mumlede nogle beroligende Ord ligesom en Art Besværgelse imod Søjngens onde Dæmon, eksperimenterede med et Glas Vand, og vendte atter tilbage til Ilden, eller Groggen, med en Mine saa høiærværdig, som om han havde berettet en Døende. Amerikaneren, der meget opmærksomt havde fulgt alle hans Bevægelser, sat Spidsen af Tungen ud imod den Kind, der vendte hen til mig, og idet han paa denne sindrige Maade lagde sin Foragt for den hjælpsumme Missionær for Dagen, spurgte han i en høist skuffende enfoldig Tone, om Mr. Smuggins saaledes udøvede Kristentjærlighed mod alle Lidende isfæng, eller om han særlig havde Noget tilovers for denne Patient. Den industrielle Kapmissionær saae et Dieblif prøvende paa Sømandens veirslagne Ansigt, men da dette iffe forandrede sit Udtryk, folbede han Hænderne om Tobdyglasjet, og sagde med et dybt Suk: „Jeg søger efter mine svage

Evner at handle ens imod alle Brødre i Kristo, og at hjælpe og trøste, naar jeg træffer dem syge eller forrigfulde. Mod denne Broder har jeg desforuden særlige Forpligtelser til at vaage og bede; thi det er engang faldet i min uværdige Lod at frelse denne Sjæl fra Fortabelse og at bevare den gode Hjord et af dens vildfarende Faar." „Naa saaledes," faldt Amerikaneren ind. „Ja saa maa jo den gode Hjord, som De kalder den, være Dem meget forbunden. Forresten synes det mig, at Deres Faar har det temmelig slet. Herregud, en Mand er dog en Mand, selv om De nu kalder ham et Faar, og han maa dog ikke saaledes lade sig gaa paa af Søsygen. Stewarden mente jo rigtignok, at han havde Feberen, da han kom ombord; i det Mindste fortalte man mig, at han strax paa Floden havde rullet sig ind i sine Tæpper og forlangt Vand; — og det er aldrig noget godt Tegn. De skal dog passe paa, Mr. Smuggins, at Deres Brise ikke stikker Trossen fra sig og falter agterud? Hvad jeg mener dermed? Jeg mener, Gud forbande mig, at Manden kan gaa hen og trepere, førend De kan faae presset saa Meget som en Sixpence ud af ham til Deres Kirkeblok. Ja, De seer noget tvivlende ud, Mr. Smuggins; men jeg skal fortælle Dem og de andre Herrer en Historie, om hvorledes Feberen og Søsygen i Forening gjorde det af med det yndigste Væsen, jeg i

mit Livs Dage har seet. Det er Noget, jeg aldrig kan forglemme, og Noget, som jeg nødig taler om; men jeg kan nu engang for min Død ikke lide, at man seer vantro paa mig, naar jeg siger Noget, Mr. Smuggins, og derfor skal De høre Fortællingen."

Amerikaneren greb sit Glas og tømte det i et Drag, nikkede dernæst paa en egen venstabelig Maade til Stewarden, der ikke undlod at besvare Binket ved at indfinde sig med Ingredienjer til et nyt Glas, og tog saaledes til Orde: „De vide maasse, Gentlemen, eller i det Mindste har jeg fortalt min Landsmand her, at jeg i mine yngre Dage foer med engelske Skibe; Noget, jeg forresten aldrig skulde have bekvæmmet mig til, ifald jeg dengang havde tænkt paa, at der gaves Folk paa den anden Side Havet, der ikke bryde sig mere om England end om en Bønne, og som have Skibe, der først tage deres Bramseil, naar alle disse Skarnfjerdinge af engelske Kulslæbere vende Bunden af Bøtten indei. Men jeg foer nu som sagt med disse sødede Gavytpe, og jeg havde paa den Tid, hvor det tildrog sig, som jeg nu vil fortælle, netop faaet en Hyre som Styrmand ombord i en Stonnert, der gik i Kystfart mellem Rotterdam, London og Leith. Vor Skipper var forresten en ganske flink Fyr; kun tog han sig vel ofte et temmelig stivt Glas Grog; — Mr. Simson; hjælp Dem selv! her

er Kognak og Suffer! – og naar saa var gik Kommandoen af sig selv over i mine Hænder. Kaptainen laa tilføis nedenunder og var fyg, hed det sig blot. Folkene lod, som om de troede det; jeg førte Skibet, og Alt gik sin gode Gang, til den Gamle igjen kom paa Dækket.

Ved det, at Skuden gik i Kystfarten og gjorde nogenlunde hurtige og regelmæssige Ture, fik vi nu og da en og anden Passager med, enten saadanne, som Kaptainen kjendte, eller som blev ham anbefalet; og for deres Bekvemmeligheds Skyld var Kahyten agterude, der iforveien var temmelig ured, bleven delt ved et Skillerum i to Kamre, saa at vi paa den Maade havde to Kahyter, en styrbords og en bagbords, af hvilke den sidste, den for Passagererne, kaldtes for „Salonen“. Nogle af Folkene ombord kaldte den ogsaa for „Noah's Ark“, fordi vor Kof, der som Dreng var i Malerlære, havde deformeret den langs under Dæksbjælkerne med alle mulige Dyrearter, baade Fiskene og dem fra Landjorden, Par om Par i runde Spirfler. Forresten hørte baade Skude og Kaptain hjemme i Løvestoft, og mangen god Gang, naar vi kom nede fra Revieret og skulde Nord paa, gjorde vi en Afstikker ind til den gamle Garneplads og fik os en Pasfiar med de gamle Kammerater. Ved Efteraarstider, naar det stod med Tykning, eller naar vi ingen Passagerer havde, gjorde vi oftest disse

Afstikkere, og det var da saaledes en Oktobereftermiddag, affurat lige forinden Taagen havde lagt sig som en Mur mellem os og Landet, at vi peilede de gamle Mærker, og med Loddet i Haanden og Naaberen for Munden fandt ind til Kaien, og fortsæiede ved en af de ydre Bøier, efter først at have svalet Stuben rundt, for at være klar til at hale ud igjen, saasnart Taagen lettede. Den Gamle gik iland, og bad mig efter Sædvane komme op senere ud paa Aftenen og hente ham fra det Værts-hus, hvor han pleiede at søge. Jeg vidste nok, at hvis jeg ikke bragte ham ombord, var der maaske Andre, der traf af med ham i andre Forretninger, end det egentlig anstod sig en Skipper at give sig af med. Jeg tog mig da først en lille Lur i „Noahs Ark“, som jeg undertiden benyttede mig af, naar vi ingen Gæster havde ombord, og forunderligt nok, da jeg igjen vaagne, forekom det mig, at jeg havde drømt, at Arken snart fik Besøg, og maaske ikke saameget for Drømmens Skyld som fordi jeg idetheletaget syntes, at der saae lidt uordenligt ud derinde, skjældte jeg Koffen ud for en for-dømt engelsk Starnager, der ikke kunde holde „Salonen“ i pæn Stand, og jeg fik baade ham og Drengen til at spule og svabre derinde, og bedrødre dem til at stifte Røielæder og pubse op det Bedste, de formaaede. Da jeg havde seet paa det, og givet Drengen en Lussing, fordi han ikke brugte

Swaberen eftertrykkelig nok, tog jeg en ren Skjorte paa, stoppede min Pibe, og gik iland. Først slog jeg et lille Slag omkring i Gaderne, og hilste paa Venner og Bekjendte, og navnlig kan jeg huske, at jeg fik mig et lille Slit under Næsen af den smukke Mary, som tjente hos vor Skibsproviantør, og med hvem jeg dengang var Go'evenner. Saa gik jeg da hen til den Shop, hvor den Gamle pleiede at søge, og der fandt jeg ham da ogsaa ganske rigtig siddende i den lille Bagstue med Lodsjen Richards, Billy Baker, Tom Smarke og alle de andre Fyre, som jeg endnu den Dag idag kan see ganske tydeligt og klart for mine Øine. De kjendte mig Alle sammen, og den Gamle, som var i et Perlehumør, forlangte strax et Krus Ale og en Pibe til mig, og saa var der En, der kunde gnide paa en Violin, og saa var der En, som kunde synge en Vise, og saa gav Lodsjen Grog rundt, og vi var Alle komne i en meget hyggelig og selftabelig Stemning, da gamle Dickson, Værtshusholderen, stubbede sin tykke Figur gennem Døren, og vinkede ad min Skipper, at han skulde komme ud i Skjænkstuen. Nu skulde jeg netop udenfor i et andet Grinde, og et Dieblis efter reiste jeg mig fra Bordet, og gik gennem Kjøkkenet ud i Gaarden. Paa Tilbageveien fik jeg dog Lyst til at see efter, hvad der var blevet af den Gamle, og jeg gik da ind i Skjænkstuen, som nu næsten var tom. Der

stod min Gamle henne i en Krog og talte dæmpet med en høi, aldrende Gentleman, som sendte mig et meget bestemt Blik, da han saae, at jeg lagde Mærke til dem. Jeg tænkte ved mig selv, at han ikke behøvede at see saa høvent ned paa en ærlig Sømand, der ikke havde til Hensigt at udspionere Folk, men som maaske nok havde Interesse af at see, hvorledes hans Skipper klarede for sig med et saadant Kvantum Spiritus indenborde. Den Gamle holdt sig imidlertid godt. Jeg syntes nok, at han krummede Ryggen vel meget, men det var maaske en fin Herre, eller idetmindste en rig Herre, der vilde give ham en god Fragt, og saa kunde han jo gjerne dukke sig lidt. Naa, nok er det, jeg gik da ind igjen til de Andre, og ikke længe efter kom den Gamle tilbage til os, og først saae han lidt alvorlig ud, men saa talte han om en brilliant Fragt, og saa gjorde han et Greb i Lommen og tog en Nævfuld Sovereigns op, og af dem smed han adskillige paa Bordet, og raabte, at Dickson skulde bringe saamange Drikkevarer ind, som behøvedes til at sætte Dækket under Vand. Og det fik vi ogsaa, og jeg skal love for, at vi alle Mand kom ombord i synkesærdig Tilstand. Næste Formiddag lettede Laagen, og vi med. Den Gamle var gnaven og ordknapp, som han altid pleiede at være ovenpaa en rigtig Dravat af den Slags. Jeg talte derfor slet ikke til ham om Fragten, han

havde faaet, førend vi holdt indefter mod Hartlepool, hvor vi dengang ſkulde løſſe. Han ſaae paa mig, ſom om han vilde æde mig, og bad mig paſſe mig ſelv og Skibet og førreſten ſørge for, at vi ſaaſnart ſom muligt fik Ladningen ud og kom tilſøs igjen. Jeg holdt altsaa min Mund; vi kom i Havn, indklarerede, løſſede og udklarerede i ſtørſte Haſt, men til Fragten fik vi hverken Noget at høre eller ſee. Vi ſtod da tilſøs igjen med Skuden ballaſtet; høit laa vi paa Vandet og ſmaa Seil kunde vi kun føre. Det blæſte ſtivr, og Vinden var ret ind paa Landet. Jeg ſpurgte den Gamle om Kurſen. „Sæt den efter Lomestoſt,“ brummede han, og gik nedenunder. Jeg havde aldrig ſeet ham gnaven ſaa længe efter en Svir; men det forſtaar ſig, det havde ogsaa været en Extra-Tørn, den ſidſte. Saa holdt vi da efter Lomestoſt; hun dandsede og neiede i Søerne, og det var ſtronge Bagter, vi havde; navnlig var Hundevagten og Dagvagten ſlemme, og jeg tør ſige, at der ikke var en Plante og ikke en Trebl Tpi ombord, ſom var tør om Morgenen, da vi ſtod ind efter Land for floſtrebede Mersſeil og Stagſof. Jeg tænkte, at vi ſkulde holde lige ind mod Peeren, men den Gamle kommanderede: „Red med Røret,“ og nu laa vi hele Dagen ude paa den aabne Rhed, og laverede frem og tilbage i den frære Sø; Folkene bandede, den Gamle ſurmtulede, og jeg tænkte paa

den gode Fragt, og først ud paa Eftermiddagen, da Veiret havde helmet saameget, at vi kunde stifte et Reb ud, fik vi Ordre til atter at holde ind efter. Den Seillads stod imidlertid ikke længe paa; vi dreiede igjen under, den Gamle beordrede Jollen sat i Søen, tog fire af de dygtigste Folk med sig i Baaden, og roede iland, idet han gav mig Ordre til at lade Ankret falde, hvis Strømmen satte Skuden for stærkt nedester. „Hold skarpt Udkig efter os, naar vi komme tilbage, Johnny;“ raabte han til mig, da han satte af, „jeg bringer Fragten med ombord.“ Fragten med ombord! tænkte jeg, da jeg saa Baaden dandse som en Eggestal afsted paa Søerne. Det maa være en underlig Slags Fragt, som kan betale sig saa godt, og som man dog kan føre ombord i en Skibsjolle! Jeg troede halvoeis, at den Gamle endnu var svirende, men saa faldt der mig Noget ind om en Pengesforsending i Sølv eller Guld, eller maaske Papirer, — men det opgav jeg igjen, fordi jeg ikke kunde see nogen rimelig Grund til at sende saadant Noget ad den usikre Søvei, — og saa slog jeg alle Tanker herpaa af Hovedet og bekræftigede mig kun med Skibet, som jeg holdt gaaende frem og tilbage med smaa Slag, da jeg nødig vilde gaa tilankers, medens Vind og Sø jatte saa voldsomt paa Land. Lidt efter lidt faldt Stumringen paa, og jeg begyndte saa smaat at bande den Gamles Sindrægtighed, medens jeg

stod i det læ Fokkerant og ligede ind mod Byen, hvor Lygterne allerede begyndte at tændes. Det var dog ingen Spøg at ro ud ved Aftentider med en aaden Baad, som maaske ovenikjøbet var dybt lastet, mod saadan en Sø. Heldigvis var vi næsten den eneste Seiler paa Rheden for Diebliffet, og Baaden kunde da styre efter vore Lanterner; men hvis der nu kom Tynning paa, eller hvis det blæste op igjen, som det truede stærkt med, hvad vilde der saa hænde? Naa, til Syvende og sidst fik jeg da Die paa Jollen. Jeg maa tilstaa, at Folkene arbejdede flink. Den løb op imod Søerne ligesom en Kat ad et Tag, og saa rutschede den ned og kom op igjen, som om den var af Papir. Jeg anstrengte mine Øine for at see, om der var Noget i den, men det var allerede for mørkt til at kunne skjelne Noget bestemt. Ikke desto mindre syntes jeg, at den laa ligesaa let paa Vandet, som da den gik ind. Saa kom den da endelig paa Siden af os. Den Gamle praiede, og jeg svarede: All right. „Er Lossegreierne klar,” raabte han op til mig, „saa fir Korntønden herved; vi har en skrøbelig Vare i Baaden, som vi ikke kan lange op.” Jeg gjorde, som han sagde. Vi slog et Stik om den Tønde, vi pleiede at løse Korn med, læmpede Gassen til Skonnertsfeilet ned i Væ, og ud gik Tønden og kom op igjen over Reilingen, hvor jeg greb den og bragte den tildæks. En af Folkene

kom i det Samme med en Lanterne, og da Lyset fra denne faldt paa Tønden, opdagede jeg en ung Lady's dødblege Ansigt, omvilet med Shavler og Tørflæder. Det gjorde et underligt Indtryk paa mig, saaledes pludseligt herude paa den vilde Sø at finde en fin lille Jomfru stoppet i en Kørntønde, og bragt ombord i en Baad, som maatte være halvfuld af Vand efter den Tur, den havde gjort. Den smukke Lady var besvimeret, det var tydeligt nok at see, og forsaavidt kunde jeg jo gjerne have taget hende ud af hendes Fængsel, uden at hun kunde blive generet over, at en Sømands barbeede Hænder havde berørt hende; men jeg var nu engang bleven saa underlig stemt over denne uventede Fragt, at jeg slet ikke vidste, hvad jeg skulde eller turde gjøre. Jollen var imidlertid bleven bragt op under Hækken, og den Gamle kom hen til mig. „Se det er Fragten, Johnny; stud den nu væk nedenunder vi maa see at naa London saa hurtigt som muligt, og jeg er bange for, at vi faae en ond Nat.“ Jeg løstede vor unge Passager forsigtig op med alt hendes Tøj, baade Shavler og Kaaber og hvad Alt det nu hedder, og bar hende nedenunder i „Noahs Ark“, som jeg fandt i fuldstændig Orden, affurat som jeg havde forladt den om Aftenen i Lowestoft, da jeg fik en Forudfølelse af, at den snart vilde komme i Brug. Jeg spillede Kammerpige, saa godt jeg formaaede; jeg

tændte Hængelampen i Loftet, gjorde Ild paa i Kaminen, og tog saa det vaade Dvertøi af den unge Dame, som jeg havde lagt i Standkøien, og som endnu var fuldstændig bevidstløs. Ved Lampens Skin kunde jeg ret see, hvor smuk hun var; men jeg vil kun daarligt kunne forklare det. Det gjorde mig saa inderlig ondt, at saadant et fint og skrøbeligt Væsen skulde være ombord hos os i saa daarligt Veir og uden nogen kvindelig Oppasning. Jeg kunde slet ikke faae i mit Hoved, at hun netop i denne stormfulde Aftenstund skulde sendes ud paa Rheden, for at gaa Søveien til London, da hun jo dog langt nemmere kunde være naaet dertil i en Bogn, men saa — just som jeg vilde stille hende af med det sidste Stykke Dvertøi, opdagede jeg Noget, hvorved jeg strax begyndte at ane Sagens Sammenhæng. Den unge, blege Lady, som laa paa Standkøien i „Noahs Ark“, som var klædt paa som en Prindsesse, og som efter min Beregning knap kunde være fyldt sit attende Aar, var høit frugtsommelig. Jeg gik tilbage helt henimod Døren, og ønskede i mit inderste Hjerter, at hun ikke maatte vaagne op, medens jeg var herne, og dog forekom det mig igjen, at det var Synd at gaa bort fra hende; for hvorledes skulde hun finde ud af, hvor hun var, og hvorledes vilde hun idethele taget være tilmode, naar hun vaagnede op i denne Uge, saa langt borte fra Hjemmet og fra, — Gud

veed fra hvem. I det Samme blev jeg praiet oppe fra Dækket ved et af den Gamles stærkeste Brøl. Jeg sprang op ad Trappen i en Fart; jeg kjendte nok den Maade at praiere paa. Bygen, som jeg havde ventet paa i den sidste Time, var nu kommen. Jeg saae strax, at vi havde Valget mellem at drive iland paa en Lægervæl og at presse os ud i rum Søs med de Klude til, som Vinden igrunden ikke tillod os at føre. Det kom nu an paa, om Skøder og Lig vilde holde; og vi pressede paa. Du Altforharmende, hvor det blæste! Vi fik Bramraaen tildæks, netop som Storstangen gif overbord; det læmpede lidt; men alligevel slæbte vi den læ Noks paa Jofferaaen under Vand. Hvergang Reilingen blev tvungen under, og Vandet brød over Dækket, tænkte jeg paa den stakkels unge Lady nedenunder. Det var umuligt Andet, end at hun maatte være vaagnet ved de svære Duvninger, og maaske havde hun endogsaa faaet Vand ned til sig. Jeg kunde imidlertid ikke forlade Dækket, førend vi havde klarat den nærmeste Bynt fra os, men ligesaajnart vi var kommen om paa den anden Boug, og havde Landet et godt Stykke agten og den aabne Søs for os, gif jeg hen til Kaptainen og spurgte ham, hvor han havde kunnet bære det over sig, at tage et stakkels Barn med sig i saadanne Omstændigheder paa en saadan Reise. Han gjorde sig først brøfig, og svarede, at det kom ikke mig

ved; Sagen var iorden mellem Familien og ham; den unge Miss skulde saa hurtigt som muligt til London, hvor hun skulde afleveres hos en Tante, som boede i et Hus i Greenwich nede ved Floden, og som skulde sørge for, at det Hele blev holdt hemmeligt. Men jeg sagde ham igjen, at det var Synd og Skam, og at han burde have nægtet at tage hende ombord i saadan et Veir, om saa Familien var nederdrægtig nok til at fordre det, og om den saa havde givet ham nok saa mange Penge derfor. Og saa slog jeg paa, at hvis nu han, den Gamle, selv havde haft en Datter, og hun havde gjort Dit og Dat, og Historien var faldet saadan ud, om saa han havde kunnet næmne at sende hende ud i en Storm, uden at give hende nogen Mennefsfjæl med, som kunde hjælpe hende. Saa blev han mild, og saa bad han mig gaa ned og see, hvordan hun havde det, og han tilføiede, at jeg ikke behøvede at komme paa Dækket saa snart igjen; han skulde nok besørge Bagten; jeg kunde bedre yde en Haandsrækning dernede, — det forstod han sig ikke paa.

Da jeg saa kom ned i Arken, var den stakkels unge Dame ganske rigtig vaagen. Hun sad paa Kanten af Køien med Hovedet støttet i sin Haand. Den nydeligste lille Fod stak frem under Kjølen, og den Del af Armen, som kom tilsynne i det vide Kjøleærme, var lige som Sneen. Hun græd ganske

sagte, og Taarerne piblede frem under den Haand, hun holdt for Dinene. Lige idet jeg aabnede Døren, frængede Studen voldsomt over, og det stakkels Barn vilde være styrtet ud paa Gulvet, hvis jeg ikke havde grebet hende i mine Arme. Hun slog de forgrædte, men saa søde og milde Dine op, og saae paa mig, og saa sagde hun blot disse Ord: „Francis, hvorfor har Du ladet mig være ene jaalønge?“ Og saa lænede hun sig tilbage, og knugede min Haand indeni sin. Jeg vidste slet ikke, hvad jeg skulde gjøre. Jeg vilde nødig sige hende, at jeg ikke var den, hun antog mig for. Hun var saa fyg, hendes Puls bankede saa hurtigt, og hendes Dine vandrede ustabig rundt omkring. Studen slingrede, som den var besat; Luften var saa tung og kvalm dernede, og Stakkelen var saa søsyg, som jeg endnu aldrig har seet Nogen være det. Jeg lukkede Døren op, og jeg skaffede hende koldt Vand, men ligemeget hjalp det. Na, jeg var saa trist, og man kunde have kjøbt mit Liv for en Farthing. Ud paa Natten begyndte hun at fantasere, og i sin Bildelse sagde hun Ting, der ikke vare beregnede for en Fremmeds Øre, og som jeg nok skal vide at beholde hos mig selv. Saameget kan jeg kun sige, at mine Formodninger om, hvorledes det Hele hang sammen, var rigtige nok. Der var et Dieblis, da Stormen var paa sit Høieste, og da Studen slingrede allerværst, hvor jeg frygtede for,

at det skulde komme, som jeg var i en stadig Angst for, som den unge Lady fantaserede om, og hvortil hendes Moder burde have været Vidne og ikke en raa, ubehjælpelig Sømand. Men det kom Gudskelov ikke, men om Morgenens, da Kaptainen kom ned, efterat Stormen var stillet noget af, fandt han mig sovende med mit Hoved imod Bordkanten, og i Køien laa den unge Lady og var død. Den Gamle ruskede i mig, og jeg foer op, og saae først hen til Køien, og derpaa saae jeg Skipperen stivt i Dinene, og han blev saa bleg som den Døde selv, og tumlede op paa Dækket. Jeg tog en blank Kniv, som laa i Bordstuffen, og holdt den hen foran den unge Dames Mund, men den duggede ikke. Jeg holdt min Haand paa Hjertet og paa Pulsen, men de stod ganske stille, og saa gik jeg op paa Dækket, men først strakte jeg min Arm ud over Køien, og svor en dyr Ed paa, at hvis nogenfinde den Slyngel, som havde dette paa sin Samvittighed, kom indenfor denne Arms Længde, skulde jeg slaa ham ned som en Hund, og ikke holde op at slaa ham ned, førend han laa ligesaa stiv og kold som den stakkels unge, forladte Lady i Standkøien i „Noah's Ark“.

Den brave Sømand holdt inde her. Der var ganske stille omkring Kaminen. Selv Mr. Simson, der i Begyndelsen af Fortællingen havde siddet og maagryntet, syntes nu ved Historiens Slutning at

være bleven noget rørt indenfor den svære Bæsteskjæde. Hvad mig angaaer, da saa jeg ganske tydeligt, og med smertelig Deltagelse, den stoffes unge Lady for mig. Skibets Bevægelser, Lampens Slingren, Skoddernes Knagen og Bragen, og et enkelt dybt Suf eller en sagte Stønnen fra Kahytens modsatte Ende flettede sig ind i min bevægede Stemning, og Indtrykket af Fortællingen blev saa levende, men tillige af en saa trykkende Styrke, at jeg reiste mig fra min Stol, for at søge op til Stormens befriende Susen og det salte Vands forfriskende Skumkast. Men just i det Samme jeg skød Stolen tilside, faldt Mr. Simjons Glas paa Gulvet, og Mr. Simjon selv, der ligesom blev tvivlet op ved Støien, vendte sig mod Amerikaneren med et lakonisk: „Hvad saa?“

„Ja, hvad saa?“ spurgte Mr. Smuggins med et ganske særegent Tryk paa Spørgsmaalet, der røbede mere Interesse eller Nysgjerrighed, end jeg hidtil havde tiltænkt ham.

„Nuvel da,“ vedblev Fortælleren; „Slutningen af Historien er snart fortalt. Den Gamle undgik mig saa meget som muligt, da jeg igjen kom paa Dækket, og saasnart vi fik Themsmundingen i Sigte, gik han nedenunder i sin egen Kahyt. Da jeg vidste, hvad han vilde foretage sig der, og da jeg kunde beregne, at det ikke vilde vare længe, inden jeg slet ingen Beskæft kunde faae ud af ham, fulgte

jeg bagefter. Han havde lukket Døren, men jeg forlangte bestemt, at han skulde lukke op, og saa lukkede han ogsaa op. Naturligvis sad han med Flasken foran sig, men jeg lod, som om jeg hverken saa den eller det Glas, han skubbede over til mig. Jeg sagde ham kort og godt, at han for min Skyld gjerne kunde drikke sig fuld, men han skulde blot først give mig bestemte Oplysninger om, hvor det var, at den ulykkelige unge Dame skulde være bragt iland; jeg vilde da besørge det Altsammen, naar Mørket faldt paa. Jeg slog maaske tillige lidt i Bordet og sagde ham et Par smaa Ubehageligheder, men saa ryttede han ogsaa ud med Sproget, og da jeg havde faaet Alting at vide, gik jeg op igjen, og lod ham sidde og tulle sig. Saa løb vi op til Gravesend med Floden, og gik tilankers der. Og da Mørkningen faldt paa, lod jeg os slæbe videre opefter mod Grenvich, indtil jeg omtrent kunde beregne, at vi maatte være udenfor det omtalte Hus. Der lod jeg atter Ankeret gaa i Bund, og fik Jollen i Vandet, og saa gik jeg ned i „Noah's Ark“, og jeg vil være en Evig, om ikke det Vaade stød mig i Dinene, og mit Hjerte trak sig sammen som et Givtoug, da jeg svøbte den Døde ind i alt hendes Tøi og bar hende ovenpaa. Tørklædet, som havde været bundet om Hovedet, trak jeg næsten helt ned for Ansigtet, og til Folkene nede i Jollen sagde jeg, at den unge Mids var

meget syg og slet ikke kunde støtte paa Benene. Det var de samme, som havde hentet hende i Lovestoft; de havde seet, hvor daarlig hun havde været, da den Gamle havde fulgt hende ned til Baaden fra Bognen, som havde holdt ude paa Beeren, og de vidste ogsaa, i hvor slet en Forfatning Staffelen var kommen ombord. De toge meget varjomt og forsigtigt imod hende, da jeg løfte-
tede hende udover Reilingen; jeg var i en Fart nede hos hende, og holdt hende i min Arm, og jeg hørte en af Folkene sige halvhøit, for at trøste hende, at naar Ladyen kom iland, saa blev det snart bedre. Medens vi roede ind, kom jeg til at tænke paa Noget, som den staffels Pige havde sagt mig. Hun forverlede mig jo stadig med denne Francis, og blandt Andet havde hun spurgt mig, hvor det kunde være, at jeg var hos hende paa Skibet, da hun jo dog havde faaet sendt Bud til mig, førend hun hjørte afsted, at jeg skulde møde hende hos Tanten i Grenvich. Jeg tænkte da ved mig selv, at jeg skulde holde skarpt Udkig efter Gyren, naar jeg kom hen til Huset; det var jo dog muligt, at han var der og gif og snusede omkring. Jeg kunde godt tænke mig, at det var saadan en adelig Pjalt, som havde Mod nok til at forføre en Pige uden at ville gifte sig med hende, men som dog manglede Mod til at afslaa at ville møde hende endnu engang, og maasse den sidste.

Naa, vi roede som sagt ind til det omtalte Hus. Det laa ganske for sig selv med en lille Have udenfor, der gik ned til Vandet. Der brændte et Lys i det Vindu, der var nærmest Døren. Saaledes skulde det være efter Beskrivelsen. Jeg sprang iland med „Kaptainens Fragt“ paa Armen, og spejdede rundt omkring til alle Sider; men der var ingen Person hverken at høre eller see. Saa gik jeg da med min Byrde op imod Huset, bankede et stort og to smaa Slag paa Døren, men førend den blev aabnet, hørte jeg, at der indenfra blev hvissket: „Er det Sir Francis?“ Nei, svarede jeg, og tænkte ved mig selv, at Tjenestepigen nok allerede var bestukket. Døren gik op, og der stod ganske rigtig en net lille Stuepige, som gav det uundgaaelige: „Jh Du min Gud og Skaber!“ fra sig, da hun saae en fremmed Mandsperson med den ventede Dame paa Armen. Jeg spurgte efter Mrs. Den og Den, og forklarede, at jeg aldeles nødvendigt maatte bære min Passager ind i Stuen, da hun var fuldstændig besvimer. Den lille Lasse fik nu travlt, og vimsede isorveien, og luffede en Dør op til en stor Stue, hvor der brændte en Lampe med Skjærm over, paa et lille Bord. Ved Bordet sad en gammel Dame med Briller for Øinene, og læste i en svær tyk Bog, som jeg nok tør bande paa var en Bibel. Ligesaa snart jeg kom ind, satte jeg min Byrde fra mig i en Lænestol, og jeg kan endnu huske, hvor underligt det var for mig at see, hvor-

ledes Byrden sank helt forover med Hovedet ned paa Bryftet, saa at jeg i en Fart maatte snappe en Flig af Raaben, og holde fast i den. Damen ved Bordet stød Bogen tilside, lettede op i Lampeffjærmen, saa at jeg rigtig kunde see et gammelt, arrigt Ansigt, hvor Huden lignede Saalelæder og sad i Følger ligesom paa en Bavian. Hun smækkede sit Mæb op som en Pappesøie, og begyndte saa omtrent paa denne Maade: „Ja, Du Skændslens og Banartighedens Barn, Du maa nok duske dit Hoved og slaa dit utugtige Blif ned.“ Men langt kom hun ikke paa denne Voug. Jeg stillede mig hurtigt mellem Lænestolen og Bordet, og sagde saa til hende: „Mistress —, jeg bringer Dem herved Deres Broderdatter. Hvis den stakkels unge Miss skal dømmes af Nogen, saa overlad De Borherredet; for hun har allerede strøget sit Flag i denne Verden: og det skete i Nat ombord hos mig, i en Storm paa Nordsøen; — og her har De Skibets Navn og Skipperens Adresse. Godnat!“ Og derpaa lagde jeg Adressen paa Bordet, og gik gieblikkelig ud af Stuen og ud af Huset, og jeg har aldrig været der siden. Da jeg gik tilbage gennem Haven, saae jeg endnu engang efter, om jeg ikke kunde faae Die paa Springfyren, men der var heller ikke dennegang Nogen at see, og vente paa ham vilde jeg ikke, da jeg ikke turde lade Skibet ligge midt ude paa Floden, med en døddruffen Skipper

i Rahrten og forresten overladt til Follenes og Flodbrøernes Forgødtbefindende. Saa sprang jeg da i Baaden igjen, og vi roede tilbage ud imod Skibet. Jeg kan godt huske, at jeg var rigtig tung og trykket i mit Sind af Alt dette, og derfor var det ogsaa, at vi den samme Aften fik løben Siden ind i Jollen. Det var nemlig blevet svært mørkt, da vi roede tilbage; jeg blev gnaven og fortrædelig, da jeg ikke hurtig nok kunde finde Skibets Lanterner, og jeg raabte til Follene, at de skulde ro væk af alle Kræfter, istedetfor at de naturligtvis i Mørket burde have roet meget smaat. Lige med et faar vi da Stevnen af en Baad, som ogsaa roede rasst til, ind i vor bagbords Boug, og hvordan det nu gik eller ikke: den fremmede Jolle var den stærkeste, og vi sprang Læf. Jeg vendte mig om, for at skjælde ud, men det fremmede Fartøi var allerede et Stykke agterude. Saavidt jeg kunde skjønne, var det en Færgebaad, og foruden Færgesolkene syntes jeg, at jeg saae endnu en Skikkelse i Baaden. Jeg tænkte i det Samme paa „Sir Francis“, men — der var Intet at gjøre; vi var dygtig læf, og kunde knap bjerger os ind til det nærmeste Skib. Da vi atter med Hjælp herfra kom ombord i vor egen Skude, stod jeg længe ene paa Dækket, og knyttede Næven ud imod den store By, som laa derude i Ratten, og jeg tænkte ved mig selv: Lad nu Englænderne være det helligste Folt paa Jorden,

og lad Præsterne hos dem prædike som ingen andre Steder; — det Hele er dog alligevel som et raadent Eeg. Saalænge man lader det være helt, saa er Alt godt; men piller man blot et lille Gul etsteds, saa lugter det forbandet ilde! Ikke sandt, Mr. Smuggins?”

Det blev imidlertid ikke Mr. Smuggins, men Mr. Simson, som tog Ordet. Denne sidste Herre havde ydet Slutningen af Amerikanerens Fortælling en steds større og større Opmærksomhed. Hans smaa sammentnebne Dine havde i de sidste Minuter ufravendt hvilet paa Fortællerens Ansigt, derpaa havde de pludselig vendt sig ned mod hans Støvlenæser, som om hans Tanker paa dette Sted søgte et Holdepunkt for Husommelsen; hans Fingre puttede sig dybt ind i Vestegabet paa hver Side af hans svære Overkrop og rodede omkring derinde, som om de vilde udgrave en eller anden for-gjemt og glemt Gjenstand, og Fortælleren havde affurat holdt inde, da Mr. Simson strakte sin høire Arm frem foran sig, trak den tilbage med en Bevægelse som ved et rasst Aaretag, og udbrød: „Det var som Fanden! Ja nu husker jeg det.“ Vi saae alle Tre spørgende paa ham, og efterat have glattet lidt paa Haartjavsjerne, og taget en ordenlig Slurk af det Glas, han havde faaet i Erstatning for det sidste Forslis, forklarede han sit Udbrud paa følgende Maade:

„Seer De, mine gode Herrer, baade De, Mr. Smuggins, og de to fremmede Gentlemen! førend jeg fik Forretningen derude i Limehouse; — ja længe før den Tid, for det er nu endda ikke saa længe siden, — havde jeg en Baad paa Floden. Ja, hvad, Herregud! Noget skal man jo dog begynde med, og jeg begyndte som sculler*). Jeg var først dernede ved Tower Hill og ved Hermitage Steps, men saa kom jeg engang i Klammeri med En af Flodpolitiet, der bestyldte mig for at have taget en Mand op, som en smuk Aftenstund faldt ud fra Londonbridge. Det hed sig, at Manden var bleven kastet ud; og saa mente de, at hans Uhr og en Tegnebog var bleven væk i Baaden hos mig. Men nu kan de gode Herrer da nok indsee, at man ikke saadan gaar hen og varper en Mand ud fra Broen, uden at man iforveien letter ham for de Smaating, som han har paa sig. Altsaa kunde der jo ingen Mening være i, at jeg skulde have taget de Bagateller til mig. Det var ikke saa vel, havde jeg nær sagt. En stakkels Færgemand gjør sig mange Gange Uleilighed ved at fiske Ting op af Floden, som slet ikke har nogen Værdi, men som bare bringer ham Fortrød og Ubehageligheder. Men nok sagt; da denne Bobby ikke kunde bevise Noget om mig, saa lod de mig

*) Færgemand.

gaa. Men da jeg dog syntes, at han skulde have lidt for sin Uleilighed, saa gav jeg ham et lille Knubs den samme Aften, da jeg gik forbi ham i Mørke nede ved Dokkerne. Han kunde ikke see, hvem det var, og jeg fortalte det ikke til Rogen, men de havde dog saadan deres Mening om den Sag, og saa blev jeg chikaneret og drillet af det Huf, indtil jeg af mig selv trak længer ned ad Floden. Paa den Maade var jeg endelig kommen ned til Blackwall, og havde taget Station ved den gamle Peer der, og den Aften, jeg vil tale om, havde jeg just hentet mit Net og min Straber, og vilde gjøre klar til at gaa op mod Broen, for muligvis at bjerge Et og Andet, da jeg blev praiet oppe fra Beeren. Det var allerede for mørkt til at skjelne Noget bestemt; men jeg kunde dog see, at der stod Rogen deroppe, og paa Stemmen kunde jeg høre, at det var en Gentleman. — Halsi! raabte jeg. — Er det en sculler? spurgte han deroppe. — Javel, svarede jeg. Kanste Herren vil over Vandet? — Jeg skal til Grenvich saa hurtigt som muligt. De faar en Sovereign. Skynd Dem blot! — Han var allerede halvt nede af Trinene og sprang i Baaden. Det hjalp ikke, at jeg fortalte ham, at han ligesaagodt kunde give sig Tid. Om et lille Kvarter kæntrede Strømmen, og før kunde det ikke nytte. Han hørte næsten slet ikke paa mig, men sagde bare, at jeg kunde tage en Mand til;

han skulde nok betale ham. Naa, tænkte jeg; naar Du endelig vil have den Rotur, saa værsgod. Og saa praiede jeg min gamle Kammerat Jim Billingsgate til at tage med. Nettet og Straberen lagde vi forude, og saa satte vi os paa Tofterne, og stemmede Fødderne mod Spændholdterne, og saa skar hun jo ud i Strømmen. Jeg kan huske, at vi kom lige under en stor Muddermaskine, som arbejdede ved Lanterner og Begfrandsse, og ved Dyset af dem saae jeg, at den Gentleman, vi roede for, var en ung Fyr med lidt Dun under Næsen, og med Ridestøvler paa Benene. Han saae bleg ud som alle af den Slags; han var helt tilstænket med Snavs fra Sporerne og langt op ad Frakten, og hvergang Jim eller jeg saae hen paa ham, dreiede han Hovedet til os, eller lod Hovedet falde forover som en kinesisk Duffe paa en Kormode. Det var dog en underlig Svend, tænkte jeg ved mig selv, og saa forsøgte jeg paa at tale til ham; men der kom jeg ikke langt, for han svarede kun med Ja og Nei, og tilsidst taug han bomsstille. Jeg tænkte imidlertid paa den afforderede Sovereign, og da jeg ikke kunde saa nogen. Pasfiar igang, morede jeg mig, som jeg saa ofte har gjort, med at vurdere Fyren, som han der sad. Jeg kan nu ikke længer huske, hvor høit jeg anslog ham, men jeg tror dog nok, at jeg ikke regnede ham blandt de laveste. Mørkt var det, og efterhaanden som vi fik Vandet med

os, gjorde vi en svær Fart, saa at jeg tidt var ængstelig for, at vi skulde komme Noget til. Men det gik dog godt, ligetil vi kom udfor Hospitalet; saa var det, vi løb Siden ind i Follen, som denne Gentleman her har fortalt, og da jeg vilde holde af, for at see, om den fremmede Baad ikke havde taget nogen Skade, stampede den unge Fyr i Bundbrædderne, og raabte, at vi bare skulde ro væk. Naa, da vi ikke blev praiet fra Baaden, og ikke hørte noget videre Spektakel, roede vi væk, og kom snart ind under Land. Fyren lod os nu ro langsomt videre, idet han nøiagtigt undersøgte hvert Hus langs med Bredden. Da han formodentlig ikke stolede paa sine egne Glugger, spurgte han mig, om jeg ikke kunde finde et Sted, der laa ganstke for sig selv, med en lille Have, som gik ned til Vandet. Det var jo nok mørkt, men nogen Lysning var der dog altid i Luften, og mine Dine var vante til at see om Aftenen paa Floden, saa at jeg sagtens kunde hjælpe ham deri. De fleste Huse laa Side om Side; nogle enkelte laa nok for sig selv, men enten var der ingen Have til, eller ogsaa var Haven bagved, og paa den Maade fandt vi da tilsidst det Hus, som han søgte. Da jeg bed nøie Mærke i det, fordi jeg tænkte, at det altid kunde være morsomt for en anden Gangs Skyld at kjende lidt til det Sted, hvor en saadan Fyr vilde hen paa en saadan lussende Maade, kan jeg endnu

godt erindre, hvad den fremmede Gentleman her fortalte, at hele Huset var mørkt, undtagen Vinduet nærmest ved Døren, hvor der brændte et enkelt Lys i en Stage. Der var forresten kommet lidt mere Liv i Fyren. Han gav mig to Pund til Deling, og desuden stak han mig et Par halve Kroner i Haanden, da Baaden skurede op mod Landgangstrappen, og saa sprang han iland, og gik op gennem Haven, efterat han først havde beordret os til foreløbig at vente paa ham; han vilde maaſte gaa med tilbage, og i ethvert Tilfælde vilde han sige os Bæſted. Jeg havde ſvært Mod paa at tjene nok en Sovereign den ſamme Aften, og det havde Jim naturligvis ogsaa; og jeg kan godt huſte, at vi tændte vore Piber, og ſad og ſmaaſnakkede om, at vi gjerne vilde vente paa ham, om det ſaa ſkulde være til Daggrø; og jeg tror, at vi netop var ved at drøfte, om der dog ikke ſkulde være et Stjært med i Spillet, da han lige med Et kom ned ad Trappen igjen, og vinkede ad os. Jeg ſatte Aaren i Bunden, og bragte Baaden ind, og ſaa tog han min Haand, ſom jeg rakte ham, og ſprang i Baaden. Men det Håandtryk glemmer jeg ikke, og hele hans Opførelſe i Baaden har jeg heller ikke glemt. Han rystede ſom et Gæpſøv, og ſalbt ned paa Toften ligesom en Sæt; og ſaa nikkede han paa ſaadan en underlig forſtyrret Maade med Hovedet, og da jeg nu nok kunde tænke, at

han havde faaet en eller anden Overhaling af den Slags, som man ikke taaler altfor mange af, saa gav jeg bare Jim et Vink om at tage fat paa Aaren, og saa roede vi ud i Strømmen igjen; for jeg mente, at naar han havde fiddet og fundet sig lidt, saa vilde han nok give os Bæsteb om, hvor han vilde hen. Men vi roede og roede, og det blev snarere værre med Fyren. Han vred sine Hænder, saa at det knagede i Leddene; ikke et Ord kom der fra ham, som kunde give mig nogen Ide om, hvad der var veien; men hans Ansigt var sælt at see paa, og lige paa engang, uden at det var muligt at stoppe ham, sprang han op paa Loftet, gav et Skrig fra sig, og smed sig overbord. Jim og jeg skoddede øieblikkeligt Aarerne, og roede baf. Strømmen førte os dengang lige ned paa et stort Guldsfib, en af Ostindiesarerne, som var halet ud fra Dokken, og rimeligvis skulde lette om Morgen. Den havde Baade og Bramme paa Siden, og Folkene ladede ved Lanterner. Jeg raabte strax ned til dem, og varstøede dem for en Mand overbord, og saa roede vi til; og ligesom jeg skulde til at see mig for, fik jeg Die paa noget Sort, der kom op, just hvor en af Lanterne stannede i Vandet. Vi kom ned med Fart, og da det Sorte laa og kæmpede, fik jeg Tid nok til at gjøre mit Net klart paa Straberer; og netop som vi passerede, hev jeg ud, og trak til, og vi

havde Fyren. Saa kom der nogle af Skibets Baade til, og vi fik bragt ham ombord, og da Stewarden saae, at det var en Gentleman, anviste han gæbliffelig en Køje nedenunder, hvor vi kunde bære ham ned; og saa begyndte der strax flere Folk at gnide og rulle ham; og vi saae da ogsaa, at der kom Liv i ham. Saa gav Kaptainen os en Ducør, og spurgte os lidt ud. Jeg sagde naturligtvis kun, hvad jeg vilde; det Andet ragede jo ikke Kaptainen, — og da vi havde faaet vor Ducør, og en Skaal varm The ovenifjæbet, saa stak vi af igjen, og lod Passageren blive ombord paa Skibet. Hvad der saa forøvrig er blevet af ham, det maa Fanden vide; men som De seer, Gentlemen, saa er det dog et underligt Træf, at det saadan akkurat skulde være mig, som den Aften løb Siden ind i Jollen, og at det akkurat skulde være mig, som bragte Fyren hen til det Hus med det ene Lys i Vinduet ved Døren!”

Mr. Simson reiste sig op, og med nogen Vanskelighed for at finde Fodfæste slingrede han frem og tilbage i uregelmæssige Kredse omkring Kaminen. Skibet arbeidede nu saa voldsomt i Søen, at vi havde ondt ved at holde os selv fast paa Stolene, og Stolene fast ved Gulvet, og Mr. Smuggins syntes at gjøre Mine til at ville forlade Kredsen, for at søge sig en roligere Ankerplads, da Mr. Simson i det Samme afbrød sine Svingninger, og betragtede

Missionæren med et stivt, prøvende Blik, der var saa vedholdende, at den hellige Mand fandt sig foranlediget til i en lidet hellig Tone at spørge, hvad Boffer han saae paa. „Ja, syntes jeg det ikke nok,“ vedblev den forhenværende Flodmand. „Naar man saadan først begynder at rode rigtig op i Kramkisten, falder der altid flere Bekjendte ud paa engang. Jeg tør vædde med Dem, om hvad det skal være, Mr. Smuggins, at jeg saae Deres Ansigt ombord paa Skibet den Aften, og at De var iblandt dem, der tumlede med Fyren, som jeg sit truffet op af Floden.“

Mr. Smuggins saae lidt betuttet ud ved denne Tiltale. Han mumlede først nogle utydelige Ord om Misforstaaelse og Folks Paatrængenhed, men da han øiensynlig var bleven taget med Storm, og ikke i en Hast kunde klare for sig paa anden Maade, bøiede han sit Hoved med en værdig, ydmyg Mine, der stod i en komisk Modsatning til de Bevægelser, han maatte gjøre med Benene, for at kunne balancere paa Stolen, og begyndte i en snøvende Tone:

„Herren er stærk i de Svage; og hans Naade var ogsaa dengang over min Gjerning, og han hjalp og understøttede mig, saaledes at jeg ikke blot frelsie Legemet i hin Synder, men ogsaa udrev hans Aand af Dævlens Klør. Thi dybt var hint Menneske faldet, men Opreisningen fuldbyr-

debes ogjaa, paa det at det maatte vise sig, at hvo som omvender sig og kommer til Herrens Vingaa, om det og er i den ellefte Time, hans Løn er ligesaa stor og hans Fortjeneste ligesaa vis som dens, der tidlig paa Dagen tages ind til Herrens Arbeide. Hint Menneſte blev ombord hos os, og gif med mig og mine andre Brødre i Kristo til Kapſtaden, og der blev han en Nybygger, nidkjer i Herren; en ædel Vin efterat have været et Fortrænfelighedens Kar. Men at, Djævlén er snild, og lægger lumſkeligen ſine Snarer. Dette Menneſte, ſom jeg troede freſt for beſtandig, blev efter nogen Tids Forløb løs og vaklende, og endelig vendte han tilbage til det ſtore Sodoma, og førte et Liv i Synd og Banhelligheſe. Og i Sodoma, og blandt Sodomiternes Mænd og Kvinder, fandt jeg ham nu igjen, og“

„Stop!“ ſkreg Amerikaneren, og ſprang op. „Nu har jeg ham! Jeg er vis i min Sag. De ſeer ſaa ængſtelig hen til den Mand, Mr. Smuggins; det har De gjort mere end een Gang iaften, og hvad enten De nu mener at kunne omvende ham igjen og redde ham for Deres Hjord eller for Deres Jernbane, ſaa kan jeg ſige Dem, at jeg førſt vil have et Tag i ham, og det et godt. Jeg har ſvoret derpaa; og nu ſkal De ſee.“ — Amerikaneren foer henover det gængende Gulv. Miſſionæren bagefter, men ikke ſlet ſaa hurtigt. Min

brave Ben sprang hen til Divanen, hvor Tæpperne i en Fart blev kastet tilside, og en bleg, mager Stikkelse reiste sig iveiret. De allarmede Opvartere viste sig fra alle Sider, og Mr. Simson og jeg saae høist forbausede til. „Sir Francis!“ raabte Amerikaneren. „Huffer De . . . ?“ — og han bøjede sig truende hen imod ham. Stikkelsen havde forladt Divanen, og stod vaklende foran den nøgne Sømand. Jeg saae dennes Arm frumme sig i Luften, rede til et Slag, men før Slaget faldt, hævede Gulvet sig pludseligt og foruroligende ved den ene Side; vi styrtede Alle omkuld mellem hverandre; Styklyktet blev slaaet ind, og Glasflaas og det klare Søvand styrtede ned til os. Lamperne sluktedes; Hvin og Strig hørtes fra de smaa Afkuffer; Døre fløi larmende op eller sloges dundrende i, og da de forstrækkede Stewarder atter fik gjort klart Stib og tændt Lys efter den voldsomme Overhaling, laa den blege Stikkelse, endnu blegere end før, blødende og bevidstløs, med et gabende Saar i Tindingen, ved Foden af en blankpoleret Konsol, hvis fremspringende, skarpe Kant havde forekommet min Ven Amerikanerens hævnende Arm.

Naa, vi roede som sagt ind til det omtalte Hus. Det laa ganske for sig selv med en lille Have udenfor, der gik ned til Vandet. Der brændte et Lys i det Vindu, der var nærmest Døren. Saaledes skulde det være efter Beskrivelsen. Jeg sprang iland med „Kaptainens Fragt“ paa Armen, og spejdede rundt omkring til alle Sider; men der var ingen Person hverken at høre eller see. Saa gik jeg da med min Byrde op imod Huset, bankede et stort og to smaa Slag paa Døren, men før end den blev aabnet, hørte jeg, at der indenfra blev hvist: „Er det Sir Francis?“ Nei, svarede jeg, og tænkte ved mig selv, at Tjenestepigen nok allerede var bestykket. Døren gik op, og der stod ganske rigtig en net lille Stuepige, som gav det uundgaaelige: „Jh Du min Gud og Skaber!“ fra sig, da hun saae en fremmed Mandsperson med den ventede Dame paa Armen. Jeg spurgte efter Mrs. Den og Den, og forklarede, at jeg aldeles nødvendigt maatte bære min Passager ind i Stuen, da hun var fuldstændig besvimet. Den lille Lasse fik nu travlt, og vimsede iforveien, og lukkede en Dør op til en stor Stue, hvor der brændte en Lampe med Skjærm over, paa et lille Bord. Ved Bordet sad en gammel Dame med Briller for Øinene, og læste i en svær tyk Bog, som jeg nok tør bande paa var en Bibel. Øjeblikkeligt jeg kom ind, satte jeg min Byrde fra mig i en Lænestol, og jeg kan endnu huske, hvor underligt det var for mig at see, hvor-

tre hver for sig ubehagelige Onder, kunde jeg vel forstaa, men spurgte jeg ham, hvorfor han sang saaledes, idet jeg samtidig tilføiede: Er Biben itu igjen? eller: Det er nok stærk Taage iaften? svarede han kun med at bekræfte min Antagelse, idet han satte saavel Biben som Taagen i Femininum: Ja, hun er itu igjen! eller: Ja, hun er tyt iaften! Paa en videre Besvarelse af Pointen i Spørgsmaalet indlød han sig derimod aldrig.

Det var i Regelen om Aftenen, efterat Fyret var tændt, at jeg besøgte den gamle Sømand. Fyrtaarnet selv stod udsat for Veir og Vind paa den nøgne Klippeflade; Stjerne og Maagerne strøg omkap henover det, og Binden foer med en melanfolsk Fløiten forbi dets Ruder. Rundtom til alle Sider den grændselsø Horisont, Himlen med dens Stjerner foroven, og forresten den haarde Klippe, der vædedes af Regnens, stundom ogsaa af Saltvandsflummets Taarer! Her røgte min Bært sin ensformige Dont, pudsede Lamperne, læste i de gamle, forslidte Bøger, (stadig de samme: Campes Robinson, et engelsk Testamente, Gulliver og sidste Del af en titelløs Roman) og røg dertil et ubegrændset Antal Piber. Om Dagen, eller naar hans Medhjælper havde Vagt, var han derimod „nede i Huset“. Dette Hus syntes ligesom dets Beboer at have trukket sig tilbage fra Kampen med Elementerne. Det var et Slags Pensionist, der var meget

knap aflagt med Hensyn til Binduer, meget sparsomt gageret med Træer og andre Udenomsbequemmeligheder. Beliggende i en Sænkning af Klippefladen, ragede dets Tag affurat saameget frem over den beskræmende Granitmur, at den barske Vind kunde benytte sig af Skorstenen som et Slags Talerør, hvorigjennem den med sin dybe Stemme underholdt sig med den noget tunghøre Gamle og fortalte paa sin lidt hensynsløse Maade om Strandinger og andre Ulykker paa Søen.

Da jeg har forpligtet mig til strengt at overholde den Gamles Anonymitet, maa selvfølgelig Fyrtaarnets Infognito ogsaa bevares. Efter som imidlertid Østersøen er et stort Vand, hvis Skum bestænker mange Fyrtaarns Ruder, begaar jeg neppe nogen Indiskretion ved at nævne denne samme Østersø som det Hav, hvis hule Drøn hørtes saa selsomt den Novemberaften, da jeg imod Blæsten og Regnen stred mig opover Klipperne, paa hvis Top Fyret ligger. Vindstødene foer imod mig med en Kraft, som om det var stærke Hænder, der greb mig; Regnen havde løsnet Gruset og gjort Stenene glatte under mine Fødder, og Mørket hindrede mig ofte i at see Stien, saa at jeg, famlende mig frem og stundom krybende paa alle Fire, kun langsomt arbejdede mig op imod den venlige Ledestjerne, som trofast viste Vej paa dette mit farlige Krydstogt. Engang imellem rev

Stormen lange Flænger i Regntyknings flamme Slør, og da aabenbarede Fyrtaarnet sig i saa kolossal en Størrelse, at jeg uvilkaarlig spurgte mig selv, om jeg ikke havde fantaseret mig ind i Drømmesynerne fra „Lusind og een Nat“ og nu stod foran en mægtig Mand eller Ræmpe. Stundom forsvandt Ræmpen aldeles og, hvad værre var, det lysende Die i hans Hoved ogsaa, — da kunde jeg ikke lade være at tænke mig i deres Sted, der nu var paa Søen, og den vøgende Larm af Brændingen, der tiltog, jo høiere jeg kom op, gjorde kun disse Betragtninger saameget mørkere.

Endelig naaede jeg min Vandrings Maal, trøb op ad den knagende Trappe, og stak Hovedet ind i det lille Lufat ved Siden af selve Fyret. Der var noget vist Velgjørende i at see Alt i den samme fredelige Orden som altid; de uhyggelige Tanter derude fra Mørket og det barske Veir svandt ogsaa grædende hen, eftersom Indtrykket af Kaffelovnsvarmen og det hjertelige: Godaften, gjorde sig gjældende; jeg hængte mit Overtøj over en Stoleryg foran Ilden, tog imod den tilbudte Pibe, og strakte mig paa den Mellemting af Sofa og Seng, der meget indbydende var stillet saa umiddelbart i det glødende Kulbaals Nærhed, at Fodstykkets Fyrretræs Planter blandede deres harpiragtige Duft med min Værts noksom bekendte Tobak. Jeg maa tilføje, at Atmosfæren var en

saadan, at mine Sandser i meget kort Tid fuldstændig fløvedes for Havets, Stormens og Regnens Larm derudenfor, og jeg kun havde Die og Dre for den gamle Sømand, der netop nu begyndte paa Brudstykket af den Vise, hvormed saagodtjnom enhver Samtale mellem os indlevedes.

Der stod paa Bordet en gammel Olie lampe, hvis Ruppel efter Cierens Sigende „harde faaet en Læk“; denne Læk var stoppet med et Billede, der forestillede „det tremastede Skib, Montevideos Forlis“. Forliset havde imidlertid ikke ganske været istand til at stoppe Lækken; en smal Lysstribe skød sig henover den gamle Sømands furede Ansigt, og tabte sig efterhaanden opad Væggen ligeoverfor. Jeg vilde netop til at spørge ham, om han kjendte Visen om Søren Kanne, eftersom jeg antog, at denne kunde staa i nogen Forbindelse med Indholdet af hans eget Brudstykke paa Grund af Ligheden i Begyndelsen, da mit Die ved uvilkaarligt at følge Lysstribens Retning paa Væggen, opdagede øverst oppe ved Loftet et Miniaturportræt, der hidtil var undgaaet min Opmærksomhed. Jeg steg op paa en Stol, og idet jeg hurtig forekom en hindrende Bevægelse fra min Vært, bemægtigede jeg mig mit Fund, nærmede det til Lampon, og efterat have befriet det for et tykt Lag Støv, saae jeg en ung Dames sjeldent smukke Ansigt smile mig imøde. „Hvem er det Portræt?“

var naturligvis mit første Spørgsmaal. Svaret udeblev, men en Nømmen og nogle knurrende Ytringer om En eller Andens Nysgjerrighed viste noksom, at Spørgsmaalet havde været af en noget generende Art. Portrætet undergik atter en Aftørring, og jeg indtoges mere og mere af det forunderlige Udtryk i de mørke Dine, der for mig havde søiet en ny, gaadefuld Tiltræfning til det besynderlige Kammer med dets ikke mindre besynderlige Beboer. Det var et Pastelmaleri uden Kamme, men med Glas over; hvis Papiers-Indfatning havde løsnet sig paa mange Steder; det var godt udført, og jeg var strax tilbøielig til at holde Ti mod En paa, at det lignede Originalen. Og hvilken Original maatte det ikke være! Ansigtet var blegt, Dienbrynnene saa fint tegne, — ja, hvordan maatte de ikke være i Virkeligheden! Man taler i Romaner om Dines melankolske Dybde, om Børns rene Dval, om Mund, om Hage, om — ja hvad taler man ikke om! Jeg paastaar, at Skjønheden ikke lader sig beskrive, den maa sees; og her stod jeg med Skjønheden i min Haand, og medens Brændingens mægtige Afforder atter lød i mine Drer, kom jeg uvilkaarlig til at tænke paa den af Havet opstegne Afrodite, der gemmer Havets Mysterier i sit Blik. Fra Afrodite Anadyomene bragte Jædeforbindelsen mig paa et Spor, som jeg øieblikkelig fulgte: „Dette Portræt maa være kommet

fra Havet; det maa være fra en Stranding?" ytrede jeg.

„Fra Havet, fra en Stranding; ja, Gud hjælpe os.“ Og her sukede den Gamle, og medens han bankede sin Pibe ud og traadte paa Gløderne med sine Fødder, opstod der en Pause, som Blæsten, Regnen og Havet tilsammen søgte at udfylde paa den mest uhyggelige Maade.

Jeg veed ikke, hvorledes det gik, men medens jeg under denne Pause uafbrudt stirrede paa mit Fund, blev jeg greben af en saa uendelig Medfølelse med Portrætet fra det stormende Hav, med den Gamle paa det øde Fyrtaarn, med Alt, der paa nogen Maade stod i Forbindelse med dette Hav, og uden at vide af det, lagde jeg Billedet paa Bordet, lod min Haand falde ned paa min Værts Skulder, og bad ham, vist ikke uden Bevægelse i min Stemme, at meddele mig saa Meget af dette Portræts Historie, som han selv kunde og vilde sætte mig ind i. Det var ikke blot og bar Nysgjerrighed, der ledede denne min Opfordring; det følte han ogsaa nok, og jeg mærkede paa hans forlegne Røkken paa Stolen, at han lavede sig til at efterkomme min Opfordring. Jeg tog da Plads saa nær Bordet som muligt; mine Dine fulgte steds Billedets skønne Træk, som Lampelyset bekræftede; mine Tanker vare paa Havet, og saaledes hørte jeg den ærlige Sømands simple Fortælling,

som jeg her har søgt at gjengive saa naturtro som muligt.

„De mener maasse,” begyndte han, „at denne Smule Blæst iaften og den Musik, De hører dernede fra Skærene, har noget at betyde; men De skulde blot være her en Nat, naar det rigtig stormer! det er da, som om Fyret rystede under Ens Fødder, og Brændingen brøler ved en saadan Leilighed, saa at min Medhjælper neppe kan raabe mig op, naar han vil sige mig Noget. Havet herude for er faaneddybt lige ind til Klipperne, og med Fjallandsvind kan de største Seilere stange med Klyverbommen paa Stenene, førend de vende og staa udefter; men ved en Baalandsstorm slipper ingen Skude, det være den stolteste, der nogeninde er tømret, bort herfra, naar den først engang har hugget paa Skærene. Der er et Sted, som De maasse kjender, og som vi kalde Kjælberhalsen eller Djælebroen; det er det Sted nede ved Spæn, hvor alle de store Stene ere styrtede sammen og have dannet en Slags Bro, som De vist ofte har kraslet om paa, thi det skal jo Alle, der komme her. Derjom De var dernede i Aften, vilde De see, hvordan Brændingen tumler sig mellem de taffede Klipper, der styde sig langt ud i Vandet. Det er saa noget nær det farligste Sted, hvor et Skib kan støde, og det er herom jeg vil fortælle Dem, siden De nu engang har spurgt mig.

havde Fyren. Saa kom der nogle af Skibets
Baade til, og vi fik bragt ham ombord, og da
Stewarden saae, at det var en Gentleman, anviste
han pøbelkkelig en Køie nedenunder, hvor vi kunde
bære ham ned; og saa begyndte der strax flere
Folk at gnide og rulle ham; og vi saae da ogsaa,
at der kom Liv i ham. Saa gav Kaptainen os
en Ducør, og spurgte os lidt ud. Jeg sagde
naturligvis kun, hvad jeg vilde; det Andet ragede
jo ikke Kaptainen, — og da vi havde faaet vor
Ducør, og en Staal varm The oveniisjøbet, saa
staf vi af igjen, og lod Passageren blive ombord
paa Skibet. Hvad der saa forøvrig er blevet af
ham, det maa Fanden vide; men som De seer,
Gentlemen, saa er det dog et underligt Træf, at
det saadan affurat skulde være mig, som den Aften
løb Siden ind i Follen, og at det affurat skulde
være mig, som bragte Fyren hen til det Hus med
det ene Lys i Vinduet ved Døren!”

Mr. Simson reiste sig op, og med nogen Ban-
skelighed for at finde Fodfæste slingrede han frem
og tilbage i uregelmæssige Kredse omkring Kaminen.
Skibet arbejdede nu saa voldsomt i Søen, at vi havde
ondt ved at holde os selv fast paa Stolene, og
Stolene fast ved Gulvet, og Mr. Smuggins syntes
at gjøre Mine til at ville forlade Kredsen, for at søge
sig en roligere Anterplads, da Mr. Simson i det
Samme afbrød sine Svingninger, og betragtede

Missionæren med et stivt, prøvende Blik, der var saa vedholdende, at den hellige Mand fandt sig foranlediget til i en lidet hellig Tone at spørge, hvad Bøffer han saae paa. „Ja, syntes jeg det ikke nok,“ vedblev den forhenværende Flodmand. „Naar man saadan først begynder at rode rigtig op i Kramkisten, falder der altid flere Beskjendte ud paa engang. Jeg tør vædde med Dem, om hvad det skal være, Mr. Smuggins, at jeg saae Deres Ansigt ombord paa Skibet den Aften, og at De var iblandt dem, der tumlede med Fyren, som jeg fik truffet op af Floden.“

Mr. Smuggins saae lidt betuttet ud ved denne Tiltale. Han mumlede først nogle utydelige Ord om Misforstaaelse og Folks Paatrængenhed, men da han øiensynlig var bleven taget med Storm, og ikke i en Fart kunde klare for sig paa anden Maade, bøiede han sit Hoved med en værdig, ydmyg Mine, der stod i en komisk Modsetning til de Bevægelser, han maatte gjøre med Benene, for at kunne balancere paa Stolen, og begyndte i en snøvende Tone:

„Herren er stærk i de Svage; og hans Naade var ogsaa dengang over min Gjerning, og han hjalp og understøttede mig, saaledes at jeg ikke blot frelsiste Legemet i hin Synder, men ogsaa udrev hans Aand af Dævlens Klør. Thi dybt var hint Menneſte faldet, men Opreisningen fuldbyr-

bedes ogsaa, paa det at det maatte vise sig, at hvo som omvender sig og kommer til Herrens Bingeard, om det og er i den ellefte Time, hans Løn er ligesaa stor og hans Fortjeneste ligesaa vis som dens, der tidlig paa Dagen tages ind til Herrens Arbeide. Hvert Menneſte blev ombord hos os, og gif med mig og mine andre Brødre i Kristo til Kapſtaden, og der blev han en Nybygger, nidkjær i Herren; en ædel Vin efterat have været et Fortrænkſelighedens Kar. Men af, Djævlén er ſnild, og lægger lumſkeligen ſine Snarer. Dette Menneſte, ſom jeg troede frelſt for beſtandig, blev efter nogen Tids Forløb løs og vaflende, og endelig vendte han tilbage til det ſtore Sodoma, og førte et Liv i Synd og Vanhelligheſe. Og i Sodoma, og blandt Sodomiternes Mænd og Kvinder, fandt jeg ham nu igjen, og“

„Stop!“ ſkreg Amerikaneren, og ſprang op. „Nu har jeg ham! Jeg er vis i min Sag. De ſeer ſaa ængſtelig hen til den Mand, Mr. Smuggins; det har De gjort mere end een Gang iafte, og hvad enten De nu mener at kunne omvende ham igjen og redde ham for Deres Gjord eller for Deres Jernbane, ſaa kan jeg ſige Dem, at jeg førſt vil have et Tag i ham, og det et godt. Jeg har ſvoret derpaa; og nu ſkal De ſee.“ — Amerikaneren foer henover det gængende Guld. Miſſionæren bagefter, men ikke ſlet ſaa hurtigt. Min

brave Ben sprang hen til Divanen, hvor Tæpperne i en Fart blev kastet tilside, og en bleg, mager Stikkelse reiste sig iveiret. De allarmede Opvartere viste sig fra alle Sider, og Mr. Simson og jeg saae høist forbausede til. „Sir Francis!“ raabte Amerikaneren. „Gusser De . . .?“ — og han bøiede sig truende hen imod ham. Stikkelsen havde forladt Divanen, og stod vaklende foran den svære Sømand. Jeg saae dennes Arm frumme sig i Luf-ten, rede til et Slag, men før Slaget faldt, hævede Gulvet sig pludseligt og foruroligende ved den ene Side; vi styrtede Alle omkuld mellem hverandre; Skyldet blev slaaet ind, og Glasflaas og det klare Søvand styrtede ned til os. Ramperne sluf-fedes; Hvin og Strig hørtes fra de smaa Afslutter; Døre fløi larmende op eller sloges dundrende i, og da de forfærkede Stewarder atter fik gjort klart Stib og tændt Lys efter den voldsomme Overha-ling, laa den blege Stikkelse, endnu blegere end før, blødende og bevidstløs, med et gabende Saar i Tindingen, ved Foden af en blankpoleret Kon- sol, hvis fremspringende, skarpe Kant havde forekommet min Ven Amerikanerens hævnende Arm.

Fra Fyrtaarnet.

„Det blæste en Storm udi salten Hav,
Hu, ha, hve~~n~~langsomt ind;
Det blæste en Storm udi salten . . .“.

Mere af Visen havde jeg aldrig hørt, og Mere fik jeg aldrig at høre. Hvergang den gamle Sømand var kommen saavidt, holdt han pludselig inde, ikke saameget som om han ikke kunde huske videre, men snarere som om der knyttede sig et eller andet Ubehageligt ved det „salten“, en eller anden bedrøvelig Begivenhed, som han ikke skjøttede om at opfriske igjen. Forresten begyndte han regelmæssig paa dette rudimentære Poem, hvergang det var stærk Taage, hvergang hans Tænder gjorde ondt, eller hvergang han havde slaaet sit Bibehoved istykker. At der nok kunde være en Forbindelse mellem denne monotone, klagende Melodi og disse

tre hver for sig ubehagelige Under, kunde jeg vel forstaa, men spurgte jeg ham, hvorfor han sang saaledes, idet jeg samtidigt tilføiede: Er Biben itu igjen? eller: Det er nok stærkt Taage i aften? svarede han kun med at bekræfte min Antagelse, idet han satte jaavel Biben som Taagen i Femininum: Ja, hun er itu igjen! eller: Ja, hun er tyk i aften! Paa en videre Besvarelse af Pointen i Spørgsmaalet indlod han sig derimod aldrig.

Det var i Regelen om Aftenen, efterat Fyret var tændt, at jeg besøgte den gamle Sømand. Fyrtaarnet selv stod udsat for Veir og Vind paa den nøgne Klippeflade; Stjerne og Maagerne strøg omkap henover det, og Vinden foer med en melanfolsk Fløiten forbi dets Ruder. Rundtom til alle Sider den grændseløse Hørisont, Himlen med dens Stjerner foroven, og forresten den haarde Klippe, der vædedes af Regnens, stundom ogsaa af Saltvandsffummets Taarer! Her røgte min Bært sin ensformige Dont, pudsede Lamperne, læste i de gamle, forslidte Bøger, (stadig de samme: Campest Robinson, et engelsk Testamente, Gulliver og sidste Del af en titelløs Roman) og røg dertil et ubegrændset Antal Piber. Om Dagen, eller naar hans Medhjælper havde Vagt, var han derimod „nede i Huset“. Dette Hus syntes ligesom dets Beboer at have truffet sig tilbage fra Kampen med Elementerne. Det var et Slags Pensionist, der var meget

knapt aflagt med Hensyn til Vinduer, meget sparsomt gageret med Træer og andre Udenomsbehvemmeligheder. Beliggende i en Sænkning af Klippefladen, ragede dets Tag affurat saameget frem over den beffærmende Granitmur, at den barske Vind kunde benytte sig af Skorstenen som et Slags Talerør, hvorigjennem den med sin dybe Stemme underholdt sig med den noget tunghøre Gamle og fortalte paa sin lidt hensynsløse Maade om Strandinger og andre Ulykker paa Søen.

Da jeg har forpligtet mig til strengt at overholde den Gamles Anonymitet, maa selvfølgelig Fyrtaarnets Infognito ogsaa bevares. Efter som imidlertid Østersøen er et stort Vand, hvis Stum bestænker mange Fyrtaarns Ruder, begaar jeg neppe nogen Indiskretion ved at nævne denne samme Østersø som det Hav, hvis hule Drøn hørtes saa selsomt den Novembraften, da jeg imod Blæsten og Regnen streb mig opover Klipperne, paa hvis Top Fyret ligger. Vindstødene foer imod mig med en Kraft, som om det var stærke Hænder, der greb mig; Regnen havde løsnet Gruset og gjort Stenene glatte under mine Fødder, og Mørket hindrede mig ofte i at see Stien, saa at jeg, famlende mig frem og stundom krybende paa alle Fire, kun langsomt arbejdede mig op imod den venlige Ledestjerne, som trofast viste Vej paa dette mit farlige Krydstogt. Engang imellem rev

Stormen lange Flænger i Regntykningens flamme Slør, og da aabenbarede Fyrtaarnet sig i saa tolosfal en Størrelse, at jeg uvilkaarlig spurgte mig selv, om jeg ikke havde fantaseret mig ind i Drømmesynerne fra „Tusind og een Nat“ og nu stod foran en mægtig Mand eller Kæmpe. Stundom forsvandt Kæmpen aldeles og, hvad værre var, det lysende Die i hans Hoved ogsaa, — da kunde jeg ikke lade være at tænke mig i deres Sted, der nu var paa Søen, og den vøgende Larm af Brændingen, der tiltog, jo høiere jeg kom op, gjorde kun disse Betragtninger saameget mørkere.

Endelig naaede jeg min Vandrings Maal, trøb op ad den knagende Trappe, og sat Hovedet ind i det lille Lufst ved Siden af selve Fyret. Der var noget vist Velgjørende i at see Alt i den samme fredelige Orden som altid; de uhyggelige Tanker derude fra Mørket og det barske Veir svandt ogsaa gradevis hen, eftersom Indtrykket af Raffelovnsvarmen og det hjertelige: Godaften, gjorde sig gjældende; jeg hængte mit Overtøi over en Stoleryg foran Ilden, tog imod den tilbudte Pibe, og trakke mig paa den Mellemting af Sofa og Seng, der meget indbydende var stillet saa umiddelbart i det glødende Kulbaals Nærhed, at Fodstykkets Fyrretræs Planter blandede deres harpiragtige Duft med min Værts noksom bekendte Tobak. Jeg maa tilføie, at Atmosfæren var en

saadan, at mine Sandser i meget kort Tid fuldstændig fløvedes for Havets, Stormens og Regnens Varm derudenfor, og jeg kun havde Die og Dre for den gamle Sømand, der netop nu begyndte paa Brudstykket af den Vise, hvormed saagodtjøm enhver Samtale mellem os indledebes.

Der stod paa Bordet en gammel Olie lampe, hvis Roppel efter Gierens Sigende „havde faaet en Læk“; denne Læk var stoppet med et Billede, der forestillede „det tremastede Skib, Montevideos Forlis“. Forliset havde imidlertid ikke ganske været istand til at stoppe Lækken; en smal Lysstribe skød sig henover den gamle Sømands furede Ansigt, og tabte sig efterhaanden opad Væggen ligeoverfor. Jeg vilde netop til at spørge ham, om han kjendte Visen om Søren Ranne, eftersom jeg antog, at denne kunde staa i nogen Forbindelse med Indholdet af hans eget Brudstykke paa Grund af Ligheden i Begyndelsen, da mit Die ved uvilkaarligt at følge Lysstribens Retning paa Væggen, opdagede øverst oppe ved Loftet et Miniaturportræt, der hidtil var undgaaet min Opmærksomhed. Jeg steg op paa en Stol, og idet jeg hurtig foretom en hindrende Bevægelse fra min Vært, bemægtigede jeg mig mit Fund, nærmede det til Lampon, og efterat have befriet det for et tykt Lag Støv, saae jeg en ung Dames sjældent smukke Ansigt smile mig imøde. „Hvem er det Portræt?“

var naturligvis mit første Spørgsmaal. Svaret udeblev, men en Rønnen og nogle knurrende Ytringer om En eller Andens Nysgjerrighed viste noksom, at Spørgsmaalet havde været af en noget generende Art. Portrætet undergif atter en Aftørring, og jeg indtoges mere og mere af det forunderlige Udtryk i de mørke Øine, der for mig havde søiet en ny, gaadefuld Tiltrækning til det besynderlige Kammer med dets ikke mindre besynderlige Beboer. Det var et Pastelmaleri uden Kamme, men med Glas over; hvis Papirs-Indfatning havde løsnet sig paa mange Steder; det var godt udført, og jeg var strax tilbøielig til at holde Ti mod En paa, at det lignede Originalen. Og hvilken Original maatte det ikke være! Ansigtet var blegt, Øiebrynnene saa fint tegne, — ja, hvordan maatte de ikke være i Virkeligheden! Man taler i Romaner om Øines melankolske Dybde, om Kinders rene Oval, om Mund, om Hage, om — ja hvad taler man ikke om! Jeg paastaar, at Skønheden ikke lader sig beskrive, den maa sees; og her stod jeg med Skønheden i min Haand, og medens Brændingens mægtige Afforder atter løb i mine Ører, kom jeg uvilkaarlig til at tænke paa den af Havet opstegne Afrodite, der gemmer Havets Mysterier i sit Blik. Fra Afrodite Anadyomene bragte Dødsforbindelsen mig paa et Spor, som jeg øieblikkelig fulgte: „Dette Portræt maa være kommet

fra Havet; det maa være fra en Stranding?" ytrede jeg.

„Fra Havet, fra en Stranding; ja, Gud hjælpe os.“ Og her sukkede den Gamle, og medens han bankede sin Pibe ud og traadte paa Gløderne med sine Fødder, opstod der en Pause, som Blæsten, Regnen og Havet tilfammen søgte at udfylde paa den mest uhyggelige Maade.

Jeg veed ikke, hvorledes det gik, men medens jeg under denne Pause uafbrudt stirrede paa mit Fund, blev jeg greben af en saa uendelig Medfølelse med Portrætet fra det stormende Hav, med den Gamle paa det øde Fyrtaarn, med Alt, der paa nogen Maade stod i Forbindelse med dette Hav, og uden at vide af det, lagde jeg Billedet paa Bordet, lod min Haand falde ned paa min Værts Skulder, og bad ham, vist ikke uden Bevægelse i min Stemme, at meddele mig saa Meget af dette Portræts Historie, som han selv kunde og vilde jætte mig ind i. Det var ikke blot og bar Nysgjerrighed, der ledede denne min Opfordring; det sølte han ogsaa nok, og jeg mærkede paa hans forlegne Røkken paa Stolen, at han lavede sig til at efterkomme min Opfordring. Jeg tog da Plads saa nær Bordet som muligt; mine Dine fulgte steds Billedets skønne Træk, som Lampelyset be-
skinnede; mine Tanker vare paa Havet, og saaledes hørte jeg den ærlige Sømands simple Fortælling,

som jeg her har søgt at gjengive saa naturtro som muligt.

„De mener maasse,“ begyndte han, „at denne Smule Blæst iaften og den Musik, De hører dernede fra Skærene, har noget at betyde; men De skulde blot være her en Nat, naar det rigtig stormer! det er da, som om Fyret rystede under Ens Fødder, og Brændingen brøler ved en saadan Leilighed, saa at min Medhjælper neppe kan raabe mig op, naar han vil sige mig Noget. Havet herudenfor er farnednbt lige ind til Klipperne, og med Fjallandsvind kan de største Seilere stange med Rhyverbommen paa Stenene, førend de vende og staa udeste; men ved en Baalandsstorm slipper ingen Skude, det være den stolteste, der nogeninde er tømret, bort herfra, naar den først engang har hugget paa Skærene. Der er et Sted, som De maasse kjender, og som vi kalde Kjælberhalsen eller Djævlebroen; det er det Sted nede ved Søen, hvor alle de store Stene ere styrtede sammen og have dannet en Slags Bro, som De vist ofte har travlet om paa, thi det skal jo Alle, der komme her. Derjom De var dernede i Aften, vilde De see, hvordan Brændingen tumler sig mellem de taffede Klipper, der styde sig langt ud i Vandet. Det er saa noget nær det farligste Sted, hvor et Skib kan støde, og det er herom jeg vil fortælle Dem, siden De nu engang har spurgt mig.

Det er mange Aar siden, saamange Aar siden, at jeg dengang var ung. Jeg havde været med som Styrmand paa et Skib af de lange Reiser, og var kommen hjem for at faae lægt et Gul i mit Hoved, som skrev sig fra et Følles i det stille Hav. Derom kunde jeg ogsaa fortælle Dem, thi en af mine Skibskammerater, som kunde tegne, tog den Scene af, og det sidder der om Lampen, — men det vil nok ikke interessere Dem saameget som det Andet, og det er ogsaa bedre at blive paa fast Grund. Forresten tror jeg nok, at Blæsten tager til i aften; lad os stoppe os en ny Pibe, saa kan De imidlertid høre efter, hvordan det tuder udenfor, og hvordan Søen bryder, for bedre at sætte Dem ind i, hvordan det var den Aften, da den engelske Brig kom iland her. Seer De, det var en Novembraften i Slutningen af Maanedelen, med Regn og Tynning og en rigtig Nordveststorm. Jeg havde taget Vagten for min Gamle, der dengang passede Fyret, og som netop var gaaet ned til Byen for at kjøbe Et og Andet. Min yngre Broder var gaaet tilføjs ned i Huset, og jeg sad her alene og snittede paa en Blok og pleiede mit Hoved med kolde Omslag. Lidt svag og mat var jeg endnu, men jeg tænkte forresten nok, at jeg snart vilde komme mig, og saa vilde jeg tage den første, den bedste Gyre for ikke længer at ligge den Gamle til Byrde.

Kloffen kunde vel være henimod de Ni, da jeg aabnede Døren, for at gaa ned og hente noget Tobak i Huset. Idet jeg stak Hovedet udenfor, mærkede jeg allerede, hvor stygt Vinden var taget til, og jeg tænkte netop ved mig selv, at de Seilere, der muligvis var i Farvandet udenfor, neppe vilde kunne klare sig i Regnbyggerne og i denne tætte, raa Taage, som ingen Storm mægter at forjage, og som gjør det umuligt at see længere end i det Høieste en halv Snes Skridt foran sig. Ja, De kan tro, det var taaget den Aften. Da jeg kigede op mod Lysfredsen rundt om Fyret, var den saa formindsket af Taagen, at man skulde have ondt ved at see noget som helst Fyr ret langt borte. Jeg bad imidlertid Vorherre holde sin Haand over dem, der var paa Søen, og stred mig imod den hylende Nordvest over de glatte, slibrige Stene ned imod vor Rahyt. Da jeg var kommen Halvveien, standsede jeg for at trække Beiret og stramme Klædet om mit Hoved, som Vinden rev og rustede i, og i det Samme forekom det mig, at jeg hørte Noget som et svagt Skrig eller Sligt. Da jeg troede, at det havde været Vinden eller maasse en Maage, gif jeg atter videre, men nu kom det igjen anden Gang, og da jeg var Sømand nok til at vide, at det kun kunde have en eneste Grund, forstærkede jeg mine Skridt, og kom ganske staaandtet ned til Røien, hvor Drengen laa og sov. I en Fart fik

jeg ham purret ud, og behøvede kun et Par Ord, for at faae ham til at trække Stortrøien paa og snappe en opskudt Tougline, som altid laa klar af gammel Bane. Jeg selv tog en Baadshage i Haanden, for dermed at lette mig Gangen over Klipperne, en Brændevinslærke stak jeg i Lommen, og saa styrede vi Kursen ned imod Søen. Vindstødene rustede i os, og Regnen faldt nu og da strømmevis; det var en besværlig Tur, og jeg bandede min svagelige Tilstand, der egentlig gjorde mig uskikket til en saadan Expedition; men Drengen var stor og stærkt, han gav mig en Ende af Touget i Haanden, og saaledes naaede vi, snart gaaende, snart travlende, ned til det Sted, jeg har omtalt for Dem som Djevlebroen.

At det netop var dette Sted, vi var kommen til, havde vi mere paa Følelsen end paa Synet. Mørkt var det, og hvergang Stormens Luden og Brændingens Brølen sagtnedes et Dieblit, hørte vi de fortvivlede Raab, der i Førstningen havde været dæmpede ved Afstanden, men nu tog til i Styrke, da vi stod lige overfor de Skær, hvor vi maatte formode, at det strandede Skib laa og droges i den sidste Kamp. Det Hele var som en sort, kogende Rjedel, der kun af og til blev oplyst af Braadsfjernes hvide Blink, hvergang de sloges til Skum mod Klipperne. See Noget kunde vi ikke, hverken

Skib eller Mandskab, men vi hørte tilstrækkeligt, og de Skrig skal jeg aldrig glemme, saalænge jeg lever.

Hvad der var Regn og hvad der var det salte Skum, kunde vi ikke engang længer afgjøre, og det var ligesaa vanskeligt at sige, hvor Klipperne hørte op, og Brændingen begyndte. Vi kunde derfor ikke i Mørket vove os længere frem, men maatte staa uvirksomme og høre paa disse Skrig, der mere end den kolde Blæst og den raa Taage gif os gjennem Marv og Ben. „Det er nok ilde fat her,” sagde Drengen; „jeg kunde jo gjerne forsøge paa at naa over til Byen efter Hjælp, men inden jeg kommer tilbage, er vist Hjælpen forsilde.“ „Du har Ret i det,” sagde jeg, men i Grunden vidste jeg ikke selv, hvad jeg sagde. Man tænker saameget i et saadant Dieblis, som man først bagefter husker, men som ikke altid har været fornuftig tænkt. Jeg tænkte jaaledes lige strax paa en Vaad, men hvor skulde man faae saadan en fra, og desuden, hvad kunde det nytte? Saa tænkte jeg paa mit eget Forlis, og hvordan jeg selv havde klarer mig, og saa syntes jeg, at det kunde disse Folk ogsaa gjøre. Saa vilde jeg lige til at lade Drengen forsøge paa at naa ned til Byen over Klipperne, for at praie Mandskabet ved Redningsapparaterne, men imidlertid vare Skrigene efterhaanden blevene svagere og svagere, og da jeg nok vidste, at Hjælpen først kunde komme om et Par Timer, maatte

jeg rigtignok fandte Drengens Ord, at det saa vilde være forfælske. Som jeg saadan stod og ikke vidste, hvad jeg skulde gjøre, erindrer jeg tydeligt, hvordan der kom en Række voldsomme Vindstød, hvis Mage jeg maaske aldrig har oplevet, og som formelig kastede os omkuld. Efter disse brølede og larmende Brændingen derude i Mørket ligesom en Hoben af Lucifers egne Børn, der vare undslupne det allermørkeste Sted; det salte Stum stod os i Ansigtet ligesom den tætteste Regn; Klipperne drøned under os, og vi folbede uvilkaarlig paa samme Tid vore Hænder, og tænkte med Angst og Gru og med en inderlig Bøn paa dem, der, at regne efter Skrigenes Ophør, nu neppe behøvede mennefskelig Hjælp mer.

Saadan stod vi en Stund uden at mæle et Ord, og lyttede ængsteligt efter, om vi ikke kunde høre nogen Stønnen eller Jamren fra Mennefsker, der maaske endnu kunde være ilive. Men der var Ingenting hverken at see eller høre. Saa begyndte Drengen at rulle Touget op, og derpaa sagde han ganske rolig, idet han rakte mig Enden af Linen: „Det Værste af Stormen måa nu være forbi; jeg skulde synes, at hun er falden flere Streger mere vestlig, og hun kan ikke blive ved at blæse saa haardt efter den sidste Overhaling. Læg mig Linen om Livet, og laan mig din Stage der; jeg kunde have Lyft til at krybe lidt længer ned for at see,

om der dog ikke skulde være kommen en Gæst i Land."

Det var som sagt en stor og stærk Dreng. Jeg gav ham derfor uden Betænkning Louget om Livet og Baadshagen i Haanden, satte mig ned i en Rekke mellem to Stene, med Benene stemte imod et Klippestykke og med den anden Ende af Louget om Livet, og et Par Sekunder efter var han forsvunden i Mørket.

Skjøndt jeg er vis paa, at det kun varede nogle Minuter, kan jeg dog forsikre Dem, at den Ventetid var lang. Jeg firede stadig paa Louget, idet jeg holdt igjen af alle Kræfter, saalænge Stramningen varede. Af Anstrengelsen værkede mit Hoved, som om der var glødende Jern i det, men jeg mærkede det knap; jeg firede og holdt igjen, indtil Stramningen hørte op, — saa stak jeg alt det Loug fra mig, jeg havde, indtil der ikke var Mere tilbage end affurat det Halvstik, jeg havde gjort om Livet. Derpaa bandt jeg Klædet igjen tilrette om Hovedet og lyttede efter. Veiret var ganske rigtig stille noget af; Brændingen dundrede endnu mod Stenene, men Vinden hylede ikke nær saa stygt som tilforn. Det begyndte ogsaa at lysne lidt derude i Taagen, og man kunde allerede skimte Gjenstande rundt omkring. Bludselig blev der rykset i Louget, og jeg hørte Drengens Stemme, der raabte, at jeg skulde komme ned. I et Nu havde

jeg Louget af mig og var ude over Klippen; jeg bed mig fast som en Kat i Revner og Sprækker, og naaede ogsaa lykkelig de nederste Stær. Der laa Drengen og bøiede sig over Noget, der var lænet op mod en Sten. Vandet strømmede helt op til Knæerne, hvergang Søerne brød ind imod mig; jeg vidste, at det gjaldt om at holde fast, naar Strømmen løb udefter igjen, og jeg holdt fast. „Stynd Dig og kom strax med Brændevinsflasken,“ raabte han, „her er en lille Dame, som laa tværs for en stor Sten ind imod Land. Hun er nok alene om det.“ Jeg rakte ham Flasken og figede rundt til alle Sider. Der var Intet uden Vand og Klipper og nogle ganske enkelte Bragstumper, der nu og da stak frem af det hvide Skum. Jeg havde et Par Gange fat i nogle af disse Stumper, der forekom mig at ligne menneskelige Væsnere, men jeg indsaar snart, at det var bedst saa hurtigt som muligt at bjerpe den Ene, vi var sikker paa, saamegetmere som det igjen kom med Byger og Tynning, og vi havde en farlig Opstigning, der nødvendigvis fordrede den Smule Lysning, som for Diebliffet fandtes. Der var naturligvis ikke Tale om at see, hvem vi havde for os. Ung og fin maatte hun være, for hun var saa let som en Fjer at løfte paa, naar man fraregnede Tyngheden af de vaade Klæder. Drengen sagde, at det nok maatte være en meget fin Dame, siden hun slet ikke havde

villet tage en eneste Draabe Brændevin til sig, men det mente jeg dog snarere laa i den simple Grund, at hun var aldeles bevidstløs, den Staffel. Det var underligt nok at tage paa saadant et skrøbeligt lille Væsen; men op maatte vi jo, og det kom vi da ogsaa endelig, skjøndt rigtignok med saamegen Besvær, at jeg var mere død end levende, da vi havde naaet Huset og lagt hende paa Sengen, hvor Drengen pleiede at sove. Saaret i mit Hoved var sprunget op underveis, og Blodet løb i Strømme ned over Hals og Skuldre. Jeg mærkede, at Kræfterne snart vilde svigte mig, men lige til det Sidste hjalp jeg dog Drengen med at rulle og gnide hende i uldne Tæpper, efterat vi havde skilt hende af med saa Meget af det vaade Løi, som vi to Mandfolk syntes kunde paafe sig. Ved Lyset, som vi fik tændt, kan jeg netop huske, at jeg saae det deiligste Ansigt, som en Sømand nogensinde fik at see, men saa kunde jeg heller ikke mere, og ligesom Døren gik op, og jeg saae den Gamle, der blev staaende forbauset i den, kæntrede jeg og gik rundt som en Hvalfisk, der har faaet Harpunen. Der laa jeg da, og — ja, nok er det, at der laa jeg, — og nu har jeg fortalt Dem om det Forlis.“

Den gamle Sømand brød fort af. Med Haanden for Panden, skyggende imod Lampeflæket, og med den stumpede Pibe mellem de tæt sammenknæbne

Læber sad han nogen Tid ganske stille, som om disse i faa Ord sammentrængte Begivenheder udfoldede sig i hans Erindring og kastede Skygger over hans Tanke i deres fulde, mørke Bredde. Derpaa saae han hen til mig med et underligt Blik, som om han ventede det Spørgsmaal, der utvivlsomt vilde komme, men som han maaske ligesaa gjerne vilde have undgaaet.

Jeg spurgte da, men fortrød næsten øieblikkelig, at jeg havde spurgit. Med fugtige Dine og en sittrende Gaaend tog han Billedet fra Bordet, og holdt det længe ud fra sig i udstrakt Arm, saaledes som gamle Folk pleie at læse Skrift; og som om Skriften, han læste, indeholdt for megen Bemod, til at han turde læse den tilende, stød han hastig Portrætet ned i Bordstussen, satte Albuen fast imod Bordfladen, og begyndte atter at fortælle, men i en underlig fraværende Tone, adspredt, som om han henvendte sig til En udenfor det snevre Kammer, ikke ulig en gammel ossiansk Barde, der i taagede Omrids besynger Skyggerne paa Bjergene eller henover det stormende Hav.

„Hvordan det saa gik hende, og hvem hun var, vilde De jo vide. Mageløs deilig var hun, siger jeg Dem; men det behøver jeg forresten ikke at sige Dem, for det har De jo selv seet af Skilderiet der. — Jeg var den af os To, der laa længst tilspis efter den Tur. Saarfeberen var kommen,

og jeg var nok efter Doktorens Mening saagodt som paa Veien til Afmønstring, men hun pleiede mig, da hun selv var bleven rask, og jeg har da hende at takke for, at jeg holdt det gaaende, — hvis ellers det er nogen Tak værd.

Jeg husker godt, at det var en Morgen, da jeg første Gang vaagnede med nogen Klarhed om hvad der var passeret. Hun sad ved Vinduet og syede eller læste, og da hun mærkede, at jeg rørte mig, reiste hun sig op, og kom hen til mig. De skulde have seet hende, da hun takkede mig for sin Frelse, som hun paastod, at hun skyldte mig, uagtet jeg fortalte, at det egentlig var Drengen, der havde gjort det Altsammen. De skulde have hørt hende fortælle om Skibbrudet, om hendes brave Dinkel, Kaptainen, der havde kæmpet som en Mand for at redde hende, men var bleven revet bort af en Søg, netop som han havde faaet klamret sig fast til en Klippe med hende i Armen.

Drengen, sagde hun, havde Dagen efter den frygtelige Nat været nede ved Søen med nogle Fiskere fra Omegnen. De havde bjerget nogle ilanddrevne Sager, og blandt Andet Noget af Kaptainens og hendes Tøj. Forresten havde der hverken været Spor af Levende eller Døde at see, og først flere Dage efter blev der gjort Anmeldelse om, at Nogle af de Sidste var blevne fiskede op sydligere paa Landet, hvor Strømmen havde sat dem ned.

•

Edith hed hun, og hendes Forældre boede i en lille By i det nordlige England; hun var taget med sin Onkel til Stralsund, for at besøge nogle Slægtninge, og paa Tilbagereisen derfra var det, at de i Stormen og Tykningen var forliste.

Jeg var den herhjemme, der kunde klare mig bedst med det Engelske; jeg var derfor ogsaa den, der var mest om hende; og da hun havde faaet et Brev sendt afsted til sit Hjem, for at melde det Skete, slog hun sig efter den Gamles Opfordring til No hos os, indtil Svaret kom, og indtil hun kunde finde en Leilighed til England igjen. Præstens og Doktorens gjorde rigtignok Alt for at faae hende til at bo hos dem, men Søen og Klipperne og Fyrtaarnet holdt hun af, sagde hun, og hun vilde blive hos dem, der havde taget hende op. Saa blev hun da i hele tre Maaneder hos os, for det var Vintertid, og al Postgang var standset, og da Posten endelig kom, og hun fik Brev, at hun blev ventet hjem, var der ingen Skibsleilighed før end henimod Foraaret.

Hun styrede den lille Husholdning for os, og kunde snart tale lidt Dansk. Vi kom ogsaa en Del ud til Folk i Omegnen den Vinter. I Begyndelsen blev der jo seet noget underligt paa hende, og der blev talt nok baade om hende og mig, men efterhaanden vænte man sig til det som til saameget Andet. Overalt, hvor hun kom hen, var hun

den Deiligste af Alle, og det var tidt, naar hun var pyntet til Dands eller anden Ungdomsforfølelse, at jeg slet ikke turde tro, at det var den Samme, jeg havde været med at bjerger fra en gruelig Død; og tidt kunde jeg staa stille langt fra hende og turde ikke tale til hende, fordi jeg syntes, at hun var for fin og for skjøn for en Sømands Selskab. Men naar jeg sagde det, blev hun altid vred paa mig, og naar jeg saa blev skamfuld eller bedrøvet, imilede hun og klappede i Hænderne, og udnævnte mig til duke of the lighthouse, — for saa maatte jeg da endelig være stor nok for hende.

Allerbedst syntes jeg dog om hende, naar vi om Aftenen sad nede i vor Kahyt, og hun havde skjænket The for den Gamle og os to Brødre. Saa gik Passiaren sin uforstyrrede Gang, og hun fortalte om sit Hjem og sin Familie, og jeg snittede et lille Fartøj til hende. Naar jeg saa spurgte hende, om hun ikke længtes hjem, og hun svarede jo, men at hun havde det saa godt, hvor hun nu var, at hun vilde sjarne os Alle, naar hun var kommen til England, — saa kunde jeg slet ikke tænke mig, at hun nogensinde skulde bort fra os, og naar jeg alligevel tænkte derpaa, blev jeg ilde tilmode, og gik ud og drev omkring mellem Klipperne.

Saa var det en Aften nogen Tid efter at der var kommet Brev fra England, og hun havde be-

stemt at ville reise med den første indtræffende Leilighed. Den Gamle var ikke rigtig raff, og jeg var heroppe og påseede Fyret. Jeg sad affurat paa samme Plads, hvor jeg nu sidder, og jeg tænkte paa, at jeg snart skulde miste hende, og det maaske for bestandig. Naturligvis, der var jo ikke Noget til Ginder for, at jeg kunde tage en Hyre til England og saa besøge hende, men unge Folk synes nu altid, at der ikke er noget Gaab, naar de skal skilles, — og det har jo forresten unge Folk Ret til at synes; det kjender De maaske selv Noget til, unge Herre?

Men saa var det, just som jeg sad og var modfalden herover, at den Dør bagved Dem gik op, og hun kom ind med min Aftensmad. Den Gamle havde det godt nu, jagde hun, men Drenge var gaaet ned til Byen, og derfor havde hun selv taget Besperkosten, og var løbet over med den til mig. Hun satte Bassen med Theen fra sig her paa Bordet, — jeg husker det Hele saa tydeligt som om det var igaar, — og saa saae hun sig om her i Kamret og lo over al den Uorden, som her var, og jeg tror nok, at hun jagde, at her trængte til at støves af og ryddes op. Jeg var nu slet ikke oplagt til at le; jeg sad med Hovedet i mine Hænder og rørte slet ikke Bassen, som hun havde sat hen til mig. Saa kom hun herhen ved Bordet og vilde have at vide, hvad der var iveien,

og saa spurgte jeg hende lige rent ud, hvor hun kunde nænne at reise fra mig, og om hun slet ikke kunde mærke, hvad der feilede mig. Jeg blev ganske bange, da jeg havde sagt det, men det var nu engang sagt, og da jeg lidt efter saae op paa hende, havde hun Hænderne for Dinene, og græd. Det gjorde mig da rent underlig; jeg har aldrig kunnet taale at see Fruentimmer eller Børn græde. Hvordan det saa var eller ikke var; — De veed jo nok, hvordan saadan Noget gaar til. — Jeg fik hendes ene Haand i min, og saa mødtes vore Dine, og saa sagde jeg igjen: Edith, hvorfor vil Du reise fra mig? og saa — og saa spurgte jeg hende, om hun vilde blive min Hustru paa Sømands Tro og Love.”

Den ærlige Fortællers furede Ansigt var klaret op under Meddelelsen af, hvad der havde givet hans Liv sit Indhold og sin Skjønhed. Jeg nikkede smilende over til ham, og han fortsatte, idet Mindets Glæds endnu spredte sit Skær foryngende og mildnende over de haarde, kummerfulde Træk:

„Ja her, paa denne selv samme Plet, var det at hun gav mig sit Ja, og da Kamret blev os for trangt, lod jeg Fyr være Fyr, og vi gik udomkring paa Klipperne Arm i Arm. Det var Maanestien og Stille, og vi havde alle de mange Ting at fortælle hinanden, som unge Mennesker altid har, naar

de først er kommen rigtig Side om Side, og Kjen-
dingslaget er heist. Vi gif ned til det Sted, hvor
hun var kommen iland, og der stod vi længe og
saae paa, hvor fredeligt Vandet gif ud og ind
mellem Klipperne, ganske som om der aldrig kunde
være Tale om Storm og Stranding; og vi syntes
jo Begge, at eftersom det var gaaet saa godt den-
gang, hvor det saa allerværst ud, maatte det sag-
tens kunne gaa godt i Fremtiden for os; — nu
var vi jo To om at klare Byggerne, og forresten
ventede vi mere Solskin end Bygeveir og mere
smult Vand end Søgang.

Den næste Dag fortalte vi den Gamle, at vi
havde forlovet os, og glad blev han, for min en-
gelske Brud havde ganske vundet hans Hjerte. Saa
gif der nogle af de deiligste Uger i mit Liv, og
saa kom Afskeden. Edith skulde tage hjem med en
svensk Bark, der nylig var bleven kjøbhalet nebe i
Byen, og som var paa Reisen til England. Imid-
lertid skulde jeg søge Hyre og muligvis see
at saa et Skib at føre. Naar hun saa tilstræffelig
havde forberedt Familien, der nok var lidt van-
skelig, skulde jeg komme over til hende. Saadan
havde den Gamle bestemt det, og saadan blev det
da ogsaa antaget af os Begge, efter megen Snak-
ken frem og tilbage. Jeg fulgte min Edith om-
bord, og fik ved Afskeden det Skilderi, som De har
seet her, og som var blevet tegnet i Stralsund og

kommet iland ved Strandingen blandt Andet af hendes Løi. Dersom jeg havde faaet Lov at raade, var hun ikke taget med det Skib ved Foraarsjevedgustider over Nordsøen; jeg syntes hverken om Skibet eller dets Fører, men den Gamle pressede paa, og jeg maatte give efter.

Saa seilede hun da, og jeg gik igjen heroppe ved Fyret. Dag og Nat gik jeg omkring mellem de Klipper, hvor vi saa ofte havde gaaet sammen. I Storm og i Stille tænkte jeg paa hende, som jeg den Nat havde baaret op fra Søen. Jeg ventede og ventede paa Brev derovrefra; men der kom ikke noget. Jeg skrev til hendes Hjem; hun var ikke kommen endnu. Jeg skrev til Skibets Bestemmelssæd; Ingen vidste noget af det at sige. Saa tog jeg selv derover, for at faae Bished i min Sag. Den fik jeg da ogsaa. Og saa foer jeg tilførs i fulde femogtredive Aar, men mig har Havet ikke villet tage. Nu pudser jeg Lamper her, som min Gamle gjorde før mig. Jeg har aldrig været gift; jeg har Ingen til at pudse dem efter mig. — Godnat, unge Herre! nu veed De, hvem Skilberiet er, og hvis De vil tjene en gammel Sømand, saa spørg ham ikke oftere derom.“

Den svømmende Lighiste.

„Sei da! Ole!“

„Kanste Herren kaldte?“

„Javel. Troer De ikke, Ole, at det snart frister op?“

„Jeg skal sige Herren det imorgen ved denne Tid. Engang frister det vel nok op.“

„Ja men jeg mener snart, Ole! Strømmen sætter os svært nordligt, og jeg er næsten stegt af Solen.“

„Bedre at steges end at flaaes, men galt begge Dele, jagde Aalen, da den sprang paa Panden. Naar Herren vil være tilfjøs, maa De kunne taale Alt.“

„Da ikke at flaaes, Ole?“

„Na jo saamænd, ogsaa det!“

„Siig mig Ole, er De nogenfinde bleven flaaet?“

„Ja saagodtjom!“

„Hvordan det?“

„I et Havari inde paa Rindstien. Jeg sad hele tre Timer klempt fast i Storrøstet, og Braget af det flaaende og løbende Gods gik ufladeligt henover mig, og pillede mig ligesaa skaldet som en Krabbe. Her skal Herren selv see Mærkerne!“

„Javist Ole. Det seer stygt ud. Men lang mig nu Flasketurven herover og den kolde Karbonade. Det maa vel være paa Tide at skaffe!“ —

Det var i en Baad at Ole og jeg befandt os, og Baaden drev med slappe Seil og Skøder, ført af den stærke Søndenstrøm, gennem det blanke Vands matte Dønninger. Baaden var hjemmehørende i Billingebæk. Ole var Baadens Eier, jeg selv var Oles Leier, og Flasketurven og Karbonaden skrev sig fra Kromanden i Gilleleie. De sidste Dage havde været stormfulde og ustadige, og jeg havde øvet min Taalmodighed og skærpet min Resignation tre Gange fireogtyve Timer i Rab, medens jeg i Billingebæk, i Oles Hus og saagodtsom stadig inden fire Vægge, oppebiede det Dieblif, hvor Skyerne skulde skille sig, Regnen og Stormen høre op, og jeg selv sættes i Stand til at foretage den Tur til Kullen, som jeg saa mange Gange havde bestemt mig til, og som nu endelig denne Formiddag kom istand.

Vi kunde vel omtrent være naaet midtvejs mellem den fjællandske og skaanske Kyst. Den lette, sva-

lende Brise, som havde bragt os saavidt, var fuldstændig ophørt. Luften var endnu ikke renset af de foregaaende Dages Uveir. Himlen foroven, Rysten til begge Sider og Vandet, hvorover vi gled, syntes næsten at være een stor sammenhængende Masse, der formelig sittrede under Solens brændende Stråler. Der var noget, — ja jeg veed ikke ret hvad, noget Uendeligt udbredt over Naturen. Hvor de forskellige Elementer begyndte og ophørte, lod sig ikke afgjøre; Alt slumrede, Alt var søvndyssjet, og paa en saadan afgjort, gennemtrængende Maade, at det var som om Naturen fra Evighed til Evighed ikke havde havt og ikke vilde faae et andet Udseende. Den smukke Farvesammensætning, der om Morgenens tidlig havde været at iagttage nede fra Stranden, havde været Pladsen for en enkelt, fremherskende, bleggul Tone. Baadens røde Seil og den gyldne Cherry, som stod opstøket i det store Glas, afgav endnu nogle forfriskende Hvilepunkter for det halvtblændede Øie, og da jeg fra Glasjet lod Øiet glide ud imod Kattegattets mægtige Flade, saae jeg ude i Horisonten nogle Smaaskyer hæve sig blaaligrøde med skinnende hvide Kanter; — ellers var som sagt Alt blegt og farveløst, og i denne farveløse Uendelighed drev Baaden afsted i Vandet, nu og da slingrende i Dønningen som en søvndrucken Mand henad en bakket Landevei.

Gjennem Luftens milde Strømme
Synker Varmen sagte ned,
Og Naturen som i Drømme
Er fordybet i sin Fred.

Jeg laa halvt paa Keilingen, halvt paa Loft-
ten, med Benet henover Roerpinden og Straahatten
ned over Vinene, og jeg gjentog disse fire saa uen-
deligt malende Linier snart dæmpet for mig selv,
snart høit, og efterat jeg havde nymnet og sunget,
reciteret og deklameret dem paa alle mulige Maader,
var det, at jeg praiede Ole saaledes som ovenfor er
anført. Den Lyst, jeg ytrede til at faae fat i Mad-
kurven, deltes øiensynlig af Vaadens Eier, og begge
To greb vi da Sagen an med den tilbørlige Omhu,
saa at først Karbonaden og dernæst Sherryen holdt
Flyttedag. Efter endt Flytning, efterat der af Kar-
bonaden kun var Benene, af Sherryen kun Flasken
(eller Flaskerne, thi der var to) tilbage, opsogte vi
igjen hver sin Løfte, og efterat have stuet Hove-
det hen hvor der var en smal Stribe Skygge, va-
rede det ikke længe, førend vi Begge havde givet ef-
ter for Stilhedens, Varmens og Vinens samlede
Indflydelse. Vaaden drev igjennem det blanke
Vand, udsjendende sin Parfume af smeltet Tjære; en
stor Snyflue snurrede omkring det tømte Vinglas;
Ole snørkede som et Taarnuhr, der trækkes op. Jeg
mærkede, hvorledes en Sveddraabe listede sig fra min
Pande nedad min Næse; den kilbrede mig paa en

ubehagelig Maade, men jeg havde ikke Energi nok til at viffe den bort, — og saa sov jeg blideligt.

Da jeg igjen slog Vinene op, mærkede jeg en behagelig Forskjel i Temperaturen. Solen stod betydeligt lavere, det var blevet langt ud paa Eftermiddagen, men hvad der var det Værste, vi selv var kommet et langt Stykke ud i Kattegattet. Jeg saae ind imod den sjællandske Kyst; den var langt agterude, og det var akkurat, at jeg kunde skjelne Rakkehovedbatterne med de to Fyrbygninger. Det kunde ikke nægtes, at vi jo havde haft Strømmen med os paa denne vor Fart. Seilet hang endnu lige dødt ned, og Ole snorkede endnu lige ufortrødent forude. Jeg figede udover den styrbords Lønning for at saae Die paa Kullen, og jeg saae da et eiendommeligt Syn. Imellem Baaden og den svenske Kyst, men ikke mere end nogle faa Kabellængder fra os, laa Braget af et Skib. Jeg havde under Solvarmen og Dagens Stilhed glemt de foregaaende Dages Storme, og jeg blev paa en forunderlig Maade grebet og overrasket ved dette saa pludselige Møde med et taust, uhyggeligt Bidne om de løsslupne Clementers Magt. Efter hvad jeg i en Fart kunde see, maatte det være et svensk eller finsk Fartoi. Det var ladet med Tømmer og drev paa Lasten. Alt det Opflaaende, den hele Klædning fra Standsje til Bak var flaaet ind. Skroget var fortalet udenbords. Det laa med Laaring og

Speil høit i Veiret, men stat Forenden under Vand lige op til Kranbjælkerne, og var idetheletaget ikke ulig en død Hval, der driver omkring med Snuden nedester og Galen i Veiret. Reisningen var svært medtaget; af Fokkemasten var der kun en Stump, af Klyverbommen Intet tilbage, og Stag, Vant, Vardoner, Braiser og Fald havde enten viklet sig jammen i de underligste Klumper, eller dinglede frem og tilbage ved Skibets Bevægelser som et stort, uhyggeligt Fuglestræmsels Pjalter.

Jeg kaldte paa Ole.

Han vaagnede, gabede, gned sine Øine, og opdagede Braget:

„Nu har jeg — (osv.) — aldrig seet saa galt. Der har vi jo den sømmende Ligkiste!“

Jeg vilde lige til at udbede mig en nærmere Forklaring over disse gaadefulde Ord, da Ole med iynlig Bestyrtelse greb en Aare, dreiede Baaden, med en Gondolieres Virtuositet, fik fat i den anden Aare, og drev saa med nogle mægtige Tag Baaden tilbage fra det Syn, der aabenbart generede ham meget. Ved denne Manøvre fik vi imidlertid den styrbord Side af Braget at see, og her laa nogle Gilleleie Fiskere, der sandsynligvis havde fundet Braget forladt af sit Mandskab i Søen, og som nu formodenlig raadsloge om, hvad de skulde gjøre med deres Prijs.

Dette lod til at berolige Ole noget. Han

hvilede paa Aarerne, og spurgte mig i en tøvende, lidt usikker Tone:

„Troer Herren, at det hænger saadan rigtig sammen med det Skib der?“

Jeg svarede ham, at jeg var ganske overbevist derom. Jeg forklarede ham, hvad jeg mente om Skibet, og at jeg syntes, at det i sin nuværende Skikkelse snarere kunde indgyde Betlagelse end Frygt.

Ole saa lidt mere beroliget, men dog endnu en lille Smule tvivlende paa mig. Tilfældigvis viste der sig idetjamme en let Krusning paa Vandfladen vesterude. Det varede ikke længe, inden vi fornå den svalende Brise; jeg firede Skødet af. Ole lagde Aarerne ind, og vi fjernede os mere og mere fra Gjenstanden for min brave Værts Frygt.

„Naa Ole,“ sagde jeg, da vi saaledes havde fiddet nogen Tid. „Hvad var der saa iveien med det Skib?“

„Ja, som Herren selv sagde, saa tænker jeg nu heller ikke, at der var Noget iveien med det Skib. Det var jo sikkertnok saadan en Finlapperstonnert, som maa være bleven ramponeret i Stormen; og Mandskabet er jo vistnok gaaet fra den, da de ikke har kunnet holde hende paa Pumperne længer. Den stærke Søndenstrøm, som har bragt os helt ud af Kurjen, har ikke havt nogen videre Magt over hende, fordi hun laa saa dødt i Vandet og stak Snuden saa dybt ned. Jeg antager, at hun er

isprungen Læf oppe under Anholt, saa har Mandsskabet forladt hende, saa er hun kommen drivende herved for Veiret, saa har Fiskerne faaet Rig paa hende, og saa har Fiskerne og den sønden Strøm ligget og bakket rundt med hende, indtil vi nu traf hende. Det er tydeligt nok. Men kan De nu sige mig, hvordan man to Gange i sit Liv kan see affuerrat det samme Syn, uden at man jo maa tro, at det i Virkeligheden er det samme Skib, — ja jeg kan ikke forklare mig som de lærde Folk, men jeg mener kun, at ligesaa snart som jeg fik Die paa den Havarist der, saa var det ligesom jeg var paa Øiden af Cap Hatteras og saae den svømmende Liggiste.”

„Fortæl mig om den Liggiste, Ole!”

„Ja nok, Herre. Vi har jo nu fair wind lige ind til Arildsleie, saa at der ikke bliver stort Andet at tage vare end at ryge Tobak og spinde Guder. Skulde der være en Draabe Sherry tilbage et eller andet Sted, saa havde jeg ikke Noget imod at være Læberne en lille Gang, førend jeg begynder.”

Nogle saadanne Draaber blev fundne, Oles Hals blev fugtet, og saa begyndte han, idet han trak det ene Ben op under sig, og lod Haanden langsomt og vedholdende glide fra Knæet ned til Skoen og fra Skoen op til Knæet, medens Overtroppen afgav tilsvarende, regelmæssige Pendulsvingninger frem og tilbage:

„Jeg kunde vel være nogleogtyve Aar dengang, og jeg var kommen i med et godt, gammelt Rhederi i New York. Jeg var nok oprindelig gaaet derover med en Dragør Skipper, men Kosten ombord var daarlig og Bæggetøi var der i Kopperne, og saa gik jeg fra Skibet, og kom som sagt i med Yankeeerne. Der var mange Skibe, baade ældre og nye, som foer for samme Rhederi, og der var altid et Mylder af Folk paa Kontoret, som enten vilde afmønstres eller tilmønstres. De fleste af Skibene hentede Trælast oppe fra den Canadiske Grændse, og bragte Tømret og Planterne ned til de sydlige Havne eller til Verne. Paa et af disse Skibe var der en Styrmand, som gik uuder Navnet den sorte Skovmand. Han var begyndt som Trapper og Jæger oppe i de store Skove, men saa havde han faaet Lyst til det salte Vand, og da han kjendte godt til Tømmerhandelen, var han snart kommen i Kredit paa Kontoret, og de havde som sagt gjort ham til Styrmand, skjøndt Fyren ikke forstod sig mere paa Navigationen end den Flaske der. En fortoivlet Karl var han, og gjorde alle mulige dumme Streger, men da han altid passede paa at holde sig go'e Venner med Rhederne, saa var der Ingen, der turde sige Noget til ham. En Dag skulde hans Skipper gaa med en Ladning Planter ned til Charleston, hvor de nok var isærd med at bygge nogle store Bærster eller en Havn eller saadan

Noget. Naa, Fyren er ombord, Ladningen er modtaget og Alt er iorden til Afseiling, men Skipperen og de bedste Folk sidde endnu i forskellige Shopper og drikke et Glas. Skovmanden venter lidt paa dem, men da Tiden falder ham for lang, spørger han den Mand og Drengen, som var ombord, om de er klar til at gaa med ham uden de Andre. De synes, at det er Plaaser, og efterat have taget sig en Extra Grog rundt, stikker de Barpet fra sig, haler ud, faar tilfældigvis god Vind, og kommer drivende ned til Charleston, hvor Tømret er i høi Pris; og der sælger han saa hele Ladningen og ovenikjøbet den ene Mast udaf Skibet. Da han har gjort det, løber han ud fra Charleston i den tomme Skude med Fokkemasten staaende endnu. Han har stadig god Vind nedefter, og han lader da staa til og kommer ned til en af de vestindiske Øer. Der er Prisen paa Tømmer endnu høiere end i Charleston, og saa sælger han sin Salighed hele Skuden, der var ganske ny, og Fokkemasten med. Og han sælger det ikke under Et; nei, han lader Skuden hugge op, og saa udbyder han Planterne for sig, Jernet og Kobberet for sig og Lougværket for sig.

Da han kom hjem fra den Tur, var der jo vældigt Rabalder paa Kontoret. Men Skovmanden klarede sig godt. Han fortalte naturligvis Ingen, hvor stor Fortjenesten havde været. Han sagde kun at han havde fundet heldige Priser derne, og saa

havde han solgt væf, Rub og Stub, Altsammen i Kontorets Interesse. Og saa gav han dem et Regnskab, og da de fik en større Fordel, end de selv havde tænkt dem, saa spurgte de ikke ham, hvormegent han havde tjent. Det var all right, og han var en stor Mand efter den Historie.

Saa er det, at jeg møder ham en Dag i en Shop, hvor Skipperne og Styrmandene paa Regeriets Skibe pleiede at søge. Han sætter sig hen til mig, og giver sig i Snak med mig, og vi drikker et Glas sammen, og han fortæller mig snart Et, snart et Andet om sit Liv i Skovene, og saa kommer han til at tale om sin nuværende Bestilling, og saa siger jeg saadan ganske løseligt, om han nu snart skal gjøre et af sine Træk igjen. Nu maa De vide, gode Herre, at det var en hidsig Kammerat, og at han ikke gjerne hørte Tale derom. Han springer jo ogsaa op og slaaer i Bordet, og spørger, om jeg vil gjøre Nar ad ham, men jeg tog det ganske roligt, og forlangte en Omgang endnu, og saa sagde jeg til ham, at han skulde bare sætte sig ned igjen, og at jeg netop syntes, at det var raskest gjort, det Sidste, og at han maatte være en Fandens flot Fyr for at kunne gjøre saadan Noget. Saa blev han da artig igjen, og satte sig ned hos mig, og lidt efter lidt rykkede han Stolen nærmere hen til mig, og sagde, at jeg vist var den Rette, og at han havde et Forslag at gjøre mig. Nu kunde jeg jo nok have Lyft

til at høre, hvad han kunde have ifinde, og jeg lod derfor, som jeg gik ind paa Alt, hvad han sagde. Han begyndte at tale vidt og bredt om, at man bare skulde tjene Penge for at have det rigtig godt, og at det var ligegyldigt, hvordan man tjente dem; for i grunden var alle Folk lige store Snydere, det gjaldt kun om, at man skulde bære sig siffigt ad. Ser Du, sagde han, naar man nu kunde handle saadan lidt for egen Regning, uden at svare det dumme Kontor en Skilling, saa kunde man dog sige, at man bar sig fornuftig ad. Ja, hvordan vilde Du bære Dig ad med det? sagde jeg. For Satan, jeg vilde stille mig af med Kaptainen, naar jeg saae mit Snit, og saa vilde jeg lade, som om Skude og Last var mit Eget, og ikke mere komme tilbage. Naar saa det vilde Du, sagde jeg, og saa slog jeg ham lige ind i hans sorte Hjæss, saa at han faldt bagover, og da han kom paa Benene igjen, og vilde have Tag i mig, saa drak jeg ham saadan en rigtig god, gammel Helsingørs Skalle, saa at han vendte Speilet iveiret og glemte at bede mig læse Navnet." —

„Det var som Pokker, Ole! Har De været saadan en rask Fyr i Deres Ungdom?"

„Ja, en Skalle har jeg kunnet drikke som ikke mange Andre, kan Herren tro," fortsatte min Vært, idet en vis høitidelig Selvfølelse lagde sig ud over hans veirslagne Ansigt. „Men nu skal De bare høre videre.

Ligeaaftart jeg havde druffet ham Skallen, fatte jeg den lige Kurs opefter Kontoret, og da jeg havde faaet fat paa en af Skrivelserne, fortalte jeg ham hele Historien, faadan som den var gaaet for sig, og bad ham melde til Rhederne, hvad Skovmanden havde ifinde. Men der var jeg nok kommen til de Rette! De bad mig paa en pæn Maade reise Fanden i volds, og sagde, at Rhederiet havde ingen dygtigere Styrmænd i sit Brød end ham, og at jeg ikke skulde gaa og forklage mine Kammerater, og alt faadan Noget. Ja ja, tænkte jeg, gjør hvad I vil og tro hvad I vil, jeg tror nu Mit.

Saa var det nogen Tid efter. Det Skib, hvorpaa Skovmanden var, havde faaet en svær Ladning Planter ind, rigtig dyrt Tømmer, og det var gaaet sydpaa, jeg kan ikke længer huske til hvilken Havn. Det var just i Orkantiden. Et Par af Rhederiets Skibe var forliste; det var gamle Skuder, og de var høit assurerte, og den gamle Bogholder stod netop og gned sig i Hænderne, og beregnede, hvor meget Firmaet havde tjent ved de Forlis. Jeg skulde affeile samme Dags Eftermiddag, og var sendt op paa Kontoret for at høre nogle Ordre, og ligesom jeg nu staar og taler med Fuldmægtigen, kommer der en Mand ind, og spørger os, om vi har hørt den Historie med Skovmanden, og saa fortæller han os, at der i Havnen er kommet et Fartøj ind som

havde fiske en Mand op fra det Skib, hvor Skovmanden var ombord.

„Naa, siger jeg, er nu den Kjeltring endelig druknet.“

„Jo pyt, paa det Lag, siger saa Manden. Nei, Sagen er den, at Skovmanden, efter hvad Matrosen fortæller, har overrumplet Kaptainen, og smidt ham og de to, tre Folk, som holdt med ham, overbord, og nu seiler han om med hele det øvrige Mandskab, og sælger vel Skib og Besætning, hvis han ikke strax gaar hen og spiller Sørvøver.“

Jeg løber ned til Havnen, og faar fat i Matrosen, og han fortæller ganske rigtig hele Historien, som den gik for sig. Saa gaar jeg op til Røderne, og spørger dem, hvad de nu vil gjøre. Det var flinke Folk. De vidste nok, at naar de lod Sagen gaa til Regeringen, saa kunde det vare længe, inden nogen Orlogsmænd kunde komme ud, eller inden der blev sendt Ordre til de Krydsere, der var ude, og saa spurgte de mig, om jeg vilde tage mig af Sagen, og hvad jeg vilde gjøre.

Nu havde netop Firmaet et brillant lille Fartøj, en rigtig Hartloper, som jeg vidste laa seilklar. Den, siger jeg saa til dem, at de skulde overlade mig, tilligemed Vaaben og Ammunition, saa skulde jeg nok sørge for Bemanningen, og det skulde da være mærkværdigt, om jeg ikke skulde kunne faae fat i Fyren. De slog strax til, og allerede den næste

Morgen stak jeg i Søen med en Enes rigtig raske Gaster ombord, som jeg kjendte fra gammel Tid, og som nok kunde have Lyst til at være med paa Jagt efter Skovmanden.

Saa var det en Morgen eller tidlig Formiddag paa Høiden af Kap Hatteras. Vi havde stadig spurgt os for hele Kysten nedester, men ingensteder havde vi faaet nogen ordenlig Besked, som vi kunde seile efter. De sidste Dage havde været svært stormfulde, og vi havde havt nok med os selv at gjøre, og der var ikke blevet holdt videre skarpt Udkig. Det var nu saa temmelig stille, og vi kom med Læseil til, og svingrede affted gennem Vandet, som var svært hult endnu fra det sidste, flette Veir. Jeg stod agterude paa den lille Skandse, og ved Siden af mig stod en ung Fyr, som jeg holdt meget af, og som var saadan en udmærket Skytte. Han stod netop med en Bøsse, og morede sig med at vise de Andre, hvordan han kunde træffe alle de Ting, baade Glasfer og Kridtpiber og Gud veed hvad, som de kastede overbord. Lige paa en Gang saar jeg saa Die paa Noget ude i Horisonten, og jeg siger det til de Andre, og vi faar jo Rifflerterne frem, og der bliver talt meget frem og tilbage om, hvad det kunde være. Jeg foreslog, at vi skulde holde lidt ud af Kursen, for at se nærmere paa det, og det blev vi da ogsaa enige om. En halv Timestid efter var der ikke en

Eneste ombord, som jo ikke var overbevist om, at det var en Havarist, og der var endog saa dem, der vilde mene, at det var Skibet, vi søgte efter. Vi blev ved at slingre afsted, og jeg lod Baabnene bringe op og dele rundt. Solen brændte heft, ligesom den har gjort idag, og vi toge os en Dmgang Grog, og lidt efter lidt kom vi Havaristen saa nær, at vi kunde se Alt, baade udenbords og indenbords, med de blotte Øine. Det var ganske rigtig Skibet, vi søgte efter, men nu skal De høre, hvor underligt det faae ud. Det laa tungt i Vandet og drev tydeligt nok paa Lasten. Alt det Opstaaende fra Skandsen til Bak var slaaet væk, og forude gik Vandet uafsladeligt frem og tilbage over Dækket. Det reiste høit med Agterskibet, og satte Snuden nedester, og Klyverbommen, Pyntenetstokken og Gallionen var væk. Det ene Anker hang endnu under Kranbjælken, det andet faae vi ikke. Fokkemasten var brækket af, en Allen eller to over Dækket, og den hele Fokkereisning laa endnu udover det bagbords Røst, hvor den havde haget sig fast ved Bantet og Bardonerne. Liget af den stakkels Skibshund hang ogsaa i Røstet. Den var nok bleven viklet ind i Godset og havde ikke kunnet komme los igjen. Vi strøg langsmed Vragets Side. Der var hverken Mænd eller Mús, der var hverken Kabys eller Vandtønder paa Dækket. Alt var stykket væk, og jeg fik en Anelse om, at det var sket i Orkanen, og at een Sø havde

sliffet hele Dækket rent paa engang, og taget Baaden med sig. Men hvor var da Mandstabet? for at de Allesammen skulde være vadsket overbord, det var jo dog neppe rimeligt. Stormasten stod endnu; kun Storstangen var væk. Og mellem begge Bantene omtrent midt oppe paa Masten var der lavet en underlig Menage. Der var knyttet et gammelt Seil med Enderne fast til Bærlingerne i det luv og det læ Stovant. Og høiere oppe ad Masten var der lagt Spir og Rundholter mellem Bantene. Paa disse Rundholter hængte der Klædningsstykker, og helt opad det luv Bant saae vi Frakker og Skjorter og Spande og Kasseroller og smaa Poser, hvori der vistnok havde været Beskøiter. Seilet, der var knyttet mellem Bantene, lignede selv en stor Pose. Vi kunde ikke se ned i det, men udenpaa kunde vi kende, at der maatte være Noget derinde.

Det var et helt uhyggeligt Syn, kan De tro, og der var Ingen ombord, som sagde Noget, men vi havde nok Allesammen en Formodning. Og ligesom vi gik foran om Braget, bar Vinden os saadan en nederdrægtig stng Lugt i Næsen. „Det er jo en sømmende Ligsiste,“ raabte den unge Tyr, som jeg fortalte om, og saa lagde han Bøssen til Rinden, og spurgte mig, om man ikke skulde se, hvad der var i Posen. Jeg nikkede til ham, og saa holdt han lige paa det Sted, hvor det gamle, mørre Seil var gjort fast til Bærlingen, og Pus, der revnede hele

Bøsen, og en to, tre, fire Kroppe faldt ned paa Dækket, og skjøndt de var slemme medtagne, kunde vi dog tydelig kjende den lange Skovmands Skabelon i det ene af Ligene.

Vi havde set nok. De stakkels Djævla havde naturligvis ikke kunnet komme bort fra Skibet, og den Smule Proviant, de havde hjerget op til sig, var jo snart forbi. At Skovmanden saadan gik hen og sultede ihjel som en Krage, det kunde han maaske have godt af; men det var dog Synd for de andre af Folkene, som i Grunden var stikkelige Fyre.

Der var Ingen af os ombord, der glemte Synet ihast; det skal jeg love for; og der blev spundet mange Ender om den svømmende Ligkiste, og da jeg nu idag saadan lige paa engang fik Die paa den sorte Skude deragterude, saa løb jo alle disse fire Kroppe mig ihu, og jeg vilde nødig se det Syn om igjen. — Pas paa ved Skødet, Herre, nu kommer der Brise."

Udflugter paa Sicilien.

I.

Palermo.

Medens vi gennem Straarøret indsugede Nøgen af den duftende armeniske Tobak, havde Giacomo, med den ulasteligt hvide Skjorte og det stereotype Smil, sat sin fjerde »mezza ancora« paa Bordet, og medens Marsalaens gyldne Indhold efterhaanden forsvandt af Glasfene, vuggedes hele Selskabet ind i den sædvanlige Eftermiddagsstemning, hvori man saa omtrent er tilbøielig til at drikke Du's med hele Verden, tilgive sine Fjender, hvis man har nogle, og opsoge sig Benner, hvis man ingen har eller selv om man har nok saa mange iforveien. Intet Sted kunde heller bedre egne sig til vort kontemplative »dolce far niente« end den lille hyggelige Piazza St. Spirito, begrændset paa den ene Side af den elegante Verdens Paladser, flankeret af den gamle

Porta Felice, hvorigjennem det blaa Hav glimtede, og med den rislende Fontæne i Midten, hvor Bronzehesten pladskede i det klare Vand, der piblede ud mellem Stenene og i en bred Flod næsten naaede hen til vort Paulun, Signor Angelos Taverne. Paa denne Plads udmundede Hovedgaden, den lange Strada Garibaldi, hvorigjennem den ridderlige Rondottiere engang havde holdt sit Indtog, og hvor nu hele Publikums Strømning bølgede: fortstægede Signorer med den uadskillelige Papircigar, enkelte Damer, der nysgjerrige saae paa vor forsamlede Gruppe, og forresten hele den brogede, mylbrende Flok af Jaquiner, Industridrivende, Præster, Soldater og Lazzaroner, der ere saa eiendommelige for alle syditalienske Byer.

Fra et nationalt Standpunkt var vort Selskab noget blandet. Det bestod af to Englændere, en Hannoveraner, en Svenskf, en Norst og to Danske. Tilfældige Omstændigheder havde ført os sammen, og min Landsmand Hr. L., der i ti Aar havde været bosat i Palermo, agerede Tolf og »maitre du plaisir« for os Alle. Om Dagen gif Enhver af os sine forskjellige Veie; men naar Skyggerne faldt hen over Bronzehesten paa Piazza St. Spirito, samledes vi Alle ligesom efter en stiltiende Overenskomst i Taverne; Stolene bleve flyttede udenfor, Giacomo stjænkede i Glasene, og vi diskuterede da det Spørgsmaal: „Hvor skulde vi tilbringe Aftenen?“

Denne Aften, jeg her omtaler, vare allerede flere Forslag gjorde og forkastede, da vi nede fra Porta Felice hørte en høi Tenor synge den bekjendte Strofe fra Barberen: »Buona sera, mi signori« — og min muntre Ven, Landskabsmaleren Federigo Lojagono, saaes i Epidfen for et lille Selskab Palermitanere at styre sin Kurs henimod vort Bord. I Syden er man ikke længe om Præsentationen, og da de ædruelige Italienerne havde afflaaet at drikke mere end eet lille Glas, tog enhver af os Barbarer sin nye Bekjendts Arm, og under en høirøstet Konversation dreiede vi ned ad Strada Garibaldi, og besøgt os snart raadvilde foran den ældgamle St. Maria la Catena, en lille gothisk Kirke, der ligger lige indenfor Doganernes Baghus, og forbi hvilken hele det brogede og larmende Liv ved Havnen bevæger sig ud og ind gennem den store, aabne Port.

Fra Piazza Marina ligeoverfor strømmede en tæt Folkeskare os imøde, og forjaaavidt var vor Raadvildhed ikke af lang Varighed, eftersom Strømmen snart greb os og førte os videre med ustandselig Magt. At der handlede om en stor Procession, fik jeg snart at vide af min Ven Lojagono, der fortalte mig, at alle Palermos Droftskubste engang af en eller anden Grund havde aflagt det Løfte, hvert Aar paa denne Dag at ville bære et kolossal Mariabillede i Procession hen til et ligesaa kolossal Kristusbillede og i Forbindelse med Drengene

www.libtool.com.cn

Bladene

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

Indholdet

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

Hr. L. opfordrede da Arieregarden, hvori de to Englændere befandt sig, til Tausshed, men de stolte Briter forsøgte kun deres Talefrihed med endnu høiere Udraab, og kastede paa samme Tid saa udfordrende Blikke omkring sig, at et Gaandgemæng sandsynligvis vilde have været uundgaaeligt, dersom Lojagono ikke til al Lykke havde faaet Die paa nogle Beskjendte høit oppe over vore Hoveder paa en pragtfuld Balkon. Fra Midten af Gaden, hvor vi gik, blev der da foretaget et Forsøg paa at bryde igjennem ind paa Fortovet, hvilket Forsøg lykkedes, takket være Nordmændenes stærke Skuldre, og uden at vi kom i altfor nær Berøring med vort utilfredse Auditorium. Vi befandt os i Casino di Nobilis's prægtige Gaard. Brede Marmortrapper førte op til et aabent Galleri, der blev baaret af lustige Buer paa blanke Granitsøiler. Igjennem Værelser, behængte med Silketapeter, bedækkede med de blødeste Tæpper og prydede med fortræffelige Loftsmalerier, kom vi ud paa den store Balkon, der indtog hele Husets Brede, og hvor et talrigt Selskab af Herrer og Damer allerede havde forsamlet sig.

Her var Noget at se. Alle Balkonerne ligeoverfor os vare overjaaede med Tilskuere, der lo og pludrede, brugte Bister og røg Cigarer. I den snevre Gade nedenunder hølgede Menneffemasjen, og ovenover os var den deilige Himmel, hvor allerede en enkelt Stjerne hift og her begyndte at

glimte. Nu løb det: »vengono, vengono«! Brudstykker af Musitnumre naaede op til os, og smaa Blus dansede ligesom Lygtemænd frem og tilbage mellem Mængden. Man mærkede, at Strømmen var i Bevægelse henimod os. Mængden lige under os vakkede hid og did, gav derpaa efter for Trykket bagfra, og bevægede sig fremad. Soldaternes Bajonetter blinkede, Raabene og Skrigene tiltog. Snart overdøvedes Alt af den brusende Musik, og jeg saae nu, hvorledes Hovederne langt nede i Gaden yderste Ende bøjede sig mod Jorden. En halv Enes Minuter endnu, og Processionen var der. De stakkels Drosketudste stønnede under Vægten af et uhyre Stillaads, hvorpaa en Vordame i elegant sort Fløielstjole med langt Slæb stod opstillet med en utallig Mængde Lys omkring sig. Derpaa fulgte en Række af Kirkebetjente i Talar og Præster i hvide Messesærte. I Midten af Gaden gik, med en fire, fem Skridts Mellemrum, de yndigste Smaapiger, klædte i Hvidt, med Guldpapirsvinger paa Ryggen og en uforstyrrelig Alvor i de smaa, barnlige Træk. De havde hver sit Lys i Haanden, og nu og da skottede de over til Mødrene, der bandede sig Bei langs Forlovet, medens de i moderlig Hentykkelse og med høie Udraab pegede paa de pyntede smaa Engle. Smidlertid brusede fra det fortræffelige Musikkorps den ene Operamelodi efter den anden; overalt knælede Folk, Lysene glimrede i Halvmørket, Rø-

gelskfarrene udgøde deres stærke Aroma, og nu mødte fra den modsatte Side et lignende Optog, kun med en mandlig Vorduffe paa Stilladjet. Begge Tog stode stille ikke langt fra vor Balkon. Derpaa nærmede de to Stilladjer sig hinanden. Ved Hjælp af et meget profant Tribseapparat i Ryggen bragtes Moder og Søn til at nikke gravitetist til hinanden, og nu faldt tusinde Stemmer ind med en tordnende Hymne, og jeg greb mig selv i at række mig udover Gelænderet paa Altanen og raabe Hurra og viste med Hatten, i hvilken begejstret Ekstase jeg afbrødes af en opmærksom Cameriere, der spurgte mig, om jeg ønskede Js.

Da vi Alle havde spist Js, foreslog En af Selskabet en Tur til det ovenfor Byen i Bjergene beliggende Monreale — en Tur, som vi ogsaa efter en kort Raadslagning bestemte os til, skjøndt Veiene vare alt Andet end sikre. Vi skiltes da ad for at hente vore Kapper og andre Fornødenheder, og traf igjen sammen paa det aftalte Mødested, Café Precorso, hvorhen vi havde bestilt Vognene. Eftersom det var strengt forbudt at bære Vaaben, og den Enes tilmed ikke vilde lade den Anden mærke, at han nærrede nogen Frygt, var det morsomt nok at se den Omhyggelighed, hvormed Enhver søgte at skjule enten Skæftet paa en Pistol, der ikke rigtig vilde gjemme sig i Lommen, eller Skæftet af en Kniv, som gled frem udenfor Frakkeærmet.

Da hele Selskabet endelig var samlet, steg vi i Vognene, og afsted rullede vi igjennem Gaderne, bestandigt omfærdseende af Tiggere i alle mulige Aldre og Størrelser, der forfulgte os med den gamle klynkende Ramse: »Misericordia!« »piccolo danaro!« og »moro di fame!«

Den klare, straalende Maane var imidlertid staaet op, og kastede sit Streiflys hen over de gamle sicilianiske Konger, der pryde Facaderne paa Quattro Cantoni, en lille Rotunde midt i Byen, hvorfra de fire Hovedgader udstraale. Stadigt følgende Strada Garibaldi, kom vi snart derpaa forbi Piazza Pretoria, hvis store Fontæne rislede i Maanelyset, omgiven af Valustrader med Statuer og Statuetter af høist forskjellig kunstnerisk Værd. Længere borte i Gaden traf mit Blik Portalen af Kirken St. Giuseppe, hvor jeg den foregaaende Dag havde bivaanet en Messe i Selskab med Lojagono. Vi vare stegne ned i Kirkens Krypt for at se et af hans Yndlingsbilleder, en Altartavle af den berømte Valermitaner Pietro Novelli. Jeg havde, hvad man i Reglen pleier overfor Malerier, gjort Regning paa et nogenlunde heldigt Lys, passende Afstand og andre saadanne Bagateller, og jeg blev høilig forundret ved at befinde mig i et saagodt som mørkt Rum, hvor man affurat skimtede et Alter med røde, flimrende Børlys og foran det en Gruppe Andægtige, der i det skuffende Halvlys jaae uformelig kæmpestore ud. Min Forundring

steg dog endnu mere, da Lojagono banede sig Ved gjennem de Troendes Skare, og jeg tillige med ham befandt mig Ansigt til Ansigt med den ærværdige fede Præst, der høfligt gjorde Plads for os Begge. Efter at have sluttet et Responsorium, kaldte han paa en fedtet Kirkebetjent, der som en Snog stod frem af Mørket, tændte en lang Kjerter, og — En, To, Tre — sprang op paa Alteret, hvor jeg nu opdagede Billedet. . Staaende deroppe, lyfte han op, demonstrerede og fortalte, og alt imedens gif Gudstjenesten sin uforstyrrede Gang nedenunder. — Jeg betragtede væxelvis Lojagono, Præsten og Folket; men det lod til, at jeg var den Eneste, der ikke fandt dette fuldstændigt i sin Orden. Jeg gav mig da god Tid til at betragte Maleriet, og efterat jeg var færdig dermed, betalte jeg Ciceronen og tog en høflig Afked med den fede Fader.

Idet vi vare ifærd med at søge Opgangen fra Kryptkirken, bleve vi standsede af en midaldrende Dame af nobelt Udseende, der i en dæmpet Tone henvendte en Opfordring til os. Jeg hørte ikke Ordene og spurgte derfor Lojagono paa Fransk, hvad det var, hun vilde. Han svarede da, dog ikke uden en vis Forlegenhed, at hun bad os om en Almiske, og førend jeg kunde komme mig af min Forbavselse herover, havde han taget sin Pung frem, og tilbød hende et Frankstykke, hvilket hun imidlertid med en næsten foragtelig Mine vægrede sig ved at

modtage, idet hun ganske roligt tilføjede: »Scusate signori, troppo poco!« Jeg søiede nu et Par andre Stykker til, og da hun rimeligvis kunde se paa os, at Summen ikke yderligere vilde blive forøget, trak hun let paa Skuldrene, og fjernede sig derpaa med en mesterlig Gestus, som om hun havde bevist os en Tjeneste ved at lade sig nøie med saa Lidt.

At dette Tilfælde ikke var enestaaende, fik jeg nu, medens vi førte videre, bekræftet ved de tilstedeværende Palermitaneres Samtale, der for endel dreiede sig om de nuværende sydbitalienske Samfundsforhold.

Den nye Tingenes Tilstand, der indtraadte efter det store Garibaldi'ske Kup, som havde Bourbonernes Fordrivelse til Følge, hidførte saa mange og store Forandringer i hele Statsforvaltningen, at oienfynligt Mange i den første Tid maatte komme til at lide derunder. Saalænge Vicekongen endnu residerede i Palermo, og medens Kirker og Klostre endnu blomstrede i yppig Fylde, havde Sydbitalien en rig Anledning til at følge sin naturlige Tilbøjelighed til Magelighed og Dovenskab. Næsten hele Handelen var i Hænderne paa Fremmede, i ethvert Tilfælde saagodt som hele Udsjælshandelen, og af de Indfødte levede idetmindste hele Middelstanden, for ikke at tale om det lavere Folk, udelukkende af Høffet eller Klostrene. Nu kom Revolutionen. Kongen boede ikke længer i Neapel, men i Turin; Klostrene nedlagdes og gjordes til Kaserner, Kirkegod-

Morgen stak jeg i Søen med en Enes rigtig raske Gaster ombord, som jeg kjendte fra gammel Tid, og som nok kunde have Lyst til at være med paa Jagt efter Skovmanden.

Saa var det en Morgen eller tidlig Formiddag paa Høiden af Kap Hatteras. Vi havde stadig spurgt os for hele Kysten nedefter, men ingensteder havde vi faaet nogen ordenlig Bescud, som vi kunde seile efter. De sidste Dage havde været svært stormfulde, og vi havde haft nok med os selv at gjøre, og der var ikke blevet holdt videre skarpt Udsigt. Det var nu saa temmelig stille, og vi kom med Læseil til, og svingrede afsted gennem Vandet, som var svært hult endnu fra det sidste, flette Veir. Jeg stod agterude paa den lille Skandse, og ved Siden af mig stod en ung Fyr, som jeg holdt meget af, og som var saadan en udmærket Skytte. Han stod netop med en Bøsse, og morede sig med at vise de Andre, hvordan han kunde træffe alle de Ting, baade Glasfer og Kridtpiber og Gud veed hvad, som de kastede overbord. Lige paa en Gang faar jeg saa Die paa Noget ude i Horisonten, og jeg siger det til de Andre, og vi faar jo Rifflerterne frem, og der bliver talt meget frem og tilbage om, hvad det kunde være. Jeg foreslog, at vi skulde holde lidt ud af Kurser, for at se nærmere paa det, og det blev vi da ogsaa enige om. En halv Timestid efter var der ikke en

Eneste ombord, som jo ikke var overbevist om, at det var en Havarist, og der var endog saa dem, der vilde mene, at det var Skibet, vi søgte efter. Vi blev ved at slingre affted, og jeg lod Baabnene bringe op og dele rundt. Solen brændte hedt, ligesom den har gjort idag, og vi toge os en Omgang Grog, og lidt efter lidt kom vi Havaristen saa nær, at vi kunde se Alt, baade udenbords og indenbords, med de blotte Øine. Det var ganske rigtig Skibet, vi søgte efter, men nu skal De høre, hvor underligt det saae ud. Det laa tungt i Vandet og drev tydeligt nok paa Lasten. Alt det Opstaaende fra Skandse til Bak var slaaet væk, og forude gik Vandet uafslædt frem og tilbage over Dækket. Det reiste høit med Agterskibet, og satte Snuden nedefter, og Rlyverbommen, Pyntenetsstokken og Gallionen var væk. Det ene Anker hang endnu under Kranhjælken, det andet saae vi ikke. Fokkemasten var brækket af, en Alen eller to over Dækket, og den hele Fokkereisning laa endnu udover det bagbords Røst, hvor den havde haget sig fast ved Vantet og Bardonerne. Viget af den stakkels Skibshund hang ogsaa i Røstet. Den var nok bleven viklet ind i Godsjet og havde ikke kunnet komme løs igjen. Vi strøg langsmed Bragets Side. Der var hverken Mand eller Mus, der var hverken Rabys eller Vandtønder paa Dækket. Alt var stykket væk, og jeg fik en Anelse om, at det var sket i Drkanen, og at een Sø havde

fløkket hele Dækket rent paa engang, og taget Baaden med sig. Men hvor var da Mandstabet? for at de Allesammen skulde være vadsket overbord, det var jo dog neppe rimeligt. Stormasten stod endnu; kun Storstangen var væk. Og mellem begge Bantene omtrent midt oppe paa Masten var der lavet en underlig Menage. Der var knyttet et gammelt Seil med Enderne fast til Bærlingerne i det luv og det læ Stovant. Og høiere oppe ad Masten var der lagt Spir og Rundholter mellem Bantene. Paa disse Rundholter hængte der Klædningsstykker, og helt opad det luv Bant saae vi Frakker og Skjorter og Spande og Kasseroller og smaa Poser, hvori der vistnok havde været Beskøiter. Seilet, der var knyttet mellem Bantene, lignede selv en stor Pose. Vi kunde ikke se ned i det, men udenpaa kunde vi kjende, at der maatte være Noget derinde.

Det var et helt uhyggeligt Syn, kan De tro, og der var Ingen ombord, som sagde Noget, men vi havde nok Allesammen en Formodning. Og ligesom vi gik foran om Braget, bar Vinden os saadan en nederdrægtig styg Lugt i Næsen. „Det er jo en sømmende Ligtiste,“ raabte den unge Fyr, som jeg fortalte om, og saa lagde han Bøssen til Rinden, og spurgte mig, om man ikke skulde se, hvad der var i Posen. Jeg nikkede til ham, og saa holdt han lige paa det Sted, hvor det gamle, møre Seil var gjort fast til Bærlingen, og Pus, der revnede hele

Posen, og en to, tre, fire Kroppe faldt ned paa Dækket, og skjøndt de var slemmt medtagne, kunde vi dog tydelig kjende den lange Skovmands Skabelon i det ene af Ligene.

Vi havde set nok. De stakkels Dødsle havde naturligvis ikke kunnet komme bort fra Skibet, og den Smule Proviant, de havde hjerget op til sig, var jo snart forbi. At Skovmanden saadan gif hen og sultede ihjel som en Krage, det kunde han maaske have godt af; men det var dog Synd for de andre af Folkene, som i Grunden var stikkelige Fyre.

Der var Ingen af os ombord, der glemte Synet ihast; det skal jeg love for; og der blev spundet mange Ender om den sømmende Ligtiste, og da jeg nu idag saadan lige paa engang fik Die paa den sorte Skude deragterude, saa løb jo alle disse fire Kroppe mig ihu, og jeg vilde nødig se det Syn om igjen. — Pas paa ved Skødet, Herre, nu kommer der Brise.“

Udflygter paa Sicilien.

I.

Palermo.

Medens vi gennem Straarøret indfugede Røgen af den duftende armeniske Tobak, havde Giacomo, med den ulasteligt hvide Skjorte og det stereotype Smil, sat sin fjerde »mezza ancora« paa Bordet, og medens Marsalaens gyldne Indhold efterhaanden forsvandt af Glasfene, vuggedes hele Selskabet ind i den sædvanlige Eftermiddagsstemning, hvori man saa omtrent er tilbøielig til at drikke Du's med hele Verden, tilgive sine Fjender, hvis man har nogle, og opøse sig Benner, hvis man ingen har eller selv om man har nok saa mange iforveien. Intet Sted kunde heller bedre egne sig til vort kontemplative »dolce far niente« end den lille hyggelige Piazza St. Spirito, begrændset paa den ene Side af den elegante Verdens Paladser, flankeret af den gamle

Porta Felice, hvorigjennem det blaa Hav glimtede, og med den rislende Fontæne i Midten, hvor Bronzehesten pladskede i det klare Vand, der pibede ud mellem Stenene og i en bred Flod næsten naaede hen til vort Paulun, Signor Angelos Taverne. Paa denne Plads udmundede Hovedgaden, den lange Strada Garibaldi, hvorigjennem den ridderlige Rondottiere engang havde holdt sit Indtog, og hvor nu hele Publikums Strømning bølgede: fortskægede Signorer med den uadskillelige Papircigar, enkelte Damer, der nysgjerrige saae paa vor forsamlede Gruppe, og forresten hele den brogede, mylbrende Flok af Jaquiner, Industribrivende, Præster, Soldater og Lazzaroner, der ere saa eiendommelige for alle syditalienske Byer.

Fra et nationalt Standpunkt var vort Selskab noget blandet. Det bestod af to Englændere, en Hannoveraner, en Svensk, en Norst og to Danske. Tilfældige Omstændigheder havde ført os sammen, og min Landsmand Hr. L., der i ti Aar havde været bosat i Palermo, agerede Tolk og »maitre du plaisir« for os Alle. Om Dagen gik Enhver af os sine forskjellige Veie; men naar Skyggerne faldt hen over Bronzehesten paa Piazza St. Spirito, samledes vi Alle ligesom efter en stiltiende Overenskomst i Taverne; Stolene bleve flyttede udenfor, Giacomo skjænkede i Glasene, og vi diskuterede da det Spørgsmaal: „Hvor skulde vi tilbringe Aftenen?“

Denne Aften, jeg her omtaler, vare allerede flere Forslag gjorte og forkastede, da vi nebe fra Porta Felice hørte en høi Tenor synge den bekjendte Strofe fra Barberen: »Buona sera, mi signori« — og min muntre Ven, Landskabsmaleren Federigo Lojagono, saaes i Spidsen for et lille Selskab Palermitanere at styre sin Kurs henimod vort Bord. I Syden er man ikke længe om Præsentationen, og da de ædruelige Italianere havde afflaaet at drikke mere end eet lille Glas, tog enhver af os Barbarer sin nye Bekjendts Arm, og under en høirøstet Konversation dreiede vi ned ad Strada Garibaldi, og besøgt os snart raadvilde foran den ældgamle St. Maria la Catena, en lille gothisk Kirke, der ligger lige indenfor Doganernes Bagthus, og forbi hvilken hele det brogede og larmende Liv ved Havnen bevæger sig ud og ind gennem den store, aabne Port.

Fra Piazza Marina ligeoverfor strømmede en tæt Folkeskare os imøde, og forsaavidt var vor Raadvildhed ikke af lang Varighed, eftersom Strømmen snart greb os og førte os videre med ustandselig Magt. At der handlebes om en stor Procession, fik jeg snart at vide af min Ven Lojagono, der fortalte mig, at alle Palermos Droskekudste engang af en eller anden Grund havde afslagt det Løfte, hvert Aar paa denne Dag at ville bære et kolossal Mariabillede i Procession hen til et ligesaa kolossal Kristusbillede og i Forbindelse med Drengen

og Bieebørn fra de forskjellige Skoler opføre en lille opbyggelig Koncert ved samme Leilighed. Op igjennem den snevre Gade bleve vi da trængte og puffede. Hele Folkemassen var paa Benene, Butikerne luffede, og alle Balkoner som oversaaede med smukke Damer i pragtfulde Toiletter; Trængslen blev bestandig større og større, endogsaa Skopudserne og deres Beslægtede, Vandsælgerne, vare trængte fuldstændigt tilbage, og kun fra en snever Gyde eller skummel Port hørtes det monotone Raab: »Aqua! aqua fresca!« Imidlertid havde vor tiltagende Munterhed, skjøndt den af og til lønnedes med et Smil fra en eller anden Balkon, ingenlunde paa nogen heldig Maade tildraget os Mængdens Opmærksomhed. I hele Syditalien er det lavere Folk ligesaa fanatisk som den intelligente Middelstand er indifferent, og vi hørte af og til Udraab, der vare alt Andet end smigrende for os, og jeg, der var den høieste, fik engang et saa ubehageligt Blik af en skulende Præst, at jeg uvilkaarligt saae mig om efter min kæmpestærke Bergenser, der besvarede Blikket ved en Holdning af en meget bestemt Karakter. Vore indspøjte Venner syntes at blive lidt urolige over vor Stilling, og da de altfor vel kjendte deres Landsmænds Mangel paa Liberalitet i denne ene Henseende, anmodede de os om at dæmpe vor Livlighed og fremskynde Marschen, for om muligt at naae en frelsende Sidegade.

Hr. L. opfordrede da Arieregarden, hvori de to Englændere befandt sig, til Tausshed, men de stolte Briter forfægtede kun deres Talefrihed med endnu høiere Udraab, og kastede paa samme Tid saa udfordrende Blikke omkring sig, at et Gaandgemæng sandsynligvis vilde have været uundgaaeligt, dersom Lojagono ikke til al Lykke havde faaet Die paa nogle Bekjendte høit oppe over vore Hoveder paa en pragtfuld Balkon. Fra Midten af Gaden, hvor vi gik, blev der da foretaget et Forsøg paa at bryde igjennem ind paa Fortovet, hvilket Forsøg lykkedes, taffet være Nordmændenes stærke Skuldre, og uden at vi kom i altfor nær Berøring med vort utilfredse Auditorium. Vi befandt os i Casino di Nobilis's prægtige Gaard. Brede Marmortrapper førte op til et aabent Galleri, der blev baaret af luftige Buer paa blanke Granitsøjler. Igjennem Værelser, behængte med Silketapeter, bedækkede med de blødeste Tæpper og prydede med fortræffelige Loftsmalerier, kom vi ud paa den store Balkon, der indtog hele Husets Brede, og hvor et talrigt Selskab af Herrer og Damer allerede havde forsamlet sig.

Her var Noget at se. Alle Balkonerne ligeoverfor os vare overjaaede med Tilskuere, der lo og pludrede, brugte Vifter og røg Cigarer. I den snevre Gade nedenunder bølgede Menneskemassen, og ovenover os var den deilige Himmel, hvor allerede en enkelt Stjerne hift og her begyndte at

glimte. Nu løb det: »vengono, vengono«! Brud-
 synkker af Musiknumre naaede op til os, og smaa
 Blus dandsede ligesom Lyngtemænd frem og tilbage
 mellem Mængden. Man mærkede, at Strømmen var
 i Bevægelse henimod os. Massen lige under os
 vaklede hid og did, gav derpaa efter for Trykket
 bagfra, og bevægede sig fremad. Soldaternes Ba-
 jonetter blinkede, Raabene og Skrigene tiltoge. Snart
 overdøvedes Alt af den brusende Musik, og jeg saae
 nu, hvorledes Hovederne langt nede i Gaden yderste
 Ende bøiede sig mod Jorden. En halv Sneg Minuter
 endnu, og Processionen var der. De staffels Droske-
 kudste stønnede under Vægten af et uhyre Stillads,
 hvorpaa en Bordame i elegant sort Fløielstjole med
 langt Slæb stod opstillet med en utallig Mængde
 Lys omkring sig. Derpaa fulgte en Række af Kirke-
 betjente i Talar og Præster i hvide Messesærke.
 I Midten af Gaden gik, med en fire, fem Skridts
 Mellemrum, de yndigste Smaaapiger, klædte i Hvidt,
 med Guldpapirsvinger paa Ryggen og en uforstyr-
 relig Alvor i de smaa, barnlige Træk. De havde
 hver sit Lys i Haanden, og nu og da skottede de
 over til Mødrene, der banede sig Vej langs For-
 tovet, medens de i moderlig Genrykkelse og med
 høie Udraab pegede paa de pyntede smaa Engle.
 Imidlertid brusede fra det fortræffelige Musikkorps
 den ene Operamelodi efter den anden; overalt
 knælede Folk, Lysene glimrede i Halvmørket, Rø-

gelskfarrene udgøde deres stærke Aroma, og nu mødte fra den modsatte Side et lignende Optog, kun med en mandlig Vorduffe paa Stilladset. Begge Tog stode stille ikke langt fra vor Balkon. Derpaa nærmede de to Stilladser sig hinanden. Ved Hjælp af et meget profant Tridseapparat i Høkken bragtes Moder og Søn til at nikke gravitetist til hinanden, og nu saldt tusinde Stemmer ind med en tordnende Hymne, og jeg greb mig selv i at ræffe mig ud over Gelænderet paa Altanen og raabe Hurra og vifte med Hatten, i hvilken begejstret Ekstase jeg afbrødes af en opmærksom Cameriere, der spurgte mig, om jeg ønskede Js.

Da vi Alle havde spist Js, foreslog En af Selskabet en Tur til det ovenfor Byen i Bjergene beliggende Monreale — en Tur, som vi ogsaa efter en kort Raadslagning bestemte os til, skjøndt Beiene vare alt Andet end sikkre. Vi skiltes da ad for at hente vore Kapper og andre Fornødenheder, og traf igjen sammen paa det aftalte Mødested, Café Precorso, hvorhen vi havde bestilt Vognene. Eftersom det var strengt forbudt at bære Vaaben, og den ene tilmed ikke vilde lade den Anden mærke, at han nærmede nogen Frygt, var det morsomt nok at se den Omhyggelighed, hvormed Enhver søgte at skjule enten Skæftet paa en Pistol, der ikke rigtig vilde gemme sig i Lommen, eller Skæftet af en Kniv, som gled frem udenfor Frakkeærmet.

Da hele Selskabet endelig var samlet, steg vi i Vognene, og afsted rullede vi igjennem Gaderne, bestandigt omfærdede af Tiggere i alle mulige Aldre og Størrelser, der forfulgte os med den gamle flyntende Ramse: »Misericordia!« »piccolo danaro!« og »moro di fame!«

Den klare, straalende Maane var imidlertid staaet op, og kastede sit Streiflys hen over de gamle sicilianske Konger, der pryde Facaderne paa Quattro Cantoni, en lille Rotunde midt i Byen, hvorfra de fire Hovedgader udstraale. Stadigt følgende Strada Garibaldi, kom vi snart derpaa forbi Piazza Pretoria, hvis store Fontæne rislede i Maanelyset, omgiven af Valustrader med Statuer og Statuetter af høist forskjellig kunsthnerisk Værd. Længere borte i Gaden traf mit Blik Portalen af Kirken St. Giuseppe, hvor jeg den foregaaende Dag havde bivaanet en Messe i Selskab med Lojagono. Vi vare stegne ned i Kirkens Krypt for at se et af hans Yndlingsbilleder, en Altertavle af den berømte Valermitaner Pietro Novelli. Jeg havde, hvad man i Reglen pleier overfor Malerier, gjort Regning paa et nogenlunde heldigt Lys, passende Afstand og andre saadanne Bagateller, og jeg blev høilig forundret ved at befinde mig i et saagodtjom mørkt Rum, hvor man affuratt skintede et Alter med røde, flimrende Vorglys og foran det en Gruppe Andægtige, der i det skuffende Halvlys saae uformelig kæmpestore ud. Min Forundring

steg dog endnu mere, da Lojagono banede sig Bei gennem de Troendes Skare, og jeg tillige med ham befandt mig Ansigt til Ansigt med den ærværdige fede Præst, der høfligt gjorde Plads for os Begge. Efter at have sluttet et Responsorium, kaldte han paa en fedtet Kirkebetjent, der som en Snog skød frem af Mørket, tændte en lang Kjerter, og — En, To, Tre — sprang op paa Alteret, hvor jeg nu opdagede Billebet. . Staaende deroppe, lyfte han op, demonstrerede og fortalte, og alt imedens gik Gudstjenesten sin uforstyrrede Gang nedenunder. — Jeg betragtede vekselvis Lojagono, Præsten og Folket; men det lod til, at jeg var den Eneste, der ikke fandt dette fuldstændigt i sin Orden. Jeg gav mig da god Tid til at betragte Maleriet, og efterat jeg var færdig dermed, betalte jeg Ciceronen og tog en høflig Affed med den fede Fader.

I det vi vare isærd med at søge Opgangen fra Kryptkirken, bleve vi standsede af en midaldrende Dame af nobelt Udseende, der i en dæmpet Tone henvendte en Opfordring til os. Jeg hørte ikke Ordene og spurgte derfor Lojagono paa Fransk, hvad det var, hun vilde. Han svarede da, dog ikke uden en vis Forlegenhed, at hun bad os om en Almisse, og førend jeg kunde komme mig af min Forbavselse herover, havde han taget sin Pung frem, og tilbød hende et Frankstykke, hvilket hun imidlertid med en næsten foragtelig Mine vægrede sig ved at

modtage, idet hun ganske roligt tilføjede: »Scusate signori, troppo poco!« Jeg søjede nu et Par andre Stykker til, og da hun rimeligvis kunde se paa os, at Summen ikke yderligere vilde blive forøget, traf hun let paa Skuldrene, og fjernede sig derpaa med en mesterlig Gestus, som om hun havde bevist os en Tjeneste ved at lade sig nøie med saa Lidt.

At dette Tilfælde ikke var enestaaende, fik jeg nu, medens vi førte videre, bekræftet ved de tilstedeværende Palermitaneres Samtale, der for endel dreiede sig om de nuværende sydbitalienske Samfundsforhold.

Den nye Tingenes Tilstand, der indtraadte efter det store Garibaldi'ske Kug, som havde Bourbonernes Fordrivelse til Følge, hidførte saa mange og store Forandringer i hele Statsforvaltningen, at oienfynligt Mange i den første Tid maatte komme til at lide derunder. Saalænge Vicekongen endnu residerede i Palermo, og medens Kirker og Klostre endnu blomstrede i yppig Fylde, havde Sydbitalien en rig Anledning til at følge sin naturlige Tilbøjelighed til Magelighed og Dovenskab. Næsten hele Handelen var i Hænderne paa Fremmede, i ethvert Tilfælde saagodt som hele Udførselshandelen, og af de Indfødte levede idetmindste hele Middelstanden, for ikke at tale om det lavere Folk, udelukkende af Høffet eller Klostrene. Nu kom Revolutionen. Kongen boede ikke længer i Neapel, men i Turin; Klostrene nedlagdes og gjordes til Kaserner, Kirkegod-

jerne bleve folgte for at dække Statsgjælden, og endda paalagdes der svære Skatter. En Masse Mennesker bleve saaledes brødløse, og for hver ny Reaktion i konservativ Retning, bleve Paalægene større og Subsistensmidlerne mindre. At tage energisk fat eller at vandre ud er ikke Sydbitalienerens Sag, og efterat de kraftige Forholdsregler, der fra Regeringens Side bleve tagne ved den sidste Septemberrevolution, havde overbevist Folket om, at ingen Forbedring i dets Stilling var at vente ad revolutionær Wei, slog man sig til Ro; levede som man bedst kunde ved at lade Jem være lige, og søgte forresten overalt, hvor Indkomsterne manglede, at bjerger det Fornødne ved et udstrakt Tiggeri hos Hverandre gjensidig eller overfor de bosiddende eller reisende Fremmede.

Vi vare imidlertid under denne Samtale komne til Pladsen, hvor den store Kathedral ligger, og jeg opfordrede Ridsen til at kjøre lidt langsommere for ret at kunne nyde det deilige Syn af dens rige Arkitektur, hvis Marmorprydelser traadte blændende hvide frem i Maanestinet, medens Taarnene løftede sig kneisende mod den dybe, blaa Nattehimmel. Palermos Domkirke er bygget i en langagtig Firkant med flere fremspringende Kapeller; den har et Hovedtaarn i Pantheonstilen og fire slanke Klokketaarne, et paa hvert Hjørne. Ved en høi gothisk Bue staar den i Forbindelse med det erkebiskoppelige Palads, der bærer et femte Taarn, i Stil med

de mindre, men mere kolossal end disse og med høie, luftige Spir. Ved deres Lighed med Minareter minde de om Kirkens Oprindelse. Den var tidligere en muhamedansk Moske, der blev ødelagt under Normannerne, hvis Konge Roger (Rugiero II) byggede Kirken i dens nuværende Stikkelse. Pladsen foran er indhegnet med en svær Marmorbalkustrade, der bærer sytten Statuer af de berømte Erkebiskopper, og i Midten staar La Santa Patrona, stirrende fra et høit Fodstykke med synligt Velbehag paa Govedfacadens prægtige Portal. — Forbi det skumle erkebiskoppelige Palads rullede vi ud paa den store Plads, der indesluttet af lutter offentlige Bygninger, af hvilke de første paa højre Haand, Jesuiterkollegiet og Gensdarmeskadronen, maasse ere de mest imponerende. Baggrunden indtages af det kongelige Slot, Observatoriet og den berømte Porta Nuova. — Om Dagen er der almindelig Travlhed her, idet den paa ægte militær Vis planerede og mafadamiserede Firkant benyttes til Exercerplads for de forskjellige Skadroner. Men nu, da vi paa denne Tid af Aftenen rullede over Pladsen, herskede her en uhyggelig Stilhed, der kun blev afbrudt ved Afslutningsraabene fra Gensdarmene eller ved en enkelt Kulælsedrivers Karre, der buldrede inde under den store Ports Hvælvinger.

Real Palazzo gjorde aldeles intet kongeligt Indtryk, men da jeg siden efter fik Leilighed til at

bese dets Indre, overraskedes jeg ved en Pragt, som dets Ydre kun i ringe Grad lod vente; navnlig vare Mosaikarbejderne i Slotskapellet vidunderlig sjældne og kostbare. Forbi Observatoriet, en forunderlig Bygning med Snirkler, Gelændere, Murkanter og grønne Skodder, fløi mit Blik til Porta Nuova; vi rullede igjennem den, og nu vare vi udenfor Byen, i Forstaden Mezzo Monreale.

Da jeg sad med Ryggen til Rudsten, kunde jeg saa at sige læse mig en Del af Byens Historie til gjennem Portens forskjellige Arkitekturer. Der maa rimeligvis i sin Tid have været en anden Port, hvis Oprindelse maa have tabt sig i den graa Oldtid, eftersom Navnet „den Nye“ er blevet denne tillagt, uagtet dens Hvælvinger i mange Stæder have gjenglydt af mange Tusinders Skridt, af Kampens Raab og Seirens Jubel. Selve Hvælvingen og et Stykke af Muren ovenover den fremspringende Gesims tilhører den mauriske Tid, da Araberne holdt Hof i Palermo. Paa mit Spørgsmaal, om hvem der havde ladet Porten opføre, fik jeg til Svar: il Saracino Adeleamo, uden at jeg dog kunde faae nærmere Oplysning om, hvem denne Adeleamo havde været. Ved de fire kolossale Karyatider paa den udvendige Side er der en Særegenhed at bemærke, som frembringer en høist eiendommelig Virkning. Paa de fire Muselmænd ere nemlig Dinenes Pustiller indstaarne i Sandstenen paa en saadan Maade,

at de danne en mørk, halvrund Skygge, afbrudt af et stærkt Kantlys, saa at man endog i temmelig lang Afstand føler sig iagttaget af disse vilde, rul-
lende Dine, der synes at ville gjennemboe den, der nærmer sig.

Under de normanniske Konger, Robert Guiscard og Roger, blev den øverste Del af Porten tilføjet; den indeslutter en Række Værelser med en lustig Kolonnade udenfor, der bærer en Altan, ovenover hvilken igjen et tredie Stokværk hæver sig, hvis Tag løber pyramidalst op i et lille Spir med Glughuller til Udtigsposter. Her havde de berømte Hohenstauffer Frederik den Anden og siden efter hans Søn Manfred deres Studerekamre, hvor Literaturen og Musiken dyrkedes, og her boede Siciliens Diktator, Garibaldi, efterat han med sine Rødsfjorter havde bemægtiget sig Byen netop igjennem denne samme Port. Det Værelse ovenpaa, hvor hans simple Feltjeng, hans Vandkrukke og hans Pistoler gjemmes, betragtes med en næsten religiøs Vefrenghed nede fra Veien af Bjerghonden, der hængende paa Ryggen af sit Vefel mindes de Dage, da Garibaldi kom ned fra Marsala med sin Haandfuld Ffolk, der daglig forøgedes ved Almuens Tiløb. Han mindes, hvorledes Garibaldi laa leiret paa Bjergetoppene rundt om Monreale og ved hver Skærmydsel skaffede sine Ffolk Vaaben og Ammunition, og endelig hvorledes Diktatoren selv stormede Porta Nuova i Spidsen

for sin lille Skare, og Portens Fliser farvedes af Sveizergardens Blod. I Italien, hvor Jntet forandres, Jntet udnivelleres, bliver Alt et Mindesmærke om en Tid, en Situation. I Mandshøide ere saaledes Porta Nuova's Mure gjennemsurede og gennemhullede, man seer, at der er bleven skudt paa nær Distance, og man læser gennem disse den bløde Sandstens Skrifttegn: „Her begyndte Italiens Befrielse.“

Paa den brede Bei, der fører gennem Mezzo Monreale, færdedes endnu en hel Del Menneſker, og fra de smaa Oſterier paa begge Sider hørtes Sang og Guitarſpil. Vi holdt udenfor en ſaadan lille Taverne, og ſtege af for at beſe dens Indre. I Forhuſet fandtes Kjøkkenet, hvorfra de flinke Camerierer i hvide Trøier ilede frem og tilbage. Et Bærelſe, der vendte ud til den ſnævre Gang, var fuldt af Officerer, der spillede Kort og drak. En af dem, en ung, ſmuk Fyr, var tumlet ned af Stolen, og laa ſnorkende paa det kolde Flisegulv. Bag Huſet var en lille indhegnet Plads med fire murede Søiler, forbundne med lange Stænger, der dannede et Eſpalier for det tætte Vinkløv. Maanen glimtede ned gennem det løvrige Tag og lyſte ſnart paa et Anſigt ſnart paa en Haand af de der forſamlede Grupper. En gammel, ſolbrændt og hvidhaaret Tigger spillede paa Guitaren og ſang, og kvindelige Stemmer faldt ind, naar Omkvædet kom. Det var

en Scene fuld af Liv og Poesi, men da vi ikke turde komme altfor sent til det usikre Monreale, skyndte vi os at tømme en Fogliette, og afsted gik det igjen henad den jævnt opadskraanende Ve.

Husene bleve efterhaanden færre og færre. Tilhøre aabnede et vidt Landskab sig med Villaer, frodige Drangestove og hist og her en alvorlig Pinie, der tegnede sig mørk mod det fjerne Monte Guccios blaalige Ryg; og efter en halv Times Kjørsel begyndte Veien at slynge sig i Zigzag opad Bjerget. Uden at bryde os om Palermitanerne, hvem det aldrig vilde falde ind at tage Hensyn til Dyrene, steg vi Nordboer af for at lette Hestene Byrden, og marscherede opad den kridhvide, støvede Ve. Paa den ene Side havde vi den steile Klippevæg, hvor den vilde Figenkaktus næsten dannede en hel Kratkov, og hvor Agaven spredte sine spidse Blade ud mellem Stenene. Smaa Kapeller med Madonnabilleder, murede op imod Klippen, afveglede med Vandbeholdere, hvorfra Vandet sivede og risede over Stenene. Paa den anden Side løb et lavt Brystværn til Beskyttelse mod Dybet nedenunder. Jeg hørte mig af og til udover det, og saae ned for mig. En af Siciliens frugtbareste Dale udstrakte sig for mit Blik. Contadinoens Huse skjulte sig næsten under denne yppige Vegetation, hvor Oliven-, Mandel-, Morbær-, Figen- og Drangestove strakte sig mellem Vinhaver og Maismarker;

og saa tæt var Løvværket derne, at det i den dæmrende Maanelysning forekom En, at man Intet vilde vove ved et Spring ned paa det bløde Tæppe.

Ved Omdreiningen til en snever Gyde standsede vi først foran en stor, imponerende Bygning. Det var Monreales Stiftelse for Omegnens Fattige, oprettet af en Erkebiskop, Monsignor Balsamo. Ud af Binduerne vare brogede Klædningsstykker hængte paa lange Stænger, Madonnabilleder vare klitrede paa Dørene, og snart flokkede en hel Armé af Huset's yngre Befolkning sig om os, og efforterede paa denne Maade ankom vi til Byens Torv, hvor den berømte Kirke og Kapucinerordenens Kloster ligge. Uagtet det var saa sent, stimlede alle Byens lasede Indvaanere sammen om os, ligesaa snart Gjulenes Rumlen henover den knudrede Stenbro havde vakt Ekkoet i de tause Gader, og at dømmen efter de Kjæltringe-fysionomier, der stirrede paa os, var det ikke saa ufatteligt, at denne Reide havde saa daarligt et Navn paa sig. Ved et usfelt Tratoria mødte vi en Officer ved det Kompagni Bersaglierer, der var garnisoneret her, og da han hørte, at vi ønskede at se Kathedralen, gav han strax med den største Høflighed nogle af sine Folk Ordre til at skaffe det Fornødne tilveie til et saadant natligt Besøg. Kort efter kom en lille mager geistlig Person med et Par store Nøgler; Soldaterne bare lange Kjerner, og i en saadan Pro-

cession traadte vi gennem en brøstfældig Dør ind i den prægtige Kirke. Og prægtig var den i Sandhed. Fra Gulv og til Loft glimrede Mosaiken i Nyenes Skær. Langsmed Skibets Mure stode udskaarne Bedestole af fortrinligt Arbejde. Guld- og Sølvfirater lyste, hvorhen Øiet vendte sig, og netop denne overdaadige Pragt, som om Dagen maaske vilde have gjort et overlæstet og smagløst Indtryk, frembragte i det usikre Fællefskær en fuldstændig magisk Virkning. Det taalede, rigt indlagte Loft var nyt. I den sidste Revolution var en Bænde trængt ind i Kirken, og havde stuffet Jld paa Taget for at smelte Guldet ned. Et Vidunder i Mosaikarbejde var et kolossal Kristus-hoved, der indtog hele Hælvningen over Høialteret; ogjaa blev der, som jeg hørte, i mange Miles Omkreds spærget ved dette Hoved, og Eden havde da en fortrinnsvis bindende Kraft. — Lyset faldt paa de to kraftfulde, smidige Bersaglieri; de bølgende Hæneffer paa den bredstyggede Hat bedækkede næsten det Halve af Ansigtet; den høie, jortstægede Officer pegede med sin blanke Sabel i alle Retninger, og vi Nordboer stode med Hatten i Hæanden og saae os omkring. Det Hele havde noget saa Mystisk og Vidunderligt ved sig — Ingen af os vil vist glemme det saa let.

Fra Kirken bleve vi ledsagede til Klosteret. Efter Munkenes Fordrivelse stod det øde og forladt. Vi vandrede gennem de lange Gange, læste Numrene

paa Cellerne, og oplyste ved Fatlerne de Malerier, der hængte over Dørene. En deilig Buegang med dobbelte Spiler, der bar de lustige Hvalvinger, strakte sig rundt om den indre, firkantede Gaard. Herfra førtes vi ud i Haven, og overraskedes ved fra Terrassen, der hængte ud over Klippen, at se det storartede Landskab udbredt for vore Fødder. Den frugtbare Dal strakte sig lige hen imod de yderste Huse i Palermo. Selv laa Byen der i en Halvkreds mellem sine to Fjorhjerger: mod Øst stød Capo Zafarano sin krummede Nakke ud i det uendelige Middelhav; mod Vest løftede Monte Pelegrino sin gigantiske Masse. Taarnene og Kuplerne blinkede i Maanelshjet. De store franske Dampere glede som smaa Prifter med røde og grønne Lanterner ud af Havnen. Lojagano stod ved min Side, ganske henfjunken i Betragtninger over sin skjønne Fødestad. Jeg rakte ham taus min Haand, og han forstod, at jeg, en Fremmed, delte hans Følelser — og medens Dalens Blomster og Frugter udsendte deres bedøvende Dugglugt i den milde, kølige Nat, gik vi Arm i Arm langsomt tilbage, idet jeg hørte ham hviske: »Gianmai scordarsi; — aldrig forglemme.“

II.

Messina og Østkysten.

Det var paa en af disse uforglemmelige Aftener, som man kun oplever i Syden, at jeg forlod Palermo. Sceneriet kunde ikke være smukkere eller effectfuldere. Maanen skinnede fra den dybe Azurned paa Middelhavets lange, taktfaste Dønninger. Den franske Dampers laa ude paa Rheden, omringet af lette Barer. Den havde Lanterner ude i tre, fire forskellige Farver, der affeilede sig i Vandet og fuldstændiggjorde den Illusion om et Bauxhall, som Byen med sin Halvcirkel af blinkende Lys indgød En. Grækere og Arabere i Nationaldragt stirrede alvorlige udover Kælingen, hvor de franske Matroser veltigere frem og tilbage med ubeagtig Behændighed, og da det sidste Rarp var kastet løs, og den sidste Bartajole sstrigende og straalende var dreven agterud, befandt jeg mig paa Dækket af l'Amerique mellem saa mange forskellige Fysiognomier, Kostumer og Sprog, at jeg kom til at tænke paa de vestasiatiske

Byer, hvor de to Verdensdeles Elementer stødte sammen i broget Forvirring. Da vi vare dreiede omkring Capo Zafarano, forsvandt pludselig ethvert Spor af Byen, og da Skibets Bevægelser i den aabne Søs Dønninger bleve større, forsvandt samtidig den største Del af Passagererne; Nattens Rørlighed begyndte at blive følelig, de vagthavende Officerer fik Overfrakten paa, og indsvøbt i min Plaid marscherede jeg op og ned ad Kobryggen i Passiar med en fransk Kjøbmand, der vilde til Alexandrien, og som røg en af de korteste Kridtpiber, jeg udenfor England endnu havde opdaget.

Tidligt den næste Morgen var jeg igjen paa Dækket. Det blæste en frisk Kuling; det smukke Skib neiede i Søerne, og de stakkels Kabylere og Egyptere, der havde kamperet paa Dækket i deres BURNUS'er, tumlede affled fra for til agter for at varme deres vaade, forfrosne Lemmer. Jeg bad paa fransk et Par Stykker af de Uheldigste om at gjøre mig den Fornøjelse at drikke en Kop Kaffe med mig, og skjøndt vi kun daarligt forstode hinanden, blev der snart indledet et Slags Samtale, hvori senere min Bekjendt fra den foregaaende Aften deltog. Han lod til oftere at være kommen denne Vei, og med livlig Snakksomhed fortalte han mig, medens han balancerede med sin Kaffeop, de forskjellige Bjerges Navne inde paa Kysten, som vi holdt tæt ind under. Vi havde snart naaet Kap Beloro,

Siciliens østlige Spids, og bøjede nu rundt om den Sandtunge, hvorpaa den lille Fiskerby Faro ligger. Tilvenstre traadte Kalabriens Kyst frem af Morgentaagen med sine vilde Klipper, der paa denne Side af Skylla falde steilt af imod Havet. Tilhøire begyndte Højene i Messinas langstrakte Forstad at vise sig, tittende frem af de tætbevogede Dale og adspredte rundtomkring paa de nøgne Høie, der efterhaanden løftede sig i dristigere Linier og længere inde i Landet antog den fuldstændige Form af blaatakkede Bjerge, saa at man ligesom kunde forstaa, at denne opadstigende Skala tilsidst maatte ende i Etnas kæmpemæssige, snedækte Tinde. Forresten sporede man bestandigt den vulkanske Natur i Kystens sønderrevne Udseende: denne Række af fortløbende Høie og Bjerge, alle tegleformede, med frodige Vinhaver og Orangelunde eller fremvisende den brungule, nøgne Klippe, og disse utallige Flodleier, dybt indfæaaede i Landet, ligesom Furerne i det menneskelige Fysiognomi, vidnede om voldsomme Udbrud, Naturens store Lidenstaber.

Seet fra Søen gjør Messina Indtrykket af at være en stor By, en Hovedstad. Medens Palermo er beliggende paa en Estrimmel flad Kyst, og det synes, som om Bjergene, der omringe den, af Naade og Barmhjertighed have trukket sig en lille Smule tilbage, for affurat at give den Plads, saa udbreder Messina sig dristigt amfiteatralst, tilhøire og til-

venstre, opad Bjergene, og medens det i Palermo, idetmindste for Størstedelen, kun er den smudsige Forstads Gader, der indtage Strækningen langs Strandkanten, saa er Messinas Marina (Havnegade) i en Længde af omtrent en Fjerdingvei, en eneste Række paladslignende Huse med Kolonnader, Balconer og høie, luftige Altandøre. Saa snart man imidlertid er kommen ind i Byen og har opholdt sig lidt der, forsvinder Illusionen; Alt er saa smaat og provindsagtigt, og Marinen til Slutningen den eneste Gade, hvor man har Lyst til at bevæge sig. Da Byen savner et Universitet og, med Undtagelse af den rigt prydede Kathedral, næsten ethvert Spor af betydeligere, historiske Mindesmærker, har Livet efterhaanden indsnævret sig indenfor de merkantile Forretningers Grændse. Disse ere næsten udelukkende i Hænderne paa Fremmede, der drage en skarp Grændse mellem sig og de Indfødte, saa at en Rejsende kun yderst vanskeligt formaar at sætte sig i Rapport til Italienerne, men maa nøies med at se dem gaa forbi og høre deres Uvidenhed, Fanatisme og Mistænksomhed omtale, uden selv personlig at kunne danne sig en Overbevisning derom.

Snar der imidlertid gjorde mig Opholdet i denne By til et af de behageligste paa hele min Reise, var den velvillige Imødekommenhed, jeg mødte i de Huse, der enten vare udelukkende danske, eller hvor de danske Elementer vare stærkt fremtrædende;

og da jeg virkelig ved flere Leiligheder havde fundet mig saa lidt tiltalt af den indfødte Befolkning, beklagede jeg snart ikke længer, at jeg ikke havde havt Leilighed til nøiere at lære den at kjende.

Det var navnlig hos en Hr. M., at vi Danske samlede efter Middagsbordet. Balfondørene stode vidt aabne, og da Huset laa paa Marinen, havde man den prægtigste Udsigt udover Havnen og Faro di Messina til Kalabriens Kyst, der i den klare Luft syntes saa nær, at man kunde naa derover med et Bøseffud. Den dybe Havn, der er dannet af et gammelt Krater, forsvares mod Nord af Fjortet San Salvador, udenfor hvis Fyr den af Homer med saa levende Farver skildrede Charybdis findes. Om nu Digternes Fader har tilladt sig en licentia poetica, og Charybdis virkelig aldrig har været farligere end nutildags, er vel vanskeligt at sige. Ligesom Boesien slides paa Forstandslivets Klipper, indtil der kun bliver et ringe Spor tilbage til de sildigere Slægter, saaledes kan jo omvendt Charybdis gjerne i sin Tid have bruset vildt afsted, indtil Klipperne, der frembragte Hvirvlen, ere blevene afflebne eller nedstyrtede ved selve det Elements Magt, hvis Kræfter de satte i Bevægelse. Saameget er viist, at nu for Tiden, naar Veiret ikke er altfor ondt, behøver den brune Fisker, naar han driver sin Barke gennem den berømte Valsstrøm, idethøjeste at tage et Tag eller to mere end sædvanligt med Aaren, ja han søger endog

ofte med Glid derhen, formodentlig ledet af det gamle Ordsprog, at det er godt at fiske i rørt Vand.

Fra Fyret strækker sig sydpaa en smal Strimmel Land, det gamle Kraters Rand, og forbinder sig ved et andet Fort igjen med Fastlandet, der her kaldes Terranuova, hvor Byens Promenade og Exercerplads er. Langsmed denne Havn er det, at den brede Marine løber, og her ligge i Vintermaanederne alle Messinafarerne. Nu var den næsten tom; kun nogle enkelte græske og tyrkiske Skibe vare halede ind til Kaen, og Besætningen kunde man se hele Aftenen igjennem sidde i de smaa Taverner og med dybsindig Alvor røge deres lange Piber eller spille Domino og Kort.

Mangen en kølig Aftenstund, naar det sidste Glimt af den nedgaaende Sol var hændt paa Kalabriens høie Bjergtoppe, begav jeg mig i Følge med en ung Kjøbmand paa Udflugt langs Strandkanten. Født i Messina og opdragen i Sveiz hos sin Familie paa mødrene Side, havde han igjennem sin Fader arvet en overveiende Interesse for dennes Fødeland, Danmark, og havde endogaa under et længere Ophold der lært Sproget til Fuldkommenhed, saa at jeg i alle Henseender i ham havde truffet en fortræffelig Cicerone. Vore Ture nordpaa havde i Reglen Færd til Maal. Ridende paa nogle mere end almindelig livlige Hæser fulgte vi da Marinen i dens hele Udstrækning, indtil vi gjennem en Gitter-

port kom ud i Forstaden, hvor strax Alt havde et forfaldent Udseende; og nu gik det gjennem det løse Sand videre forbi smaa Villaer til det græste Kloster, en stor, imponerende Bygning, der saa at sige afflutter Byens Territorium. Herudenfor havde Sandet rigtig faaet Magt, og de smaa Vælsker sank dybt ned i det. Paa Havstokken brød de lange Dønninger; større og mindre Fartøier vare trukne op paa Ruller og toge sig udmærket maleriske ud med deres hvide og røde Seil og lange, slanke Ræer. Vi passerede efterhaanden en Mængde Fiumarer, smaa Flodleier, der om Sommeren for det Meste ere tørre, men hvorigjennem Vandet om Vinteren styrter med rivende Hurtighed fra Bjergene ud i Havet. Min Ven fortalte mig om mange Ulykker, der vare foraarfagede herved, og da jeg senere trængte op igjennem Bjergene, saae jeg hele Landsbyer, der vare underminerede af Vandet og styrtede sammen i Ruiner. Selv i Messinas Gader seer man Spor af en saadan Bjergstrøms pludselige Frembrud, og nogle af de Optrin, hvortil disse Overfømmelser have givet Anledning, ere helt tragikomiske. Saaledes blev engang to Soldater, der vare posterede foran en offentlig Bygning, bortrevne i deres Skilderhuse. Den Ene, der havde militær Konduite nok til uden Indsigelse at lade sig bortføre i sit improviserede Fartøi, strandede ogsaa tilsidst i god Behold paa et Hjørne, hvorimod den Anden,

der under høie Brøl forsøgte at redde sig ved Svømning, druknede i en Port.

Bjergene kom nu efterhaanden Stranden nærmere og nærmere. Vi rede gennem Fisserbhyer, hvor Husene vare næsten byggede op til Klippen, og en Mængde Børn ledsagede os hele Veien med deres fremrakte Hænder og ynkkelige Tilraab. Navnlig var deres Sammenstimlen uhyre omkring den saakaldte Grotte, et Kapel, der er bygget lige midt paa alfar Wei, men til Gjengjæld er forsynet med en hvælvet Buegang, saa at man rider midt igennem det. Vi pidskede paa de stakkels Uesler, for at befri os for den paatrængende Armé, der formeligt satte os i Beleiringsstilstand, og nu gik det hurtigt afsted den sidste Mil ud til den øde Sandstrækning, hvor nogle smudsige Hytter, der myldre af Børn og Evin, bære Navnet Faro. Paa Tilbageveien dreiede vi af til Siden, og kraplede op paa et gammelt Bagttaarn, der af Englænderne blev benyttet til at holde Udfig efter Napoleons Krydsere; af saadanne finder man forresten Spor hele Sydvesten over.

Langt interessantere end Kystturene vare imidlertid Ekspeditionerne ind i Bjergene. Med Hr. M., der som Fodvandrer havde bereist en stor Del af Europa, fik jeg en fortræffelig Leilighed til at foretage disse. Bekjendt med Kontadinoens (Bjergbondens) Sprog, utrættelig paa Marschen som i sine Fortællinger, fandt han steds de mest afslidende Dale,

de steileste Høider og de mest henrivende Udsigter. Tidlig om Morgenen begave vi os paa Veien med Stoffen i Haanden og Kniven i Bæltet. Udenfor Stadsmuren slog vi ind paa den første den bedste naturlige Landevei, en eller anden udtørret Fiumare, der bugtede sig med sin gule Stribe op over Bjergaasene. Drangetræernes mørke Løv hang ud over de faldefærdige Mure, der løb langs med begge Bredder. Lerasjeformige Vinhaver strakte sig op ad Høiderne; Oliven-, Mandel- og Morbærtræer stode spredte omkring mellem de ophundne Vinstokke. Højt og her tittede en Villa eller et Bondehus frem af det lave Krat, og øverst paa de langstrakte Aase, omringet af høie Pinier, kneiste et Kloster med fine hvide Gavl og slanke Spir. Det var netop i Bagteltiden; Jagten gik lystig for sig; det knaldede i Dalene og paa Høiderne, og mere end en Gang brød en fantastisk klædt Skytte frem af Bustene og skød meget nonchalant tæt forbi os efter sit Bildt.

En Mærkværdighed heroppe i Bjergene, som Enhver, der kommer til Messina, besøger, er Eremiten, Pater Giuseppe. Da Hr. M. paa en af vore Udflugter, hvor vi Begge vare bleven dygtigt medtagne af Hede og Tørst, foreslog at besøge Eremiten, tænkte jeg mig i min romantiske Trostydighed en virkelig Eremit, der, hemsunken i fromme Betragtninger over et Kranium, ernærede sig af Vand og vilde Urter. Min Ledsager, der havde opdaget mine

Illusioner, berøvede mig heller ikke Troen i saa Henseende, og efter at vi vare kravlede op igjennem en uhyre Kløft, slog vi ind paa en lille Fodsti, som efter en halv Times Marsch førte os lige hen over den hellige Mands Bolig. Den var bygget som et Kapel med et lille Klokketaarn. Kæmpehøie Figenfaktus og Agaver ragede høit op over Taget, og Døren var saa lav, at jeg maatte bøie mig i en ret Vinkel for at komme igjennem den ind til en Stue med nøgne Vægge, Træbænke og et stort Krucifix. Dekorationerne vare altsaa fuldkommen rigtige. Ved vor Indtrædelse reiste sig imidlertid en tyk, jovialt udseende gammel Munk fra en Træbræ, og gav et noget aldrende Fruentimmer Ordre til at hente Vin og Frugter. Han hilste derpaa Hr. M. som en gammel Bekjendt, og blev meget fornøiet over at modtage en Indbydelse til at deltage i vor Frokost, efter først at have beklaget meget, at han Intet havde at byde os, „fordi de Satans Unger nede fra Landsbyen ikke havde bragt ham Noget idag“. Som Præceptor og Lærer for Omegnens opvoxende Ungdom forbausede han mig i Sandhed ved sine geografiske Kundskaber. Min Ven forestillede mig nemlig som il suo compatriota, un Danese, hvortil den ærlige Munk høfligt svarede: Ah, un Chinese! conosco questa gente superba, og da vi søgte at berigtige Feiltagelsen, indvirkede han sig i den Grad i et Net af Chinesi, Francesi, Tedeschi,

Danesi o. s. v. o. s. v., at det tilfidsst løb aldeles rundt for ham, og han leende fulgte os ned ad Bjerget, idet han forsikrede mig, at han havde kunnet det Altsammen, men det var længe siden.

Den bekvemteste Maade at naa op i Bjergene paa — om den end er noget langsommere end gjennem Fiumarerne — er dog at følge den brede, med megen Kunst anlagte strada nuova, der i utallige Bugtninger forbi Haver og langs Afgrunde slynger sig op til Platformen af den højeste Bjergryg, som i en temmelig uafbrudt Linie løber nordpaa henimod Landsbyen Kastania og det saakaldte Terra inglese, hvor Englænderne paa Napoleons Tid forsøgte at anlægge Fæstningsværker. Fra denne lille By aabner sig en af de videste Udsigter, der i storflaet Vildhed overgaar Alt, hvad jeg i den Art senere fik at se i det for sine grandiose Vuer dog saa udstregne Svejs. I sønderrevne, kaotiske Masser, Kløft ved Kløft og takkede, brudte Klipperande ved Siden af runde, kompakte Bjergknolde, sænker Hvidebraget sig lige under Ens Fødder i en Strækning af henimod to Mile, ned til Havet. Saavidt Øiet rækker, følger det Nordkystens indstaarne Bugter og fremspringende Klippepynter og Tunger. Paa en af disse seer man den befæstede By Milazzo, der med sin bourbonske Besætning forsvarede sig saa heldmodig imod Garibaldiisterne, og nderst i Horisontens Rand hæve Stromboli og

Vulkano deres feglebannede Toppe med lette luftige Røgstøtter op over det blaa Middelhav. Vender man sig ind mod Landet, da vil man opdage over de fjerne Bjergrygges langstrakte Linier en violet Sky, der øverst blinker skinnende hvid gennem den klare Æther. Det er Vætna med den evige Sne om sine Kratere. Da jeg var heroppe i Rastania, blæste en hylende Storm henover de øde Høider og gjorde Indtrykket af det storflaaede Landskab endnu mere gribende. I selve Navnet val di demonio ligger Noget, der bestemmer Ens hele Betragtningssmaade overfor dette vilde Bjergeterræn, der virkelig i sin kaotiske Forvirring seer ud, som havde det været Tumbleplads for Giganternes Kampe.

Ved min Afreise fra Messina blev jeg behageligt overrasket ved at høre, at jeg vilde faae Følgeskab af den forhen omtalte unge Kjøbmand, Karl S., der agtede sig til Catania i Forretningsanliggender. Vi bleve snart enige om at anvende den første Dag af Reisen til at besøge det berømte Taormina, og en tidlig Morgenstund begyndte vi da Turen med at indfinde os paa den ny anlagte Jernbanestation udenfor Terranuova, og afsted gik det nu langsmed den deilige Strand, hvor de lange Brændinger skumede mellem de store Stene. Kalabriens Røst laa skinnende i det klare Morgenlys, og man saae tyde-

ligt de hvide Huse ovre i Reggio, bag hvilke Aspromonte (Garibaldis Thukommelse) hævede sig med sine mørke Skovbælter. Klipper med maleriske Ruiner fra Maurernes og Normannernes Tid, der høit oppe i den blaa Luft hang ud over Vandet, afveirlede med mørke Tuneller, hvorigjennem Veien gik, hvergang et Forbjerg sprang frem og stillede sig iveien med sin taffede Kam og sine smaa, dybe Bugter, hvori Fiskerne og Smuglerne havde deres Fartøier liggende. Brede og sandede Fiumarer aabnede Indblik i snevre Dalstrøg med Haver og Lunde, Kirker og Landsbyer. Hvert Kvarter standsede vi ved en Station, hvor et raat tømret Skur udspjædede en Sværm af Tiggere, Vandsælgere og Bønder, flædte i korte Trøier, Gamacher og den lange uldne Hue. Ved en saadan primitiv Stationsbygning steg vi af og bestilte Væler. Stationsbygningen hørte til den lille, snævske By Giardini, hvor alle Indbyggerne lignede slet forklædte Røvere, der hvert Dieblit kunde kaste sig over os. Efterat vi med Stokkeslag og ved at true med vore Pistoler havde adspillettet den paatrængende Bande Vældbrivere, der strax som hungrige Røvfugle omringede os og næsten med Diagt vilde sætte os op paa deres Dyr, sluttede vi Afford med to af de mindst banditagtigudseende Individer, og befandt os snart i Sædlerne, der bestode i Dyrer, fastgjorte med et Stykke Reb, som var snørt om det ulykkelige Væls slunkne Bug.

Hvert Dieblif gled den improviserede Sadel af, og Bedkommende maatte da i en Fart springe ned til den modsatte Side, hvilke gjentagne Fataliteter lydeligt bleve udpebne af vor Eskorte, der hujende og skraalende, men i en passende Afstand, fulgte os over Halvdelen af Veien. Fra Stranden, hvor Giardini er beliggende under høie Klipper, gik Veien igjennem en med lavt Krat bevoxet Kløft, i bestandig Zigzag op til Taormina. Imidlertid havde jeg endnu hverken seet antike Ruiner eller Spor af nogen som helst By, for ikke at tale om det majestætiske Vtna, og paa mine utaalmelige Spørgsmaal desangaaende svarede den brune Fører bestandig kun: sopra, sopra, Signore. Efter en halv Times langsom Kraplen opad den mer end halsbrækkende Bei opdagede vi da endelig nogle sammenstyrtede Mure, og da vi kort efter stode i Begreb med at ride ind gjennem en mørk, snever Port, opført af Normannerne, standsede pludseligt den veldresserede Cicerone vore Væser, og vendte sig om med det Udraab: Ecco il monte!

I Sandhed det var et overraskende Syn, da vi dreiede os om og saae Vtna lige foran os, løftende sit gigantiske Hoved over de mellemliggende Bjerge, opsendende den klare Svovldamp mod Zenith, bærende paa sin Fod Verdens frugtbarste Have, Kataniafletten, og solende sine mørke Aarer, de dunkle Lavastrømme, i det klare, blændende

Dagslys. Jeg var saa optagen af dette Syn, at jeg næsten slet ikke lagde Mærke til, at vi holdt vort Indtog i den maleriske, smukke Røverrede og gennem nogle snevre Gader bleve førte hen til det lille Hotel, fra hvis Altan vi under det frugale Maaltid formelig svælgede i Nydelser af den henrivende Udsigt.

Taormina, de Gamles Tauromenium, er som ovenfor berørt en ussel lille Bjergby med snevre, krogede Gader, men rig ved sine Mindeesmærker. Som alle disse smaa Røder i Bjergene har den oprindelig været befæstet ved en høi, nu paa flere Steder sammenstyrtet Mur og er forresten fra Naturens Haand beskyttet ved de bratte Klipper, hvorpaa den er anlagt, og som paa de tre Sider falde lodret ned imod Havet. Paa den fjerde, Sydsiden, som vi kom opad, findes Porten, et malerisk smukt lille Udenværk, der ligesom den taffede Mur og flere adelige Paladsruiner inde i Byen ere arkitektoniske Skjønheder i den reneeste normanniske Stil. En fuldkommen saa malerisk, og endnu smudsigere Miniaturudgave af Byen er det paa en teglebaunet Klippe, omtrent 400 Fod høiere, liggende Mola, der med sine lange Mure og fine Tinder og Gange synes som en Røvfugl med udstrakte Vinger og Næb og klør at svæve speidende over Ens Hoved i den klare Luft. Kun en eneste, af dobbelte Mure beskyttet, Sti fører op til det næsten uindtagelige Kastel,

og man har halvt historiske Sagn om glimrende Heltegjerninger fra Besætningens Side, da Byen blev forsvaret mod Araberne, der dog endelig en mørk Nat ved Forræderi overrumplede Vagterne og nedjablede hele Befolkningen.

Taorminas berømte Amfitheater ligger norden for Byen paa en fremspringende, næsten isoleret Klippe, det antike Tauro, hvoraaf Navnet uledes. Man følger en lille Sti, der fra Byens Udkant snor sig opover Klipperne, og opdager efter et Par Minuters Gang paa sin høire Side en stor muret Indhegning, hvis Fliser og Granitvægge ere bedækkede med Raktus. Dette var det store Bassin, hvor Sstræfningerne, Grækernes *vampaxiai*, leveredes. Langveis fra over Bjergene ledtes Vandet hertil gjennem uhyre Aquadukter, der i Romernes Tid paany opførtes, og hvoraaf endnu Ruiner ere tilbage. Gaar man et tusind Skridt videre frem, standser man ved en Gitterport. Pladsen er indhegnet; en Cerberus bor i et lille Hus indenfor, og man maa erlægge sin Tribut her ligesom overalt i Italien, hvor Alt er beregnet paa at drage Fordel af Barbærernes Nysgjerrighed. Efterat vi med et Par Tari havde affædiget vor Cicerone, der med et Kort i Haanden allerede havde begyndt at fremplapre sin stereotype Remse, voltigerede vi over sønderbrudte Kapitæler, Marmorstøiler og Granitblokke ind paa Arenaen, og derfra op over Tilskuerbænkene til

Galeriets øverste Rand, hvor vi satte os ned og udspændte vore Frakker paa nogle Agaver, for at beskytte os mod den brændende Sol. Under Tryk-
ket af de store Forhold i Omgivelserne havde Ruinerne paa Afstand taget sig ganske ubetydelige ud, men nu forbausedes jeg næsten ved deres Størrelse. Theatret var anlagt øverst oppe paa Klippens jævnt straaende Overflade. Et Par tusind Alen nedenfor de bageste Mure faldt Klippen steilt af mod en Afgrund, paa hvis anden Side man saa en Del af Byen og dybt under denne Strandbred-
dens hvide Krumninger, der langt borte løb ud i en Halvø. Over Baggrundens varme disige Toner løstede Vætna sig. Tilhøre støttede det murede Galeri sig til en lodret Klippevæg, ovenover hvilken Mola viste sig med sine hvide Bygninger. Galeriets indvendige Side var prydet med en Afvevling af Søjler og Nicher, og nedenfor dette begyndte Bænkens Rækker, udhugne i den haarde Sten og derhos saa vel konserverede, at man hvert Dieblis tænkte sig at se togatlædte Skiffelser myldre frem for at indtage deres Pladser. Den nederste, for Senatorer og de høiere Patriciere bestemte, Række var i en Høide af tre Alen adskilt fra Scenen, og da dette Theater kun blev benyttet til Stuepil, stod her i Midten det hellige Alter, paa begge Sider af hvilket Koret bevægede sig ud fra Orkestret. Muren, der dannede Baggrunden, var paa flere Steder aldeles nedstyrtet

ligesom den Spilerække, der løb foran, og hvor Statter af Hermes og Apollon Musagetes havde været anbragte. Saa godt vare Akustikens Love iagttagne, at naar man stillede sig nede paa Scenen, hørtes den sagteste Gvisken derfra ganske tydeligt paa de øverste Bænte, og da S. affyrede sin Revolver fra Orkestret ud imod Baggrunden, blev Knaldet med næsten bedøvende Magt atter og atter tilbagekastet fra de omgivende Klipper. Indtil henimod Aften bleve vi heroppe, hængende i Beskuelsen af disse den storartede Naturs Dekorationer, ligeoverfor hvilke selv den højeste Kunst føler sig afmægtig, og gienemtrængte af den Omgivelsernes høitidelige Tausched, der, ligeoverfor Mindesmærker om forsvundne Tider og Slægter, fylder Bryttet med større Tanker og dybere Indtryk end noget Skuespil i Verden. Da Solen endelig var gaaet ned bag Bjergene, gjorde vi, hvad de græske Tilskuere i sin Tid rimeligvis ogsaa have gjort: vi vendte tilbage til vort Hus, og „spiste Bedernes Kjød og drak megen sød Vin dertil.“

Som bekjendt er Sydens Lussmørke kun af kort Varighed. Natten bryder frem næsten med det sidste Glimt af den dalende Sol. Rappen svæbes om Skulderen, Stjernerne blinke frem, eller Maanen hæver sig majestætisk op af Havet. Natten er kom-

men og indbyder til sit hemmelighedsfulde, loffende Skjul; en Vellugt af Blomster strømmer Dig imøde, Du gribes af en forunderlig Anelse, en ubeskrivelig Længsel efter Livets Romantik, og Du gaar ingen Aften imøde uden med et høit bankende Hjerte, som gif Du til et Stærnemøde med den smukke Pige, der hilste Dig imorges, eller med den sølpilede Skjønne, der nu smuttede ind ad Døren og vift saa gjerne luffede Vinduet op, naar Du blot kunde synge og spille for hende ligesom din fortærede Rival derhenne.

Natten overraskede da ogsaa os, medens vi draf vor Fogliette paa Hotel Tauros strøbelige Balkon. Fra Dalen dybt under os opsteg denne frydbrede, ubeskrivelige Duft, der udstrømmer fra Orange- og Mandelhaverne. Ikke et Vindstød, ikke en Fugls Flugt afbrød den drømmende Stilhed, og det var kun som svage Molafforder, at Havets fjerne Buggeviser hørtes nede fra Strandbredden. Kristian Winthers glødende „Sang paa Fjeldet“ faldt os Begge samtidigt ind, og det saameget mere, som en Lysning imellem Trætoppene forkyndte os, at „Fuldmånen hist den røde hæver sig op“. Det var en gribende, berusende Sammensmelten af Alverdens Poesi; men paa en Gang afbrødes Stilheden af en Sang, hvis udmærkede Skjønhed ogsaa skylledes det fortræffelige Foredrag og det smukke Guitarakkompagnement. Det var et Selskab af Katanesere, der

ad en anden, besværligere Sti langsoimt kom gaaende op imod Hotellets Have. De Fleste vare unge, smukke, livsglade Folt, der strax, saasnart de vare komne over Dørtærskelen, raabte paa Lys, Maffaroni og Vin, og efter en høflig Indbydelse fra deres Side vare vi to Fremmede snart indlemmede i den muntre Kreds. Et stort Bord blev besat med Blomster og Karaffer, Lykene bleve tændte, og rundtom de dampende Maffaronifade saaes lutter sorgløse, smilende Ansigter. Det var især en stor, tyk Kjøbmand, en Realpolitiker forresten, der hyppigst tilbrog sig den almindelige Opmærksomhed, og hvis Epigrammer og Bonmots ideligt lønnes med stormende Applaus. Han havde taget sin Paletot og sit Halstørklæde af, bøiet Skjortelinningen tilside, og med den graa Filt-hat nedad Halsen, det store, gulbrune Ansigt skinnende af Velvære og den svære Krop uafbrudt i en Række gestikulerende Svingninger, hang han som en uhyre Vinsæt over en Sofaryg, idet han snart akkompagnerede en Sang paa sin Guitar, snart med en mægtig Bas gav en komisk Bondescene tilbedste, under hvilke Anstrengelser den skrøbelige Sofa knagede som Skibsplanterne i en Storm. En Anden var der, som improviserede til opgivne Rim og holdt pathetiske Taler, uden at agte den Kritik, der stadig fulgte hans Forsøg. Der var ogsaa nogle Damer i Selskabet, af hvilke navnlig En med en uforlignelig Ynde og noget ubestrideligt Rørende i sin Stemme

sang den bekjendte palermitanske Zisterfang: Mille volte per te sospirai.

Min Ven og jeg opfordredes ogsaa til at synge. S. kunde nogle Bondeviser fra Marsala og nogle komiske spanske Sange, som han maatte give dacapo; men Jublen kjendte ingen Grændse, da jeg begyndte paa Dupuys sprudlende Drickevise af „Ungdom og Galskab“. De mange Konsonanter fremkaldte rigtignok de besynderligste Grimacer hos Koret, men Melodien slog an, man brølede og hamrede med Glasene paa Bordet, og efter endt Sang omfavnede Lykkerten mig og gav mig sin Adresse i Katania og Neapel.

Først langt over Midnat brød det muntre Selskab op. Det skulde med Undtagelse af Damerne atter tilbage til Katania med en Speronaro, der ventede nede ved Giardini, og da de hørte, at vi agtede os sammesteds hen, indbød de os til at gjøre Seilturen med i den deilige, maanedklare Nat. Vi modtog naturligtvis Tilbudet med Glæde, og nu gif det da i en lang Række afsted gennem den lille By, hvis skumle Beboere bleve vækkede af de højrøstede Stemmer og den klare, lydelige Latter. Iffe faa Forbandelser udslynge des imod os fra de aabnede Vinduer, og vi maatte prise os næsten lykkelige ved, at vi slap for saa godt Kjøb, da vi omfider gjorde Holdt udenfor Porten for at ordne os og samle Kræfter til „Nedstigningen“. Det var

lyst nok til at undgaa Afgrunden ved Siden af Stien, men neppe lyst nok til at undgaa alle de Huller og Ujevnheder, som vore Vælsker om Morgen saa mesterligt havde klaret. Imidlertid slap vi dog med forholdsvis saa Uheld ned i den sandede Fiumare, og nu gik det, stadigt med den utrættelige Neapolitaner i Spidsen, videre, indtil vi standsede ved de første Huse i Giardini. Her var Alt lukket og sluttet. Den lette Speronaro var halvveis halet op paa Strandbredden, men Baadfolkene vare ingensteds at finde. Vi bankede flere Steder forgæves paa, uden at faae andet Svar, end at her var ikke Logi for Landstrygere etc., ja et Sted kom en gammel, arrig Her ud i Mindre end Negligé og ønskede saa mange Ulykker over os, at vi, hvis en Fjerdedel deraf havde ramt os, vilde have været værre farne end Odysseus paa hele sin Omflaften.

Et andet Sted stod Døren paa Klem. Neapolitaneren og jeg kigede ind og saa da i det store Rum, belyst af en osende Lampe foran et Madonnabillede i en Niche, en hel Familie, bestaaende af Børne og Børn, Mand, Kone og et Par nydelige unge Piger, i et meget let Kostume, hængslængte paa nogle Madratser. Jeg vilde hurtigt trække mig tilbage, men den ufortrødne Italiener stødte først Døren helt op, greb saa nogle Afforder paa Guitaren og sang nu med buldrende Stemme nogle skæmtefulde Strofer til de forvirrede Skjønne,

der havde reist sig overende og med lydelige Strig fik hele den søndrukne Familie paa Benene. Vi skyndte os affted til de Andre, der imidlertid endelig havde fundet vort hørtømte Skibsmandskab, og efter en hel Del Anstrengelser lyffedes det vore forenede Kræfter at gjøre vort Fartøj flot. Det var maasse ogsaa paa høie Tid, at vi kom til søs, thi allerede viste sig flere dunkle Skiffelser, der styrede deres Gang ned mod Stranden, rimeligvis for at give Rolighedsforstyrrelserne en sidste Hilsen med paa Veien. Jeg kom uvilkaarlig, ved her under saa fremmede og næsten eventyrlige Forhold at forlade Siciliens Østfyt, til at tænke paa Odysseus, der slyngter med sit ene tiloversblevne Skib fra de „Mændødelæggende Læstrygoner.“ Skiffelserne paa Stranden toge sig idetmindste i det usikre Lys helt overnaturlige ud, og paa Smaaften og Skjælsord mangledet det heller ikke.

Saaledes vare vi igjen paa Veien til Catania. Vi gleder for en let Brise henover Middelhavets store, alvorfulde Flade, og efterhaanden som Livligheden gav efter for Søvnens retmæssige Krav, indfandt Stilheden fra Aftenens Begyndelse sig igjen i sin fulde Udstrækning. Jeg laa agterude ved det svagt knagende Roer, med Blikket ufravendt hæftet paa Vtnas mægtige Regle, der i den usikre Maanetaage sømmede som et uhyre Lusthyn over

den nære Kyst's mørke, taffede Klippemure. Til Slutningen svømmede Alt, Bjerge, Luft og Vand, hen i eneste stor, uklar Masse. Sicilien syntes det Drømmeland, som det i Virkeligheden er, og jeg vaagnede først op til Virkeligheden igjen, da Drømmen belystes af den opgaaende Sols klare, gjennemtrængende Straaler.

Omtrent halvanden Mil forinden vi kom til Catania, hvor Jernbanen ophører, steg jeg af ved Accireale, for at gjøre en Skitje af den gamle, fra de normannisk-saracenske Kampe berømte Borg, Accicastello, der ligger ude i Havet paa en fremspringende Klippe af kolossale Lavablokke. Ser mægtige Fjeldstykker, nogle af dem formelige Smaaber, befyldes udenfor denne maleriske Ruin af Middelhavets Bølger. Det er de „cyklopiske Klipper,“ hvormed Polyphem saluterede Odysseus til Afsked, og i en af de Guler, der vender ud imod Havet, mellem Kystens vilde øde Lavamasjer, var det altsaa, at de stakkels Grækere bleve spiste, og at Odysseus hævnedes sig paa Poseidons tølperagtige Søn. Sic fama est! Men hvor stor Homær egenlig er, følte jeg aldrig stærkere end her, hvor jeg havde Dramaets fuldstændige Dekoration for Die, og her fik for første

Gang Odysseens mythiske Figurer ret Rjød og Blod i min Bevidsthed, ligesom det i de skotske Bjerger er hændet mig ved Macbeth og Lear.

Da jeg ud paa Eftermiddagen havde min Skitse færdig, vandrede jeg med min Bagage paa Rassen hen ad den støvede strada rotabile videre til Catania, for der at træffe sammen igjen med min Rejsefælle S., der imidlertid skulde have afgjort sine Afsejser. Det var næsten ganske hjemligt ovenpaa de bestandige Bjergture at gaa ud ad den slagne Landevei. Bønderne, jeg mødte fra Slettelandets omliggende Landsbyer, saae ogsaa langt fra saa røveragtige ud som deres Landsmænd i Bjergene. Alle vare klædte med Omhu, og medens nogle red paa broget udstaferede Væser, jollede Andre med lystige Hilsener forbi i tohjulede, med Helgenbilleder overmalede Gigger, der bleve trukne af kraftige Muldyr, som gjerne havde en hel Galanteributik af Kvaster, Bjælder og Speile fordelt omkring paa Seletjiet. Veien var paa flere Steder hugget igjennem de gamle Lavamasser, der lige fra Etnas Top og ned til Havet bedækte Sletten i mange Miles Omkreds. Ovenpaa den ældste Lava seer man da Muldjord, over denne kommer igjen Lava, saa igjen Muldjord, og saa fremdeles i mange Lag. „For Tiden er der Jord ovenpaa Lavaen,“ pleier Befolkningen at sige. Denne lille Skorpe Jord er det da, som frembringer den Dypighed og bugnende Fylde, der har gjort

Kataniafletten til en af de rigeste og berømteste i Italien; og som et Exempel paa, at det materielle Velvære her som overalt medfører den mere udviklede Kultur, mødte jeg — jeg tror for første Gang paa Sicilien — en lille Pige, der gik og læste i en Bog.

Ud paa Aftenen kom jeg til Katania, hvor jeg efter Aftale traf min Ven i Grande Albergo, et kolossalt Hotel, der eieedes af en overordenlig gemyttelig Sveitser, med hvem vi passiarede Aftenen bort ved Vinflasken.

Det Første, mit Die faldt paa, da jeg den næste Morgen vaagnede, var til min glædelige Overraskelse det ryggende Etna, idet mit Vindue, eller rettere min Balkondør, var bleven staaende aaben om Natten. Jeg udregnede netop, hvor længe man vilde være om at naa op til det øverste Krater, da S. idetsamme traadte ind og gjorde en brat Ende paa mine Beregninger ved at meddele mig, at der til en Etna-Tur vilde medgaa mindst tre Dage, især paa denne Aarstid (den tidligste Del af Sommeren), da Sneen endnu laa langt nede paa Bjerget, og han underrettede mig tillige om, at hans Tid ikke tillod ham at ledsage mig, isald jeg havde bestemt mig til denne Udflugt. Jeg opgav altsaa som god Kammerat Tanken herom, saameget mere, som jeg i al Beskedenhed sagt var Kunstner nok til hellere at ville glæde mig ved paa Afstand at betragte Bjergets smukke Linier, end efter engelsk Maner vade omkring

i Ene og Afse, for at kunne sige, at jeg havde været der. Efter Frokosten førte vi da hen til Katanias berømte Benediktinerkloster, et af de største i Verden. Det indtog et helt lille Kvarter af Byen, og var omgivet af hvælvede kolige Buegange og Haver, hvor Statuer og de deiligste Blomster prangede i Forening. Vi vandrede gennem de uendelige Korridorer og lode os af en Katanienfer, der var en Bekjendt af S., fortælle om den næsten utrolige Luxus, der havde hersket indenfor disse uanselige Celledøre, hvor hver Munk i sybaritisk Bellevnet fortærede sin aarlige Indtægt, der i Glandsperioden skal have beløbet sig til henved 300,000 Rdlr. Om de hellige Fædres Smag og Intelligens fik man imidlertid en meget daarlig Mening ved at besøge det store Karitetsgaleri, som fornemlig bestod af flette Malerier, flodsede Ripstager og uægte Antikviteter, tilligemed Misfostre i Spiritus, Krokobiller, Slangar og Aber i uærvnelig Mængde. Den egentlige Klosterhave ligger bagved den uhyre Bygning og er anlagt ovenpaa den Lavastrøm, der engang ved en voldsom Eruption af Mtna truede den hele By med Undergang, men netop var saa høflig, man kunde gjerne sige devot, at standse her foran Klosters hellige Mure.

Gjennem de solhebe, brændende Hovedgader, hvor Siciliens ældste og nyeste Adel har opført sine fængselsagtige Paladser, førte vi til det ro-

merſte Theater, hvoraf omtrent en Trediedel er udgravet, medens Reſten deſværre endnu ligger ſkjult under Lavaen og de ovenover byggede Huſe. Med en af diſſe ſnaffefalige Ciceroner, ſom man ikke engang kunde kjøbe ſig fri for, ſtege vi gjennem nogle Baggaarde ned ad en bred Lavatrappe og kom derpaa gjennem trende Galerier dybt under Jordens Overflade til den egenlige Tilſtuerplads, hvis Marmorbænke hiſt og her vare reſtaurerede med tilhugne Lavaſtiſer. Ovenpaa ſelve Scenen havde den moderne Lids Barbarer ladet ſine klodsede Bygninger opføre, og man ſaae netop kun Begyndelſen af Parterrets Marmorgulv, hvorover der ſtrømmer en klar Bæk, ſom har ſit Udſpring høit oppe i den dybe Sne mellem Vtnas Kratere. Alle Beſøgende pleie at drikke af dette Vand, forklarede Føreren os, og vi ſkulde ſelvſølgelig ogſaa, i hvilket Diemed den fortkægede Cicerone fra et Gul i Muren fremtog et Glas. Efter at han havde fyldt det, ſatte han ſig i Poſitur, og begyndte paa et længere, begeiſtret Foredrag, der uheldigviſ blev afbrudt ved, at han tabte Glasſet. Vi lagde os derpaa alle Tre paa Maven, og forfrifkede os ved det deilige kolde Snevand, hvorefter Faklerne bleve tændte, og vi begave os ind i de høie, hvælvede Galerier, der ſom Katakomber ſtrække ſig langt ind under Byens Gader, hvorfra det raſke Lids Støi og Larm i dumpe Toner naaede vort Øre, medens vi ved det røde Faffel-

ifær undersøgte de vilde Dyr og Gladiatorenes Indelukker.

Da det senere hen paa Eftermiddagen var blevet køligere, dreve vi omkring nede ved den lille Havn, der kun har Dybde for Baade og smaa Fæluffer. Det gule Svovl, der brydes i Omegnen af Girgenti, blev i hvide Karrer kørt ned til Vandet, hvor de kobberbrune Faquiner, kun iførte Svømmehenklæder, med en utrolig Færdighed balancerede med svære Stabler paa Hovedet midt ud i Havnen, hvor da Indskibningen gik for sig.

Den næste Morgen knalbede Veturinens Pibst udenfor vore Vinduer, og snart sad vi i Vognen med Revolveren om Livet, de grønne Elær omkring Hovedet og en dygtig Madserv foran os, for at begive os paa den lange og usikre Rejse fra det livlige Catania til Gravbyen Syrakus.

Ligesaa frugtbar Naturen havde vist sig, før vi kom til Catania, ligesaa gold og ørkenagtig fremtraadte Landskabet for os nu, da vi forlode den. En Støvsky hvirvlede bestandigt foran Vognen paa den hvide, solbeskinneede Vej, ligesom Røgfløten for Jøderne i Ørkenen. Efter nogle Timers Rjersel var det formeligt velgjørende for Øiet at se Vand. Det var den lille Flod Gioretta, hvorover vi bragtes paa en skrøbelig Færge, der trueede med at knuses under Hestenes og Vognens forenede Vægt. Kort efter hævede Landet sig i Bakkelinier, der efterhaanden

gik over til et Høiplateau, som i Horisonten begrændsedes af Monte Veneres blaalige Kam. Gjentagne Gange saae vi ved Siden af Veien de urgamle, pelasgiske Gravkamre, hvælvede Guler, der vare udhugne i den haarde Klippe. Vi steg af for at undersøge en af de største, hvor en hel Hyrdefamilie havde indkvarteret sig med sine Geder og Gæsler. Mændene laa udstrakte paa Jorden og sov formodentlig til Middag, Kvinderne maltede Gederne, og Børnene ristede Korn over en Ild af Trækul. Ved uregelmæssige, kolossale Piller var Rummet delt i flere Kamre, hvert med en eller flere Smaanicher, hvor rimeligvis Eigene havde ligget, og opad den høje Grottes Vægge groede Mos og Venushaar i frodige Klynger.

Lige ved Middagstid kom vi, næsten opløste af Hede og kvalte af Støv, til det gamle Lentini, en smudsig Landsby, der i Romernes Tid havde været en blomstrende Koloni, som endog havde sin egen filosofiske Skole, og da vi havde bedet der en Timestid i en ussel Kro, gik Veien videre ned gennem en dyb Sænkning i Terrænet og op igjen i uhyre Zigzag-Slyngninger til det befæstede Karlentini, et af Karl V i spanskt Stil anlagt Kastel med en Række saldefærdige Hytter, der husede en Befolkning med de mest kjæltringeagtige Ansigter, jeg maatte endnu have seet. I Villasmundi, en lignende Sted nogle Timers Wei derfra, gjordes et længere Ophold, og

da der heldignis netop holdtes et Slags Marked omkring i Gaderne, fordreue vi Tiden med at iagttage de forskjellige Grupper. Trods den brændende Hede hørte vi dog den sædvanlige Dandsemusik med Violin og Guitar, og bleve i et tilrøget Østeri Bidne til et Slags Sertur, hvori de Dandsende ledsagede enhver Svingning med Spring og Armbevægelser, der bragte Sveden frem i Strømme, uagtet Kavalererne saavelsoj de fyrige Skjønne havde afført sig saa mange Klæder, som Anstændigheden nogenlunde tillod.

Da vi igjen begave os paa Veien, stod Solen allerede lavt paa Himlen, saa at vi i den deilige Eftermiddags Stilhed ret kunde nyde den smukke Natur. Efter at have kjørt igjennem en Dal, der var bevoget med Olivenstove, kom vi ned til Havet, og vi fulgte derefter hele Tiden Strandbredden, over hvis Brændinger Maanen snart udgød sit hvide Lys.

I denné Nattens Stilhed og i en Stemning lig den, hvori man om Aartusinder vil gjennevandre Paris's eller Londons Ruiner, hørte vi da over Levningerne af det vidtstrakte Syrakus, og den samme vemodige, næsten andægtige Følelse var over os, medens vi de følgende Dage gennemstreifede det store Territorium tillands og tilvands. Over den dybe Havh, hvor alle Europas Flaader tilsammen kunne faae Plads, begave vi os til den Flod, hvor Proserpina efter Sagnet blev bortført. Ræmpe-

mæssige Søiler af et Zeustempel rage i Veiret paa Bakkerne tilvenstre, og medens man i den varme Formiddags Stilhed stager sig langsomt frem under de siøbevorede Bredder, hvør af og til en Lerhytte viser sig, omkrandsket af høie Palmer, tænker man sig dybt inde i Afrika, paa en Flodarm af Nilen eller Senegal. Opad Anapo-Flodens venstre Arm, Cyane, føres man til Papyrusplanterne. De halvnøgne Baadfolk skære de lange Stængler af, og det gaar hastigt tilbage ned ad Strømmen, og igjen over Havnen til en aaben Plads udenfor det nuværende Sirakusas hvære, bourbonske Fæstningsmure. Her bestiger Hver sit Væsel, og ad den støvede Landevei gaar det op til Overfladen af det terrasformede Høiplateau, hvor den uhyre By strakte sig milevidt omkring Havnen. Ad halsbrækkende Veie, de gamle, i Klippen udhulede Bygningsgrunde, rider man Skridt for Skridt paa de smaa forsigtige Væsler. Solen brænder lodret ned paa denne Stengrøft, og efter en halv Times Ridt standser man ved Fæstningen Herâpylon. Alt, hvad der af denne var over Jorden, er styrtet i Grus, men de underjordiske Magasiner, Brønde og Gaarde og den hvælvede brede Gang, hvorigjennem Rømeren Marcellus banede sig en blodig Vei — kort sagt, Alt hvad der er hugget ud i Klippen, vidner tilstrækkeligt om Borgens Størrelse og Modstandskraft.

De Aftener, vi tilbragte i Syrakus, vare som Drømme, der ville bevares uudslettelige i Grindringen. I de kølige Timer vandrede vi Arm i Arm paa Terrassen ved Arethusas rislende Kilde og gjen-nemgik, hvad Dagens brændende Solvarme havde sløvet i Gufommelsen. Vi besøgte igjen Amfitheatret paa Klippefraaningen med Udsigt over By og Hav. Vi stillede vor Tørst i Nymfernes Grotte, hvor Vandet bruser pladskende frem fra de skjulte Ledninger. Vi vandrede i Stenbrudsfængslerne, hvor de 6000 Atheniensere engang sukkede, og vi iagttog den tordenlignende Virkning af et Pistolskud i „Dionysius's Dre“, en Klippepalte, der i S Form snor sig båg Fængslerne, og ved hvis Indgang Tyrannen kunde høre den jagteste Hvissen af Fangerne.

Den sidste Dag af vort Ophold i Syrakus besøgte vi den lille, snævre Bys Kathedral, der er muret op mellem de tydeligt fremspringende doriske Epiler af det gamle Zeustempel, hvis Frontside imidlertid har maattet vige Pladsen for den mest imagløse Noffoko-Arkitektur; og efter et Besøg i den private Have, hvor den tydske Digter Grev Platen er begravet, stege vi ned til la chiesa di St. Martiani, Kryptkirken fra de første kristne Tider, prydet med hele den Periodes rørende, symboliske Freskomalerier. I Katakomberne, der strække deres Gange bag ved Kirken — efter Kustodens Sigende milevidt

gjennem den bløde Sandsten — modtog vi det sidste karakteristiske Indtryk af Gravstaden Syrakus. Vor Reise sydpaa var endt, da Veien til Girgenti formelig var afstaaen af Røverbander, og ud paa Eftermiddagen sad vi atter i Vognen, for i den koldtge Nat at foretage Tilbagereisen til Katania.

Romantik ober en halv Historie.

Det var i den gamle Esplanade = Pavillons Dage. Af ja; dengang kunde en stille Betragter af Natur og Folkeliiv sidde under de susende Popler, og have Toldboden og Skibene og Vandet og Langelinie og de Spadserende fra første Haand. Han kunde, medens Cigaren langsomt brændte, og medens han langsomt nippede til sit Todbjglas, med Sikkerhed afgjøre, naar Kloffen var To: thi saa begyndte Promenaden at fylbes med Rjshenhavnere af begge Rjøn, og han kunde med ligesaa stor Sikkerhed afgjøre, naar Kloffen igjen var Fire: thi saa kom „Holmens faste Stof“ af Mandkjønnet fra Arbeide, og den Bro, der henværnes Elefantbroen, dundrede under Trinene af de faste Gaster, som om det virkelig havde været Elefanter, der travede over den.

Han kunde om Eftermiddagen se Helsingørssdamperen, naar den kom glidende ind imellem Skibene paa Rheden; han kunde høre Musiken derudefra, og naar det var rigtig stille, saadan en rigtig rolig, blid Sommeraften, og naar han hørte rigtig nøie efter, kunde hans Øre vel endogfaa opfange Lyden af de Miniaturbrændinger, der kom bølgende fra Gjulfassen og skulpede mod Stenene inde paa Lange-linie.

Han kunde navnlig saa deilig høre de store Popler suze over sit Hoved; og naar han var rigtig taalmodig, og holdt tilstrækkelig længe ud, da kunde han under denne høitidelige Susen som under en skøn, alvorlig Ouverture se de mørke Aftenskyer rulle tilside som et tungt Drapperi og Maanen komme glidende langsomt og majestætisk ind paa Scenen.

Da kunde han, hvis der ellers var Spor af Poesi i Fyren, ikke undgaa at blive saadan hvad man i daglig Tale kalder en Smule romantisk. — — — Dog nei, vi vil ikke introducere den stille Betragter af Naturen og Folkelivet paa denne flaue Maade. Vi vil i det Høje taget ikke introducere ham; han faar springe lige ind i det!

Jeg var lige kommen hjem fra en Rejse i Udlandet. Jeg havde seet Abekattene paa Gibraltar

og Røverne i Kalabrien. De Første havde jeg været med til at forhindre fra at blive skudt; de Sidste havde jeg med en vis Fornøielse seet blive skudt i en Kasernegaard i Reggio. Det var nogle store Tyveknegte. Der var navnlig en, Pietro Perrelli tror jeg, som var et usædvanligt Exemplar. Men jeg snakker over mig. Det er man altid saa tilbøielig til, naar man lige er kommen hjem fra en Rejse. Saa bliver det, man har ladet tilbage derude i den vide Verden, stort og fyldigt, og det, man er kommen hjem til, viser sig saa smaat og magert. Og saa snakker man som sagt om Alting derudefra, selv om Aberne (Røverne vil jeg nu sletikke tale om).

I Danmark er der Gudstefov endnu Mange, som ikke have været udenlands. Af den Grund er der endnu Mange, som ville høre paa Fortællinger fra Ulandet; og en saadan velvillig Tilhører havde jeg faaet, og vi var spadseret sammen over Voldene og gennem Grønningen og var landet oppe paa den gamle Esplanade-Pavillon. Og der havde vi siddet ved en halv Historie, og nok en halv Historie, indtil min Tilhører var gaaet hjem i Forretninger og havde ladet mig ene tilbage under de tusende Popler.

Veiret var saa deiligt. Det kunde ikke være skjønnere ved Neapels Golf. Eftermiddagsjolen kom i lange, gyldne Striber ned igennem Kastelsvoldens Træer. Den faldt over Langelinie, hvor Folk spadserede, og udover Sundet, hvor den forgyldte de

malede Skibsfrog og satte glødende varme Farver paa Mafter og Seil. Boplerne fufede og nymmede over mit Hoved i den svage Luftning; den varme, søde Drif paa Bordet foran mig var vel ikke den liflige Falerner, den fuldblodige Roffomaboro, den bedaarende Syrakusaner, men den gjorde dog sin Virkning, den gif til Hovedet, — og jeg lagde mit Hoved tilbage og pustede Sigarrøgen op imod Træernes Krone, og idet Røgen hvirvlede op, hvirvlede mine Tanker med, og jeg begyndte halvveis at forstaa, hvad Vinden saadan ganske improviseret sang fra Bladet, og saa faldt mit Die paa den gamle, røde Mur med Skydeskaarene, og paa den gamle, svære Jernport med Stenkuglerne paa Pillerne, og paa de Spadserende, der gif igjennem Porten. . . .

Hvor jeg havde været forelsket sidst, da jeg gif igjennem denne Port! Og hvor ofte havde jeg ikke siddet her paa Udkig efter den, der skulde komme igjennem denne Port! Naar hun udeblev, blev jeg ude af mig selv af Sørgmodighed, og drak da mere Lødder, end jeg strengt taget burde have druffet. Men naar hun kom, da kunde jeg gjerne have omfavnet den væmmelige Opvarter, der aldrig kunde give tilbage paa en Mark; og naar hun saae op paa mig, og maafte endogsaa nikke en lille Smule, — ja da var Langelinie og Sundet og hele to Mile ind i Skaane et altfor snevert Rum for min stormende Glæde, og jeg stormede afsted efter hende, bragte

hendes konvojerende Mama den samme dumme, overflødige Hilsen fra min Mama, og modtog i en Art af paradisiisk Genrykkelse den sædvanlige Indbydelse til at drikke en Kop The i Familien. Den duftende The! Og saa at sidde saadan i sin Elskedes Nærhed, række hende Smørret, modtage Kullepølsen af hendes Haand, og besvare nærgaaende, men forresten ufyldige Spørgsmaal af hendes mindre Brødre, der ganske vist vare i den ubehagelige Lømmelalder, men til Gjengæld var hendes Brødre. Og saa at spadserere frem og tilbage i Stuen, og betragte de gamle Kobberstik for tyvende og tredivte Gang, og tale om Kunst, Theater, Naalepuder og Stramai med denne mærkelige Blanding af høit, poetisk Sving, naar man var i den anden Ende af Stuen, og inderlig flau Forknyttelse, naar man kom i hendes umiddelbare Nærhed. Ja, denne Stue! Og saa alle de gamle, bekyndte Møbler, der ligesom havde modtaget et Præg af hende, en egen poetisk Bestanddel af hendes eget poetiske Væsen, og som nu udstraaede al denne erhvervede Varme og gjorde, at jeg blev rød i Kinderne, naar jeg nærmede mig hendes Sybord, eller frembragte egne, frampagtige Trækninger i mine Ben, hvergang de kom i Berøring med Gynge stolens Gænger. — — — — —

Jeg havde været deroppe og gjort Bisit samme Dag, jeg var kommen tilbage fra Udlandet. Der

malede Skibsfrog og satte glødende varme Farver paa Master og Seil. Boplerne fusede og nynnede over mit Hoved i den svage Luftning; den varme, søde Drif paa Bordet foran mig var vel ikke den listlige Falerner, den fuldbloedige Roffomadoro, den bedaaende Syrakusaner, men den gjorde dog sin Virkning, den gik til Hovedet, — og jeg lagde mit Hoved tilbage og pustede Cigarrøgen op imod Træernes Krone, og idet Røgen hvirvlede op, hvirvlede mine Tanker med, og jeg begyndte halvveis at forstaa, hvad Vinden saadan ganske improviseret sang fra Bladet, og saa faldt mit Øie paa den gamle, røde Mur med Stjdesfaarene, og paa den gamle, svære Jernport med Stentuglerne paa Pillerne, og paa de Spadserende, der gik igjennem Porten. . . .

Hvor jeg havde været forelsket sidst, da jeg gik igjennem denne Port! Og hvor ofte havde jeg ikke sidet her paa Udkig efter den, der skulde komme igjennem denne Port! Naar hun udeblev, blev jeg ude af mig selv af Sørgmodighed, og drak da mere Tobak, end jeg strengt taget burde have druffet. Men naar hun kom, da kunde jeg gjerne have omfavnet den væmmelige Opvarter, der aldrig kunde give tilbage paa en Mark; og naar hun saae op paa mig, og maaste endogsaa nikkede en lille Smule, — ja da var Langelinie og Sundet og hele to Mile ind i Skaane et altfor snevert Rum for min stormende Glæde, og jeg stormede afsted efter hende, bragte

Jorden, og derfra ud over Kastelsgraven. Unglingen med Rofarberne saae forbittret paa mig; den Yngste sniste, og Selskabet var forsvundet bag Pavillon.

Opvarter! bring mig en halv Historie!

Den tjenstvillige Mand kom, og med den arithmetisk uomstødelige Bemærkning, at „denne var den tredje“, satte han de fornødne Ingredienjer til den nordiske Blandingsdrik paa Bordet; jeg tilberedte Drikken og drak den.

Aldrig har nogen Drik virket saa forunderligt paa mig. Jeg er af Naturen ikke overtroisk; i ethvert Tilfælde ligger Overtroen hos mig noget tilbage i Mærene. At antage Opvarteren for en Trolldmand kunde derfor ikke saa lige falde mig ind, uagtet jeg paa den anden Side blev stærkt fristet til at søge en overnaturlig Forklaring paa det, der nu viste sig for mig.

Hele Langelinie vrimlede, ikke længer af spadserende Mennesker, men af spadserende — — — Ja, ja det lyder nu saa slemt at sige det Andet. Man er nu engang blevet saa vant til at betragte Mennesket som Modsetningsbegrebet af Dyret, — men det forstaar sig, i daglig Tale bruger man saamange andre Modsetningsbegreber ligesaa unøiagtigt, som f. Ex. Sødte og Surt, etc.

Altjaa, Langelinie vrimlede. Det snaddrede, pippede, faglede, galede, brølede, gjæede, miauede

var Ingen hjemme. Jeg gik ind i Stuen og lagde mit Kort. Stuen var mildest talt som andre Stuer. Robberne vare flette. Møblerne saae ligesaa idiotiske ud som de fleste andre kjøbenhavnske Møbler, og Speilet, det store runde Speil over Sofaen, viste mig ikke længer nogen slank, svævende Gazelleskikkelse, men da jeg gik nærmere, saae jeg mit eget solbrændte Ansigt, hvor Trækkene vare blevne større, men ogsaa grimmere, og hvor navnlig Fregnen paa Næsen havde udvidet sig til en Størrelse, som forhen vilde have irriteret mig usigeligt.

Det fusede deroppe i Poplerne. Jeg tænkte paa den store, vide Verden, paa Havet, som ikke lader sig tæmme og tvinge, og paa de vilde Fugle, der ikke lade sig fange, og — — — Ja, der kom de nebe gennem Porten. Ganske rigtig, Moder, Datter og to Sønner. Den ene af de sidste havde faaet Studenterkasket paa Hovedet og Filipenser i Ansigtet; den anden saavne endnu Skjønhedspletter af begge Kategorier. De saae lige flegelagtige ud, og der var hos Begge en lige iøinefaldende Mangel paa Manschetter om Haandleddene og Fjerkraft i Knæleddene.

De unge Riddere pegede meget betegnende op paa mig. Moder og Datter lavede sig til en Hilsen. Da fusede og sang Poplerne, som de var besatte; og jeg greb mit Glas og svingede det foran mig: *Eviva la libert.* *Av*, der gik Damernes Blik til

Jorden, og derfra ud over Kastelsgraven. Ung-lingen med Rofarderne saae forbittret paa mig; den Yngste sniste, og Selfabet var forsvundet bag Pavillon.

Opvarter! bring mig en halv Historie!

Den tjenstvillige Mand kom, og med den arithmetisk uomstødelige Bemærkning, at „denne var den tredje“, satte han de fornødne Ingrebdienser til den nordiske Blandingsdrik paa Bordet; jeg tilberedte Driften og drak den.

Aldrig har nogen Drik virket saa forunderligt paa mig. Jeg er af Naturen ikke overtroist; i ethvert Tilfælde ligger Overtroen hos mig noget tilbage i Aarene. At antage Opvarteren for en Trolldmand kunde derfor ikke saa lige falde mig ind, uagtet jeg paa den anden Side blev stærkt fristet til at søge en overnaturlig Forklaring paa det, der nu viste sig for mig.

Gele Langelinie vrinklede, ikke længer af spadserende Mennesker, men af spadserende — — — Ja, ja det lyder nu saa slemt at sige det Andet. Man er nu engang blevet saa vant til at betragte Mennesket som Modsætningsbegrebet af Dyret, — men det forstaar sig, i daglig Tale bruger man saamange andre Modsætningsbegreber ligesaa uspiagtigt, som f. Ex. Sødt og Surt, etc.

Altjaa, Langelinie vrinklede. Det snaddrede, pippede, faglede, galede, brølede, gjæbe, miauede

osv. osv. i det Uendelige. Det Første, jeg gjorde, var at blive forbauset, jeg kan gjerne sige uhyggelig; det Næste var, at jeg saae opmærksom til, og det Tredie at jeg opdagede, at Kaulbachs Illustrationer til Meisners Fuchs og Grandvilles til Le diable à Paris vare høist træffende naturalistiske Illustrationer, hvilket jeg, idetmindste for den første, alt Andet end naturalistiske, Malers Bedkommende forhen ikke rigtig havde havt Die for. Jeg saae værdige, respectable Høner med Kyllinger for og bag, større og mindre. Jeg saae Haner med Hanekam, og som med de bekjendte Haneffjed spankede forbi de stakkels Høns og tilfaste dem en passant forskjellige smægtende eller uforstammede Blikke. Jeg saae glade, trivelige Qvinder, i Reglen flere i Følge, som rokkede afsted med Galloster over Svømmesødderne, og som rabbede og snaddrede omkaps, uden i nogen synderlig Maade at lade sig genere af de vandkæmmede Jagthunde eller de mispøiede Støvere, der nu og da snusede noget temmeligt nærgaaende til dem. Det vrimlede af vraltende Dogger med smaa, gnavne Mopper ved Siden. Hvergang en lille Perlehøne eller en anden fik lille Skabning kom strygende et saadant gnavent Par forbi, saae Parret arrigt til Siden, og stak derpaa Hovederne sammen og knurrede over Pyntespygen og Forsængeligheden. Gamle, adstødige Bulbidere, som maaske i deres Ungdom kunde have været glubste nok, men som nu havde mistet baade Tænder og

Glubstthed, kom drivende alene henad „Linien“; de saae hverken tilhøre eller tilbenstre, men gik med et vist længelsfuldt Træk om den hængende Mund, som om et godt Karbonadeben, helst med lidt Rjød ved, ikke vilde være dem et ufjærtoment Syn ved deres Tilbagekomst til Byen. Unge Krager i Sort, med Hvidt om Halsen og med Dun om Næbet, kom hoppende den ene efter den anden eller flere i Flok. De pludrede væk i deres Kragemaal, og gav deres Besyn med om Alting; hyppigst holdt de Udfig efter de smaa Gæs, der gik dem forbi, og de taug kun stille, naar de passerede en gammel, graa Krage med Hovedet nede imellem Skuldbrene og med Briller paa Næbet. Morsomt nok, paa de unge og paa de gamle Krager var der igrunden ingen stor Forskjel; man kunde i ethvert Tilfælde aldrig tage fejl af, at de første vilde ende som de sidste. At forvekle dem med de sorte Ravn, hvoraf nogle sværmede omkring med de frie, lystige Maager, var der aldeles ikke Tale om.

Det var i det Hele taget en høist komisk Blavding, og morsomt var det, at jeg præcis blandt hele denne nye Befolkning kunde udpege de Menneſter, som jeg paa en eller anden Maade stod i Forbindelse med. Jeg turde saaledes sværge paa, at den Gædebusk, der nu netop kom springende gennem Porten, var min meget nøie Bekjendt fra forskellige offentlige Forlystelser, at den kalkunſke Hane, som blev rødt i Rammen og pustede sine Fjær op, da den saae

www.libtool.com.cn